Rani Spisi

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Croatian

Autorska prava © 2020. Međunarodne Publikacije Novog Saveza

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ili prenositi u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvima bez izričitog pisanog dopuštenja autora, osim u slučaju kratkih citata u ključnim osvrtima i člancima. Molimo vas da sva relevantna pitanja uputite izdavaču.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ili koristiti na bilo koji način, bilo mehanički ili elektronički, uključujući preslikavanje, snim anje ili bilo koji sustav pohrane i čitanja podataka, bez pism enog dopuštenja izdavača.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogiziranje u podacima o publikaciji

Uredio i dizajnirao: Međunarodne Publikacije Novog Saveza

Tiskana u Velikoj Britaniji.

Prvo tiskanje 26. svibnja 2020

Objavio : Međunarodne Publikacije Novog Saveza

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Posjetite web stranicu: www.newcovenant.co.uk

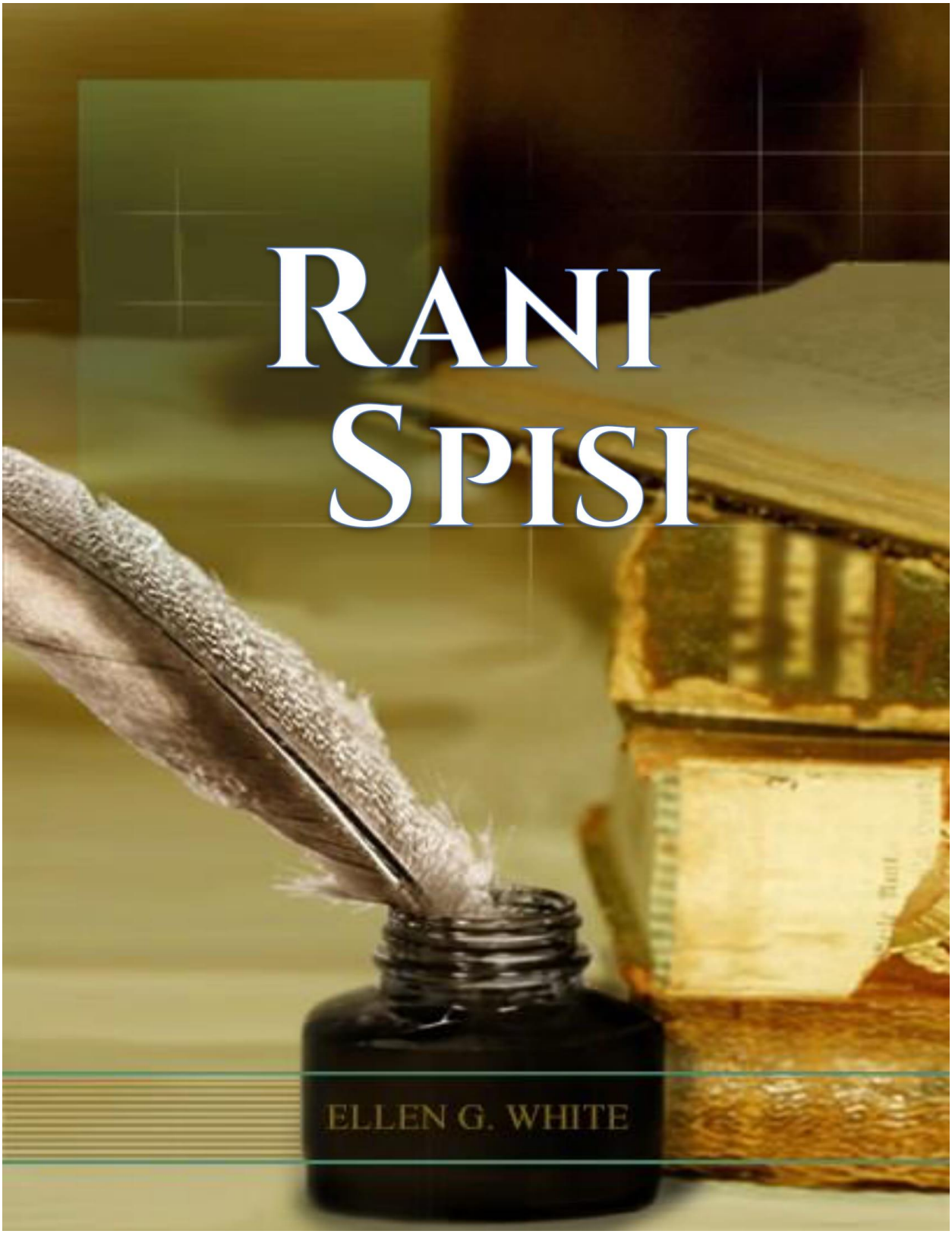
RANI
SPISI
ELLEN G. WHITE

17 ‘U posljednje dane, kaže Bog,
izlit ću svog Duha na sve ljude. Vaši sinovi i kćeri će proricati,
vaši će mladići vidjeti vizije,
a vaši starci sanjati snove. 18 Da, u te dane izlit ću svog Duha
na svoje sluge, muškarce i žene,
i oni će proricati. 19 Učinit ću čuda gore na Nebu
i znakove dolje na Zemlji:
krv i vatru i oblake dima:

Djela 2:17-19

Ova stranica namjerno ostaje prazna

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformirani Knjige, Transformirani Umovi

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Priznanja

Posvećeno Bogu.

Predgovor

Publikacije New Covenant International ponovno povezuju čitatelja s božanskim planom vežući raj i zemlju i ojačavajući vječni zakona ljubavi. Logo, Kovčeg Saveza, predstavlja prisnost između Krista Isusa, Njegovih ljudi i središnjice Božjeg zakona. Kao što je zapisano, „Evo dolaze dani – riječ je Jahvina – kad ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti Novi savez. – riječ je Jahvina: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj.“ (Jeremija 31:31-33; Hebrejima 8:8-10). Doista, novi savez svjedoči o iskupljenju, rođenom iz trajnog sukoba i zapečaćenom krvlju.

Nebrojenim stoljećima, mnogu su trpjeli ponižavajuću bol i neshvatljivu opresiju, sračunatu da uništi istinu. Naročito u Mračno doba ovo je svjetlo bilo snažno napadnuto i pomračeno ljudskim tradicijama i narodnim neznanjem, jer su stanovnici svijeta prezirali mudrost i prekršili savez. Uništenje kompromisa s proliferacijom zla izazvalo je takvu kaznu neobuzdane degeneracije i dijaboličke nehumanosti, da su mnogi životi bili nepravedno žrtvovani, odbijajući predati slobodu svijesti. Ipak, izgubljeno znanje je oživjelo, osobito u vrijeme Reformacije.

Doba reformacije šesnaestog stoljeća zaiskrilo je moment istine, temeljne promjene i posljedične turbulencije, što se odražavalo u protureformaciji. Međutim, kroz ovaj svezak, iznova se otkriva nedvojbeni značaj ove jedinstvene revolucije iz perspektive Reformatora i drugih hrabrih pionira. Iz njihovog izvještaja, mogu se razumjeti razorne bitke, temeljni razlozi ovog izvanrednog otpora i natprirodnih intervencija.

Naš moto: „Reformirani Knjige, Transformirani Umovi“, naglašava poseban žanr književnosti, sastavljen u kritičnom dobu i njegovom utjecaju. Također, odjekuje hitnost osobne reformacije, ponovnog rođenja i transformacije. Kako je tiskara u Gutenbergu, zajedno s prevoditeljskom agencijom, širila principe reformirane vjere, prije otprilike 500 godina, tako će digitalizirani tisak i internetski mediji komunicirati na svakom jeziku svjetlo istine u ova nova vremena.

Table of Contents

A. Hrišćanska iskustva i videnja 7
Poglavlje 1 - Predgovor prvom izdanju „Iskustava i videnja 7
Poglavlje 2 - ISKUSTVA I VIĐENjA 8
Poglavlje 3 - MOJE PRVO VIĐENJE 10
1. BIBLIJSKI CITATI POMENUTI U PRETHODNOM POGLAVLjU.....16
Poglavlje 4 - KASNIJA VIĐENJA.....21
Poglavlje 5 - ZAPEČAĆENJE.....23
Poglavlje 6 - BOŽJA LJUBAV PREMA NJEGOVOM NARODU 25
Poglavlje 7 - „I SILE ĆE SE NEBESKE POKRENUTI" 26
Poglavlje 8 - OTVORENA I ZATVORENA VRATA 27
Poglavlje 9 - KUŠANJE NAŠE VERE 29
Poglavlje 10 - MALOM STADU 31
Poglavlje 11 - SEDAM POSLEDNjIH ZALA I SUD.....33
Poglavlje 12 - SVRŠETAK 2300 DANA.....34
Poglavlje 13 - DUŽNOST S OBZIROM NA VREME NEVOLJE 35
Poglavlje 14 - „TAJANSTVENO KUCANJE" 37
Poglavlje 15 - ŽIG ZVERIN.....40
Poglavlje 16 - SLEPI VOĐE SLEPIMA 42
Poglavlje 17 - PRIPREMANJE ZA POSLEDAK.....43
Poglavlje 18 - MOLITVA I VERA 44
Poglavlje 19 - VREME SABIRANJA 45
Poglavlje 20 - SNOVI J. G. VAJT.....48
Poglavlje 21 - SAN VILJEMA MILERA.....50
Poglavlje 22 - DODATAK OBJAŠNjENjA.....51
Poglavlje 23 - JEVANĐEOSKI RED.....58
Poglavlje 24 - TEŠKOĆE U ZAJEDNICI.....62

Poglavlje 25 - NADA ZAJEDNICE 64
Poglavlje 26 - PRIPREMA ZA HRISTOV DOLAZAK 66
Poglavlje 27 - VERNOST U DOLAŽENJU NA BOGOSLUŽENJE 68
Poglavlje 28 - NEISKUSNIMA 70
Poglavlje 29 - SAMOODRICANjE 72
Poglavlje 30 - NEPOŠTOVANjE 73
Poglavlje 31 - LAŽNI PASTIRI 73
Poglavlje 32 - BOžJI DAR ČOVEKU 74
Poglavlje 33 - DUHOVNI DAROVI KNJIGA PRVA UVOD 76
Poglavlje 34 - PAD SOTONE 82
Poglavlje 35 - PAD ČOVEKA 83
Poglavlje 36 - PLAN SPASENJA 85
Poglavlje 37 - PRVI HRISTOV DOLAZAK 87
Poglavlje 38 - HRISTOVA JAVNA SLUŽBA 90
Poglavlje 39 - HRISTOVO PREOBRAŽENjE 92
Poglavlje 40 - IZDAJSTVO HRISTA 94
Poglavlje 41 - ISPITIVANJE I SUĐENJE HRISTU 96
Poglavlje 42 - HRISTOVO RASPEĆE 100
Poglavlje 43 - HRISTOVO VASKRSENJE 104
Poglavlje 44 - HRISTOVO VAZNESENJE 109
Poglavlje 45 - HRISTOVI UČENICI 110
Poglavlje 46 - KAMENOVANJE STEFANA 113
Poglavlje 47 - SAVLOVO OBRAĆENJE 114
Poglavlje 48 - JEVREJI ODLUČUJU DA UBIJU PAVLA 115
Poglavlje 49 - PAVLE DOLAZI U JERUSALIM 117
Poglavlje 50 - VELIKO OTPADNIŠTVO 120
Poglavlje 51 - TAJNA BEZAKONJA 122
Poglavlje 52 - SMRT NIJE VEČNO MUČENjE U PAKLU 124

Poglavlje 53 - REFORMACIJA 127
Poglavlje 54 - UJEDINJENJE CRKVE SA SVETOM 129
Poglavlje 55 - VILJEM MILER 131
Poglavlje 56 - VEST PRVOG ANĐELA 133
Poglavlje 57 - VEST DRUGOG ANĐELA 136
Poglavlje 58 - RAZJAŠNJENJE ADVENTNOG POKRETA 138
Poglavlje 59 - JOŠ JEDAN PRIKAZ ADVENTNOG POKRETA 141
Poglavlje 60 - SVETINJA 144
Poglavlje 61 - VEST TREĆEG ANĐELA 146
Poglavlje 62 - ČVRSTO STANOVIŠTE.....148
Poglavlje 63 - SPIRITIZAM.....150
Poglavlje 64 - POHLEPA ZA ZEMALJSKIM NOVCEM I BLAGOM 153
Poglavlje 65 - REŠETANJE 155
Poglavlje 66 - GRESI VAVILONA 157
Poglavlje 67 - GLASNI POKLIČ 159
Poglavlje 68 - OBJAVLjIVANjE VESTI TREĆEG ANĐELA PRIVODI SE KRAJU 160
Poglavlje 69 - VREME NEVOLJE.....162
Poglavlje 70 - OSLOBODENjE BOŽJEG NARODA 163
Poglavlje 71 - NAGRADA VERNIH.....165
Poglavlje 72 - OPUSTOŠENJE ZEMLJE 166
Poglavlje 73 - DRUGO VASKRSENjE 167
Poglavlje 74 - DRUGA SMRT 169

A. Hrišćanska Iskustva i Videnja

Poglavlje 1 - Predgovor prvom izdanju „Iskustava i videnja

Potpuno smo svesni da su mnoge iskrene duše koje čeznu za istinom i biblijskom svetošću opterećene predrasudama u odnosu na videnja, i to iz dva osnovna razloga. Pre svega, fanatizam se u manjoj ili većoj meri javljao skoro svuda, praćen lažnim videnjima i čudima. Ovo je mnoge od iskrenih navelo da sumnjaju u svako videnje. S druge strane, mesmerizam (životinjski magnetizam, neka vrsta hipnoze) i ono što se obično nazivalo „tajanstvenim kucanjem" bili su potpuno sračunati na to da obmanu i izazovu nepoverenje u dar proroštva i ispoljavanje Duha Božjeg.

Ali Bog se ne menja. Delo koje je On preko Mojsija učinio pred faraonom bilo je savršeno bez obzira na to što je Janiju i Jamvriju (II Tim. 3, 8) bilo dopušteno da sotoninom silom vrše čuda koja su ličila na ono što je Mojsije učinio. Ovakva oponašanja javljala su se i u danima apostola, medutim, kod Hristovih sledbenika zapažali su se darovi Duha. I Božji cilj nije da Njegov narod u ovom veku prepunom zabluda ostane bez darova i ispoljavanja sile Njegovog Duha.

Svrha oponašanja je imitiranje nečega što stvarno postoji. Prema tome, ispoljavanje sile lažnog duha danas, predstavlja nepobitan dokaz da se i Bog javlja svojoj deci ispoljavanjem sile Svetog Duha i da će On usnoro veličanstveno ispuniti svoju Reč.

„I biće u pošljednje dane govori Gospod, izliću od Duha svojega na svako tijelo, i prorokovaće sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši vidjeće utvare i starci vaši sniće snove" (Dela 2. 17). Videti: Joilo 2, 28. Što se mesmerizma tiče, uvek smo ga smatrali opasnim tako da ništa zajedničkog nismo imali s tim. Nikada nismo videli osobu pod dejstvom hipnoze niti iz iskustva bilo šta znamo o toj veštini.

Ovo malo delo objavljujemo u nadi da će ono okrepiti i utešiti svaku vemu dušu.

Jakov Vajt

Saratoga Springs, N. Y., Avgust, 1851.

Poglavlje 2 – Iskustva I Videnja

Na zahtev dragih prijatelja pristala sam da ukratko opišem svoja iskustva i videnja, u nadi da će to ohrabriti i osnažiti smernu, punu pouzdanja Božju decu.

Obratila sam se kad mi je bilo jedanaest godina, a u dvanaestoj sam se krstila i prišla metodističkoj crkvi. U svojoj trinaestoj godini čula sam izlaganje Viljema Milera koji je u Portlandu, država Mejn, držao svoj drugi niz predavanja. Tada sam osetila da nisam ni sveta, ni spremna da vidim Isusa. I kad je članovima crkve i grešnicima bio upućen poziv da se mole, iskoristila sam prvu zgodnu priliku, znajući da se za mene mora učiniti jedno veliko delo kako bih se pripremila za nebo. Duša mi je bila žedna potpunog, besplatnog dara spasenja, a nisam znala kako da ga zadobijem.

Tokom 1842. godine redovno sam posećivala sastanke u Portlandu, Mejn, slušala propovedi o drugom Hristovom dolasku i čvrsto verovala da Gospod uskoro dolazi. Bila sam gladna i žedna potpunog izbavljenja, čeznula za potpunim povinovanjem Božjoj volji. Borila sam se i danju i noću kako bih dobila ovo neprocenjivo blago, blago koje se ne može kupiti ni za sva bogatstva ovog sveta. Dok sam se pognuta pred Gospodom molila za ovaj blagoslov, predočena mi je dužnost da odem na molitveni sastanak i da se javno molim. Nikada se ranije nisam glasno molila na skupu; ustezala sam se iz straha da se ne bih zbunila ako pokušam. I kad god bih se obratila Gospodu u tajnoj molitvi, ova neispunjena dužnost izlazila mi je pred oči — sve dok najzad nisam prestala da se molim, i zapala u stanje potpune potištenosti a najposle i u duboko očajanje.

U ovakvom stanju duha ostala sam tri sedmice, bez ijednog zračka svetlosti koji bi probio guste oblake tame koja me je obavijala. A onda usnih dva sna koji su mi pružili nešto malo svetlosti i nade. Posle toga otvorila sam srce svojoj pobožnoj majci. Ona mi je kazala da neću biti izgubljena i posavetovala me da posetim brata Štokmana koji je propovedao adventistima u Portlandu. Imala sam u šega veliko poverenje jer je on bio posvećen, pun ljubavi Hristov sluga. Njegove reči su snažno delovale i povratile mi nadu. Vratila sam se kući, ponovo izašla pred Gospoda sa obećanjem da ću učiniti i podneti sve samo da zadobijem Isusovu naklonost. lsta dužnost se opet ukazala preda mnom. Te večeri sam prisustvovala jednom molitvenom času, i kad su ostali klekli da se mole, i ja sam, sva uzdrhtala, priklonila svoja kolena zajedno sa njima; posle dve ili tri molitve i ja otvorih usta a da toga skoro uopšte nisam bila svesna, i Božja obećanja mi se učiniše kao mnogi dragoceni biseri koje ću primiti samo ako ih zatražim. Dok sam se molila, nestalo je i tereta i mučnog osećanja u duši koji su me tako dugo pritiskali, a Božji blagoslov se spuštao na mene kao blaga rosa. Odala sam slavu i hvalu Bogu za ovo što sam osetila, ali čeznula sam za još nečim višim. Nisam mogla da budem zadovoljna sve dok me nije ispunila punina Božja. Neizriciva ljubav prema Isusu ispunjavala je moju dušu. Talas za

talasom slave silazio je na mene sve dok mi se telo nije skoro sasvim ukočilo. Za mene je bilo iščezlo sve osim Isusa i Njegove slave, i ja nisam bila svesna ničeg što se oko mene zbivalo.

U ovakvom telesnom i duševnom stanju ostadoh dosta dugo i kad sam najzad postala svesna onoga što se nalazilo oko mene, sve mi se činilo izmenjeno. Sve je izgledalo novo i veličanstveno, sve kao da se smešilo i hvalilo Boga. Bila sam tada voljna da svuda i na svakom mestu govorim o Isusu. Punih šest meseci nijedan se taman oblak nije spustio nad mojim dušom. Moja duša se svakodnevno obilno napajala uvek novim saznanjem o spasenju. Misleći da će se svi oni koji ljube Isusa radovati Njegovom dolasku, otišla sam na redovni sastanak i ispričala im šta je sve Isus učinio za mene i kakvo potpuno blaženstvo osećam zahvaljujući veri u Gospodnji dolazak. Propovednik koji je vodio čas prekinuo me je rečima: "To se desilo samo zahvaljujući metodizmu"; medutim, ja to nikako nisam mogla pripisati metodizmu budući da su Hristos i nada u Njegov skori dolazak izdejstvovali moje oslobodenje.

Veći deo porodice moga oca bio je ubeden u blizinu drugog Hristovog dolaska, i pošto smo svedočili i iznosili ovu slavnu nauku, sedmoro nas bilo je odjednom isključeno iz metodističke crkve. U to vreme su nam reči proroka bile osobito dragocene: „Brada vaša, koja mrze na vas i izgone vas imena mojega radi, govore: neka se pokaže slava Gospodnja. I pokazaće se na vašu radost a oni će se posramiti (Is. 66, 5).

Otada pa sve do decembra 1844. moje radosti, iskušenja i razočaranja bili su slični iskustvima mojih dragih prijatelja adventista. U to vreme sam posetila jednu našu sestru koja je takode verovala u drugi Hristov dolazak; izjutra smo se okupile oko porodičnog oltara i klekle da se pomolimo. Nije to bio neki uzbudljiv i izuzetan dogadaj: bilo nas je samo pet prisutnih, sve same žene. Dok sam se molila, na mene se spustila sila Božja, kakvu nikada ranije nisam osetila. Bila sam sva obuzeta videnjem Božje slave; činilo mi se da se sve više i više uzdižem od zemlje i tada mi je bilo pokazano nešto u pogledu putovanja adventista u Sveti Grad, o čemu će biti govora u sledećem poglavlju.

Poglavlje 3 – Moje Prvo Videnje

Pošto mi je Bog pokazao putovanje adventnog naroda u Sveti Grad kao i bogatu nagradu predvidenu za one koji očekuju Gospodnji povratak sa svadbe, smatram svojom dužnošću da vam ukratko opišem ono što mi je Gospod otkrio. Božji sveti moraju da produ kroz mnoga iskušenja. Ali „naša laka sadašnja briga donosi nam večnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ovo što vidi, nego na ono što se ne vidi, jer je ovo što se vidi za vreme, a ono što se ne vidi večno" (II Kor. 4, 17). Nastojim da donesem jedan dobar izveštaj i nekoliko grozdova iz nebeskog Hanana, zbog čega mnogi hoće da me kamenuju kao što je zbor sinova lzrailjevih hteo da kamenuje Haleva i Isusa Navina zbog njihovog izveštaja (IV Mojs. 14, 10). Ali ja vam kažem, draga braćo i sestre u Gospodu, to je veoma dobra zemlja i mi je možemo naslediti. Dok sam se molila pred porodičnim oltarom, sišao je na mene Sveti Duh i učinilo mi se da se sve više i više penjem, daleko iznad ovog tamnog sveta. Pogledah oko sebe ne bih li videla adventiste u ovom svetu, ali ih nisam mogla naći; tada mi neki glas reče: „Pogledaj još jednom i malo više gore". Podigoh na to oči i spazih jednu pravu, usku stazu koja se pružala visoko iznad ovog sveta. Tom stazom putuju adventisti u Sveti Grad koji se nalazi tek na kraju njihovog puta. Od samog početka staze njih obasjava blistava svetlost; andeo kaže da je to ponoćna vika. Ova svetlost sija celim putem kako se njihove noge ne bi spotakle. I dok svoj pogled upiru u Isusa koji se nalazi upravo ispred njih vodeći ih u Grad, oni su potpuno bezbedni. Medutim, mnogi posustaju i govore kako je grad odveć daleko, kako su oni očekivali da mnogo brže stignu. Tada Isus u želji da ih ohrabri podiže svoju slavnu desnicu iz koje izvire svetlost i obasjava grupu adventista i oni počinju da kliču: ‚Aliluja". Neki lakomisleno odbacuju svetlost i govore da ih nije Bog dotle doveo. Iza njih stoga nestaje svetlosti i oni ostaju u potpunoj tami; spotiču se izgubivši iz vida putokaz a i Isusa i najzad padaju sa staze dole, u mračni i zli svet. Do nas zatim dopire Božji glas koji zvuči kao hujanje mnogih voda i objavljuje dan i čas Isusovog dolaska. Živi sveti, njih 144000 na broju, poznaju i razumeju glas, dok nepokajani misle da je to grmljavina i zemljotres. Objavivši taj trenutak, Bog izliva na nas svoj Sveti Duh i naša lica blistaju slavom Božjom, slično licu Mojsijevom kad je silazio sa Sinajske gore.

Svih 144000 spasenih zapečaćeni su i potpuno sjedinjeni. Na njihovim čelima su ispisane reči: Bog, Novi Jerusalim, i blista jedna zvezda u kojoj se nalazi Isusovo novo ime. Pri pogledu na našu sreću i svetost bezbožnici se gnjeve i žestoko navaljuju da nas bace u tamnicu, ali mi podižemo ruku u ime Gospodnje i oni bespomoćno padaju na zemlju. Tada oni iz „zbomice sotonine" uvidaju da nas Bog zaista ljubi, nas koji smo jedan drugome prali noge i braću pozdravljali svetim celivom, te prilaze da se poklone pred našim nogama (Otkr. 3, 9).

Ubrzo naše o či bivaju privučene pojavom jednog malog crnog oblaka veličine otprilike kao pola čovečije ruke, jer svi znamo da je to znak Sina čovečijeg. Svi u svečanoj tišini posmatramo kako se oblak približuje i postaje sve svetliji i veličanstveniji, da bi se konačno pretvorio u veliki beli oblak.

Donja strana mu je kao u plamenu; iznad njega se uzdiže duga dok se oko njega nalaze desetine hiljada andela koji pevaju najdivnije pesme; na oblaku sedi Sin čovečiji. Kosa Mu je bela i u uvojcima se spušta do ramena, a na glavi ima mnogo kruna. Noge su Mu kao oganj razgoreo, u desnoj ruci ima oštar srp a u levoj srebmu trubu. Očima koje su kao plamen ognjeni On ispituje svoju decu do dna duše. Pobledela su lica svih okupljenih a onih koje je Bog odbacio čak i pocmela. Svaki se glasno pita: „Ko može opstati? Da li mi je haljina besprekorno čista?" Andeli prestaju da pevaju i za trenutak vlada grobna tišina dok isus progovara: „Opstade samo oni koji imaju čiste ruke i čisto srce; moja vam je milost dovoljna." Na te se reči naša lica ponovo oblivaju sjajem a radost ispunjava svako srce. Andeli opet i to još glasnije pevaju dok se oblak sve više približuje.

Zatim odjekuje srebma truba dok se isus okružen ognjenim plamenovima spušta na oblaku. On upire pogled na grobove zaspalih svetih, podiže svoje oči i ruke k nebu i uzvikuje: „Probudite se! probudite se! probudite se! vi koji spavate u prahu i ustanite." Dolazi do snažnog zemljotresa. Grobovi se otvaraju i mrtvi izlaze iz njih odeveni u besmrtnost. Vemi, 144000 na broju, kliču „Aliluja!" dok prepoznaju svoje prijatelje koje je smrt bila otrgla od njih; u istom trenutku mi bivamo preobraženi i "zajedno sa njima" uzdižemo se „u susret Gospodu na nebo".

Svi skupa na oblaku uznosimo se sedam dana do Staklenog mora gde isus donosi krune i sopstvenom desnicom ih stavlja na glavu svakog od nas. Daje nam takode i zlatne harfe i palme pobede. Tu na staklenom moru 144000 stoje u savršenom četvorouglu. Pojedini imaju vrlo blistave krune, a drugi ne baš tako sjajne. Neke krune su pune zvezda, dok ih je na drugima manje. ipak, svi su potpuno zadovoljni svojim krunama. I svi su od glave do pete zaodeveni sjajnim belim ogrtačima. Andeli su svuda oko nas dok preko Staklenog mora koračamo ka vratima grada. isus podiže svoju moćnu, slavnu ruku, dotiče se bisernih vrata koja se pokreću na svojim blistavim šarkama i On nam kaže: „Vi ste svoje haljine oprali u mojoj krvi i čvrsto se držali moje istine; udite unutra!" I svi ulazimo osećajući da imamo puno pravo na ovaj Grad. Tu zapažamo drvo života i presto Božji. Od prestola teče jedna bistra reka a sa obe strane reke uzdiže se drvo života. Stablo drveta nalazi se i na jednoj i na drugoj strani reke; oba stabla su od čistog zlata, prozračna. Najpre mi se učini da vidim dva drveta. Ponovo posmatram i vidim da su pri vrhu sjedinjenja. Tako se drvo života uzdiže sa obe strane žive reke. Njegove grane spuštaju se na dohvat naše ruke; plodovi su prekrasni, prelivaju se u zlatnoj i srebrnastoj boji.

Svi dolazimo pod drvo života i sedamo osmatrajući veličanstvenost okoline. Prilaze nam braća Fič i Štokman koji su ranije propovedali Jevandelje o carstvu i koje je Bog položio u grob da bi ih spasao, i pitaju nas šta smo sve preživeli dok su oni spavali. Mi pokušavamo da se prisetimo najvećih iskušenja, ali ona izgledaju tako sitna i beznačajna u poredenju sa daleko pretežnijom, večnom slavom koja nas okružuje da o njima uopšte nije vredno govoriti, i svi uglas kličemo: „Aliluja, nebo je lako zadobiti!" Naši prsti se dotiču žica zlatnih harfi i nebeski svod odjekuje od njihovog zvuka.

Sa isusom na čelu izlazimo iz grada i spuštamo se na zemlju, na jednu visoku planinu koja ne može da drži Gospoda, već se pri dodiru Njegovih nogu raspada i tako nastaje jedna velika ravnica. Zatim podižući svoj pogled gore primećujemo i veliki Grad sa dvanaest temelja i dvanaest vrata, po troja sa svake strane; na svakim vratima stoji po jedan andeo. Svi uglas kličemo: „Grad, veliki Grad, silazi od Boga s neba", i on se spušta upravo tu gde mi stojimo. Odmah počinjemo da razgledamo spoljni izgled Grada. U njemu ima mnogo veličanstvenih kuća od srebra, oslonjenih na četiri stuba ukrašenih biserom, što veoma lepo izgleda. U njih treba da se usele sveti. Svaka kuća ima po jednu zlatnu policu. Zatim videh kako mnogi ulaze u kuće, skidaju svoje blistave krune, stavljaju ih na police a onda odlaze u polja odmah u blizini kuća da rade zemlju; ali ne ovako kako mi ovde moramo da radimo; ne, ne. Jasna svetlost blista iznad njihove glave i oki neprestano kliču slaveći Boga.

Videla sam i jednu poljanu punu svakovrsnog cveća i dok sam ga brala uzviknuh: „Ono nikada neće uvenuti. Zapazila sam i jedan travnjak sa neobičnom travom veličanstvenog izgleda; trava je sveže zelena sa srebrnasto zlatnim odbleskom i dostojanstveno se povija u slavu Isusa kao Cara nad carevima. Zatim nailazimo na jednu oblast punu životinja svih vrsta: lav, jagnje, leopard i vuk — svi zajedno u savršenom miru i slozi. Prolazimo izmedu njih i oni mirno idu za nama. Potom zalazimo u šumu, ali nimalo nalik na mračne šume kakve ovde imamo; ne: već svetle i veličanstvene; grane drveća povijaju se gore-dole a mi svi kličemo: „živedemo u pustinji bez straha i spavati u šumama". Prolazimo kroz šume putujući prema brdu Sion.

Usput susrećemo jednu grupu koja takode posmatra krasote ovog mesta. Pada mi u oči crveni obrub na njihovim haljinama, krune su im blistave, a haljine čisto bele. Pozdravljamo ih i ja pitam Isusa ko su oni. To su mučenici koji su za Njega položili svoj život, kaže On. S njima je i jedno veliko mnoštvo dece koja isto tako imaju crveni. rub na svojim haljinama. Brdo Sion pruža se upravo pred nama, na njemu se uzdiže veličanstveni hram, dok je oko njega još sedam brežuljaka gde rastu ruže i Ijiljani. Videla sam kako se mališani penju ili pak na svojim malim krilima uzleću na vrhove brda i beru cveće koje nikada ne vene. Oko hrama raste drveće svake vrste i još više ulepšava predeo: šimšir, bor, jela, maslina, mirta, nar i smokva povijena pod teretom prispelih

plodova, što ovo mesto čini još veličanstvenijim. Na samom ulazu u sveti hram, Isus svojim umilnim glasom izjavljuje: „Samo 144000 mogu da udu", a mi kličemo: „Aliluja!"

Hram se oslanja na sedam stubova prozračnih, od čistog zlata, ukrašenih najlešpim biserom. Krasotu koju sam tamo videla nisam u stanju da opišem. O, kad bih znala da govorim hananskim jezikom, tek onda bih mogla da donekle prikažem slavu onog boljeg sveta! Videla sam tamo kamene stolice na kojima su zlatnim slovima izgravirana imena svih 144000. Razgledavši veličanstveni hram izlazimo napolje, tu nas Isus ostavlja i odlazi u grad. Ali, ubrzo ponovo čujemo Njegov umilni glas: „Dodite, narode moj, vi koji ste došli od nevolje velike, tvorili Moju volju i stradali za Mene; hodite na večeru, a ja ću se zapregnuti i služiću vam." Mi kličemo: ‚Aliluja! slava" i ulazimo u Grad. Tu je sto od čistog srebra, dugačak mnogo kilometara, a ipak se očima može sagledati. Na stolu sam videla plod drveta života, manu, bademe, smokve, nar, grožde i mnoge druge vrste voća. Zamolih Isusa da mi dozvoli da i ja jedem to voće, ali On reče: „Još ne, jer oni koji okuse ovdašnje plodove ne vraćaju se više dole na zemlju. Ali ako ostaneš vema, uskoro ćeš jesti plod sa drveta života i piti vodu živu". I još je dodao: „Moraš se opet vratiti na zemlju i pričati drugima o ovome što sam ti pokazao." Zatim me je jedan andeo lagano spustio u ovaj mračni svet. Ponekad pomišljam da ovde neću moći da izdržim; sve na zemlji izgleda tako sumorno. Osećam se ovde veoma usamljenom, jer sam videla bolju zemlju. O, kad bih imala krila kao golub da odletim i nadem sebi pokoja!

Po završetku videnja, sve mi je izgledalo izmenjeno; neka tamna koprena obavijala je sve što sam posmatrala. O, kako mi se ovaj svet učinio mračnim; shvativši da se opet nalazim na zemlji gorko sam plakala i čeznula za boljom domovinom. Videla sam jedan bolji svet i ovde sam se osećala kao zarobljeiik. Ispričala sam ovo videnje našoj maloj grupi vernika u Portlandu i svi su bili potpuno uvereni da je ono od Boga. Bio je to izuzetan trenutak. Osećali smo svu ozbiljnost onoga što je večno. Otprilike nedelju dana kasnije Gospod mi je dao još jedno videnje i pokazao sva iskušenja kroz koja ću morati da prodem, kao i dužnosti da drugima prenesem ono što mi je On otkrio, zatim veliko protivljenje na koje ću naići i mnoge duševne patnje koje ću morati da podnesem. Medutim, andeo mi je rekao: „Milost Božja ti je dovoljna; On će ti pomoći da se održiš".

Posle ovog videnja ostadoh silno uznemirena. Bila sam veoma slabog zdravlja i imala samo sedamnaest godina. Znala sam da su mnogi pali usled samouzvišenja; i bilo mi je potpuno jasno da će me Bog, ako se na bilo koji način ponesem, ostaviti i da ću onda sigurno biti izgubljena. Izašla sam pred Gospoda sa molbom da na nekog drugog prenese ovaj teret. Činilo mi se da neću biti u stanju da ga nosim. Dugo sam ležala ničice ali druge svetlosti nije bilo, izuzev koju sam već primila: „Objavi drugima ono što sam ti otkrio".

U toku svog sledećeg videnja usrdno sam zamolila Gospoda da me On, kad već moram da idem i govorim što mi je pokazao, sačuva od samouzvišenja. On mi je onda pokazao da je moja molitva uslišena i da će On, ukoliko dodem u opasnost da se uzvisim, dozvoliti da me snade neka bolest. Andeo mi reče: „Ako verno objaviš vesti i izdržiš do kraja, ješćeš plod sa drveta života i piti vodu iz žive reke".

Uskoro se svuda pročulo da su videnja posledica mesmerizma, neke vrste hipnoze, pa su čak i mnogi adventisti bili spremni da veruju u takve glasove i da ih i dalje šire. Jedan lekar, čuveni hipnotizer, rekao mi je da su moja videnja proizvod mesmerizma, da je na mene vrlo lako uticati, da bi on mogao da me hipnotiše i izazove kod mene viziju. Odgovorila sam mu da mi je Gospod u videnju pokazao da je mesmerizam (životinjski magnetizam, hipnoza) od davola, iz paklenog bezdana, i da će on zajedno sa onima koji nastave da to upražnjavaju ubrzo tamo dospeti. Zatim sam mu dozvolila da me slobodno hipnotiše samo ako može. Pokušavao je više od pola sata, pribegavajući različitim postupcima — i najzad odustao. Verom u Boga uspela sam da se oduprem njegovom uticaju, tako da mi ni najmanje nije naškodio.

Kad bih imala videnje na sastanku, mnogi su govorili da je to usled preteranog uzbudenja ili pak da me je neko od prisutnih hipnotisao. Zbog toga sam sama odlazila u šumu gde me osim Boga niko nije mogao videti ni čuti, molila se i Bog mi je ponekad i tamo davao videnja. Ja bih se onda radovala i govorila im o onome što mi je Bog otkrio kad sam bila sama, i gde nijedan smrtnik nije mogao da na mene utiče. Medutim, neki mi rekoše da ja sama sebe hipnotišem. O, Gospode, pomišljala sam u sebi, zar je dotle došlo da oni koji časno dolaze jedino Bogu kako bi izmolili ispunjenje Njegovih obećanja i zaiskali spasenje, budu okrivljeni za nepošteni čin mesmerizma koji je prokletstvo za dušu? Zar se mi našem nebeskom Ocu punom ljubavi obraćamo za „hleb" samo zato da bismo dobili „kamen" ili „zmiju"? Sve mi je ovo ranjavalo duh, a dušu pritiskala teška tuga koja je išla skoro do očaja, dok su me mnogi ubedivali da Sveti Duh i ne postoji, i da su sva iskustva svetih Božjih ljudi samo posledica hipnoze ili sotonskih varki.

U to vreme u državi Mejn je vladao fanatizam. Pojedini su se potpuno uzdržavali od rada i isključivali sve one koji nisu hteli da prime njihova shvatanja u tom smislu, a i još neke tačke koje su oni isticali kao verske dužnosti. Bog mi je ove zablude otkrio u videnju i poslao me svojoj zabludeloj deci da im to kažem; ali mnogi od njih su sasvim odbacili vest i osudili me da se prilagodavam svetu. S druge strane, takozvani adventisti su me optuživali da sam fanatik; neki su me pogrešno, a neki čak i vrlo zlobno predstavljali kao vodu fanatizma iako sam ja baš u to vreme nastojala da ga suzbijem. U više navrata, a uvek različito, odredivano je vreme Gospodnjeg dolaska, i to je naturano braći; medutim, Gospod mi je pokazao da se nijedno od ovih predvidanja neće ispuniti jer Hristovom odlasku mora prethoditi vreme velike nevolje, i da će svaki utvrdeni datum

koji prode bez ispunjenja samo oslabiti veru Božjeg naroda. Zbog toga su me osudili da se ponašam kao rdavi sluga koji u svom srcu govori: „Nede moj Gospodar još za dugo doći."

Sve ovo teško je opterećivalo moj duh i ja sam, sva zbunjena, padala ponekad u iskušenje da sumnjam i u ono što sam lično doživela. Kad je jednog jutra, u toku porodične molitve, sila Božja počela da se spušta na mene, ophrvala me je misao da je to možda hipnoza i ja sam se odupirala. Medutim, smesta sam zanemela i par trenutaka nisam ničeg oko sebe bila svesna. Tada videh da je greh što sam posumnjala u silu Božju, da sam usled toga izgubila moć govora, kao i da će mi se jezik odrešiti za manje od dvadeset četiri sata. Pred mene je bila stavljena jedna karta na kojoj je zlatnim slovima bilo ispisano pedesetak biblijskih citata. Po završetku videnja zatražih pomoću znakova jednu tablicu i na njoj sam ispisala da sam onemela, a takode i šta sam videla, i da želim veliku Bibliju.

Uzela sam Bibliju i odmah pronašla sve citate koje sam videla na karti. Nisam bila u stanju da govorim čitav dan. Sledećeg jutra osetila sam da mi dušu ispunjava radost i moj jezik se odreši da bi hvalio i slavio Boga. Posle toga se više nisam usudivala da sumnjam niti da se i za trenutak opirem Božjoj sili, pa ma šta drugi mislili o meni.

Godine 1846. iz mesta Ferhejvn, u državi Masačusets, pošli smo jedrenjakom Moja sestra (koja me je obično pratila u to vreme), sestra A. brat G. i ja da posetimo jednu porodicu na Zapadnom ostrvu. Bila je već skoro noć kad smo krenuli. Nismo bili mnogo odmakli od obale, kad se odjednom podiže oluja. Grmelo je i sevalo a kiša je silno pljuštala. Jasno je bilo da ćemo propasti ako nas sam Gospod ne bude spasao.

Kleknula sam i zavapila Bogu da nas izbavi. I tu, sred uskomešanih besnih talasa, dok nas je voda zapljuskivala prelivajući se preko ivice čamca, ja sam bila uzneta u videnju; pokazano mi je da bi pre svaka kapljica u okeanu presušila nego što bismo se mi utopili, jer je moje delo tek bilo otpočelo. Posle ovog videša nestalo je mojih strahovanja i mi smo zapevali slaveći Boga; naš mali čamac bio je za nas Vetilj na vodi. lzdavač ‚Adventnog glasnika" rekao je jednom prilikom kako je poznato da su moja videnja „posledica mesmerizma, hipnoze". Ali, da li je tamo, u takvom jednom trenutku bilo mogućnosti i prilike za hipnotizerske operacije? Brat G. imao je isuviše posla oko upravljanja jedrenjakom. Pokušao je da spusti lenger ali su ga talasi odvlačili. Naš mali čamac bio je gonjen talasima i vetrom; bivalo je sve mračnije tako da se s jednog kraja čamca nije mogao videti drugi kraj. Napokon smo uspeli da se usidrimo i brat G. poče da doziva u pomoć. Na ostrvu su se nalazile samo dve kuće; ubrzo se ispostavilo da smo se približili jednoj od njih ali to nije bila ona gde smo želeli da idemo. Cela porodica se već bila povukla na počinak osim jedne devojčice koja je zahvaljujući providenju čula da sa

mora dolazi poziv za pomoć. Njen otac nam je brzo priskočio u pomoć i dovezao nas do obale u svom malom čamcu. Preostali deo noći proveli smo hvaleći i slaveći Boga za Njegovu čudesnu dobrotu prema nama.

1. Biblijski Citati Pomenuti u Prethodnom Poglavlju

„I evo, onijemićeš i nećeš moći govoriti do onoga dana dok se to ne zbude; jer nisi verovao mojim rečima koje će se zbiti u svoje vreme". — Luka 1,20.

„Sve što ima otac moje je: zato rekoh da će od mojega uzeti, i javiti vam." — Jovan 16, 15.

„I napuniše se svi Duha svetoga, i stadoše govoriti drugijem jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu." — Djela 2,4.

„I sad Gospode! Pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojima da govore sa svakom slobodom riječ tvoju; i pružaj ruku svoju na isceljivanje i da znaci i čudesa bivaju imenom svetog sina tvojega Isusa. I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetoga, i govorahu reč Božju sa slobodom." — Djela 4,29-31.

„Ne dajte svetinje psima; niti mećite bisera svojega pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne rastrgnu vas. Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriće mu se. lli koji je medu vama čovjek u koga ako zaište sin njegov hleba kamen da mu da? lli ako ribe zaište da mu da zmiju. Kad dakle vi, zli budući, umijete dare dobre davati djeci svojoj, koliko će više otac vaš nebeski dati dobra onima koji ga mole? Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima: jer je to zakon i proroci. Čuvajte se od lažnijeh proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivi." — Mat. 7, 6-12. 15. „Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa da bi prevarili, ako bude moguće, i izbrane." — Mat. 24,24.

„Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu, ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrdeni vjerom kao što naučiste, izobilujući u njoj zahvalnošću. Braćo! čuvajte se da vas ko ne zarobi filozofijom i praznom prijevarom, po kazivanju čovječijem, po nauci svijeta, a ne po Hristu.” — Kol. 2, 6-8.

„Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku platu. Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božiju savršivši primite obećanje. Jer još malo, vrlo malo pak će doći onaj koji treba da dode i neće odocniti. A pravednik življeće od vere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše. A mi, braćo, nismo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji veruju da spasu duše." — Jevr. 10, 35-39.

„Jer koji ude u pokoj njegov, i on počiva od djela svojijeh, kao i Bog od svojijeh. Da se postaramo dakle ući u taj pokoj, da ne upadne ko u onu istu gaktu nevjerstva. Jer je živa riječ Božija, i jaka, i oštrija od svakog mača, oštra s obje strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srdačnijem." Jevr. 4, 10-12.

„Uzdajudi se u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro djelo u vama dovršiti

ga tja do dana Isusa Hrista. Samo živite kao što se pristoji jevandelju Hristovu, da vas vidim kad dodem ili ako vam ne dodem, da čujem za vas da stojite u jednome duhu i jednodušno borite se za vjeru jevandelja, i ni u čem da se ne plašite od protivnika; koje je njima znak pogibli a vama spasenija, i to od Boga; jer se vama darova Hrista radi ne samo da ga vjerujete nego i da stradate za nj." — Filib. 1, 6. 27-29.

„Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno. Sve činite bez vike i premišljanja, da budete pravi i celi, deca Božija bez mane usred roda nevaljalog i pokvarenog, u kojem svetlite kao videla na svetu." — Filib. 2, 13-15.

‚A dalje, braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine njegove. Obucite se u sve oružje Božije da biste se mogli održati protiv lukavstva davolskoga: jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde. I obuvši noge u pripravu jevandelja mira; a svrh svega uzmite štit vjere o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strijele nečastivoga; i kacigu spasenija uzmite, i mač duhovni koji je riječ Božija. I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete." — Efes. 6,10-18.

‚A budite jedan drugome blagi, milostivi, praštajući jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama." — Efes. 4, 32.

„Duše svoje očistivši u poslušanju istine Duhom za bratoljublje nedvolično, od čista srca ljubite dobro jedan dugoga." — I Petr. 1, 22.

„Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite medu sobom. Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav medu sobom." — Jovan. 13, 34. 35.

„Sami sebe okušajte jeste li u vjeri, sami sebe ogledajte. lli ne poznajete sebe da je Isus Hristos u vama? Već ako da u čemu nijeste valjani." —2 Kor. 13, 5.

„Po blagodati Božijoj koja mi je dana ja kao premudri neimar postavih temelj, a drugi zida u visinu; ali svaki neki gleda kako zida. Jer temelja drugoga niko ne može postaviti

osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos. Ako li ko zida na ovome temelju zlato, srebro, drago kamenje, drva, seno, slamu, svakoga će delo izići na vidjelo; jer će dan pokazati, jer će se ognjem otkriti, i svako delo pokazaće oganj kao što jest." I Kor. 3, 10-13.

„Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju ste če krvlju svojom; jer ja ovo znam da će po odlasku mome ući medu vas teški vuci koji neće štedeti stada; izmedu vas samijeh postaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvraćaju učenike za sobom." — Djela 20, 28-30.

„Čudim se da se tako odmah odvraćate na drugo jevandelje od onoga koji vas poziva blagodaću Hristovom, koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoće da izvrnu jevandelje Hristovo. Ali ako i mi, ili andeo s neba javi vam jevandelje drukčije nego što vam javismo, proklet da bude! Kao što prije rekosmo i sad opet velim: ako vam ko javi jevandelje drukčije nego što primiste, proklet da bude!" — Gal. 1, 6-9.

„Jer što u mraku rekoste, čuće se na vidjelu; i što na uho šaptaste u klijetima, propovijedaće se na krovovima. Ali vam kažem, prijateljima svojijem: ne bojte se od onijeh koji ubijaju tijelo i potom ne mogu ništa više učiniti. Nego ću vam kazati koga da se bojite: bojte se onoga koji ima vlast pošto ubije baciti u pakao; da, kažem vam, onoga se bojte. Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A u vas je i kosa na glavi izbrojana. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca." — Luka 12, 3-7.

„Jer u pismu stoji da će andelima svojijem zapovjediti za tebe da te sačuvaju, i uzeće te na ruku da gde ne zapneš za kamen nogom svojom." — Luka 4, 10. 11.

„Jer Bog koji reče da iz tame zasvijetli videlo, zasvetli u srcima našima na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista. Ali ovo blago imamo u zemljanijem sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga a ne od nas. U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosaduje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nada; progone nas, ali nijesmo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo." — II Kor. 4, 6-9.

„Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vreme, a ono što se ne vidi, večno." — II Kor. 4, 17. 18.

„Koje je sila Božja vjerom sačuvala za spasenje, pripravljeno da se javi u pošljednje vreme; kojemu radujte se, premda ste sad malo (gde je potrebno) žalosni u različnijem napastima, da se kušanje vaše vjere mnogo vrednije od zlata propadljivoga koje se kuša ognjem nade na hvalu i čast i slavu, kad se pokaže Hristos." — I Petr. 1, 5-8.

„Jer smo mi sad živi kad vi stojite u Gospodu." — I Sol. 3, 8.

‚A znaci onima koji vjeruju biće ovi: imenom mojijem izgoniće davole; govoriće novijem jezicima; uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljade." — Marko 16, 17. 18.

„A roditelji njegovi odgovoriše im i rekoše: znamo da je ovo sin naš i da se rodi slijep; a kako sad vidi ne znamo; ili ko mu otvori oči mi ne znamo; on je veliki, pitajte njega neka sam kaže za sebe. Ovo rekoše roditelji njegovi, jer se bojahu Jevreja; jer se Jevreji bijahu dogovorili da bude odlučen od zbornice ko ga prizna za Hrista. Zato rekoše roditelji njegovi: on je veliki, pitajte njega. Tada po drugi put dozvaše čoveka koji je bio slijep, i rekoše mu; podaj Bogu slavu; mi znamo da je čovek grešan. A on odgovori i reče: je li grešan ne znam; samo znam da ja bijah slijep, a sad vidim. Tada mu opet rekoše: šta ti učini, kako otvori oči tvoje? Odgovori im: ja vam već kazah, i ne slušaste; šta ćete opet slušati? Već ako i vi hoćete učenici njegovi da budete?" — Jovan 9, 20-27.

„I šta god zaištete u oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se proslavi otac u sinu. I ako što zaištete u ime moje, ja ću učiniti. Ako imate ljubav k meni, zapovijesti moje držite." — Jovan 14, 13-15.

‚Ako ostanete u meni i riječi moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam. Tim će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici." — Jovan 15, 7. 8.

„I bijaše u zbomici njegovoj čovjek s duhom nečistijem i povika govoreći: prodi se, što je tebi do nas, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božji. I zaprijeti mu Isus govoreći: umukni i izidi iz njega. — Marko 1, 23-25.

„Jer znam jama čno da ni smrt, ni život, ni andeli, ni poglavarstva, ni sile ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našemu. — Rimlj. 8, 38. 39.

„I andelu Filadelfijske crkve napiši: tako govori sveti istiniti, koji ima ključ Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori. Znam tvoja djela: gle dadoh pred tobom vrata otvorena i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile, i držao si moju riječ, i nisi se odrekao imena mojega. Evo dajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji i nisu, nego lažu; evo ću ih učiniti da dodu i da se poklone pred nogama tvojim, i da poznadu da te ja ljubim. Jer si održao riječ trpljenja mojega, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svijet da iskuša one koji žive na zemlji. Evo ću doći brzo: drži što imaš, da niko ne uzme vijenca tvojega. Koji pobedi učiniću ga stub u crkvi Boga svojega, i više neće izići napolje; i napisaću na njemu ime Boga svojega i ime novoga Jerusalima, grada Boga mojega koji silazi s neba od Boga mojega i ime moje novo. Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crlwama." — Otkr. 3, 7-13.

„Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su djevstvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono pode. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci Bogu i jagnjetu. I u njihovijem ustima ne nade se prijevara, jer su bez mane pred prijestolom Božijim. — Otkr. 14, 4. 5.

„Jer je naše življenje na nebesima otkud i spasitelja očekujemo Gospoda svojega Isusa Hrista. — Filib. 3, 20.

„Trpite dakle, braćo moja, do dolaska Gospodnjega. Gle težak čeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni. Trpite dakle i vi i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi." Jakov 5, 7. 8.

„Koji će preobraziti naše poniženo telo da bude jednako tijelu slave njegove, po sili da može sve sebi pokoriti." — Filib. 3, 21.

„I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjedaše kao sin čovječij, i imaše na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar.

I drugi andeo izide iz crkve vičući velikijem glasom onome što sjedi na oblaku: zamahni srpom svojijem i žnji, jer dode vrijeme da se žnje, jer se osuši žito zemaljsko. I onaj što sjedaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i požnjevena bi zemlja. I drugi andeo izide iz crkve što je na nebu, i imaše i on kosijer oštar." — Otkr. 14, 14-17.

„Daklem je ostavljeno još počivanje narodu Božijemu." — Jevr. 4, 9.

„I ja Jovan vidjeh grad sveti Jerusalim nov, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svojemu." — Otkr. 21, 2.

„I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime oca njegova napisano na čelima svojima." — Otkr. 14, 1.

„I pokaza mi čistu rijeku vode života, bistru kao kristal, koja izlažaše od prijestola Božijega, i jagnjetova. Nasred ulica njegovijeh i s obje strane rijeke drvo života, koje rada dvanaest rodova dajući svakoga meseca svoj rod; i lišće od drveta bijaše za isceljivaše narodima. I više neće biti nikakve prokletinje; i prijestol Božji i jagnjetov biće u njemu; i sluge njetove poslužitaće ga, i gledaće lice njegovo, i ime njegovo biće na čelima njihovima. I noći tamo neće biti, i neće potrebovati videla od žiška. ni vidjela sunčanoga, jer će ih obasjavati Gospod Bog: i carovaće va vijek vijeka." — Otkr. 22, 1-5.

Poglavlje 4 – Kasnija Videnja

Sledeće videnje Gospod mi je dao jedne subote u Topšemu, država Mejn, u prisustvu okupljene braće, 1847. godine. Neuobi čajeno nas je prožimao duh molitve i dok smo klečali, na nas se spustio Duh Sveti. Bili smo presrećni. Ja sam brzo izgubila iz vida sve što je zemaljsko i bila uzneta u viziji Božje slave. Ugledah andela koji je žurno sleteo do mene i brzo me preneo sa zemlje u Sveti Grad. U Gradu sam spazila hram i ušla unutra. Prošla sam kroz jedna vrata i stigla do prve zavese. Zavesa se podigla i ja stupih u svetinju. Tu sam videla kadioni oltar, svetnjak sa sedam žižaka i sto na kome su bili postavljeni hlebovi. Pošto sam sagledala slavu svetinje, Isus podiže drugu zavesu i ja kročih u svetinju nad svetinjama

U svetinji nad svetinjama ugledah kovčeg zaveta čije su strane, i gornja a i bočne, bile od najčistijeg zlata. I na jednom ina drugom kraju kovčega nalazio se po jedan divni heruvim sa raširenim krilima. Licem su bili okrenuti jedan prema drugom, pogleda spuštenih na kovčeg. lzmedu njih nalazila se zlatna kadionica. Iznad kovčega, gde su stajali andeli, dizao se blistavi oblak slave sličan Božjem prestolu. Kraj kovčega je stajao Isus i kad bi se molitve svetih uzdigle do Njega, On ih je prinosio Ocu zajedno sa mirisom tamjana koji je sagorevao u zlatnoj kadionici. U kovčegu se nalazio zlatni sud sa manom, Aronova procvetala palica i kamene ploče sklopljene kao knjiga. Isus ih je rasklopio i ja sam ugledala deset zapovesti ispisanih na njima prstom Božjim. Na jednoj ploči je bilo četiri, a na drugoj ostalih šest zapovesti Ali je četvrta blistala više od svih, jer je subota bila izdvojena da se svetkuje u čast Božjeg svetog imena. Sveta subota je veličanstveno izgledala — okružena oreolom slave. Videla sam da zapovest o suboti nije prikovana na krst, jer kad bi ona bila prikovana, onda bi to bio slučaj i sa ostalim zapovestima, i mi bismo mogli da ih sve prestupamo kao i četvrtu. Videla sam da Bog nije izmenio subotu, jer se On nikada ne menja. Medutim, papa je izvršio promenu i umesto sedmog, za dan odmora ustanovio prvi dan u sedmici; za njega je uostalom i prorečeno da će izmeniti vremena i zakone.

Videla sam i ovo: ukoliko bi Bog zaista pomerio dan odmora sa sedmog dana na prvi, On bi u tom slučaju izmenio i zapovest o suboti, zapisanu na kamenim pločama koje se nalaze u kovčegu u svetinji nad svetinjama nebeskog hrama; i tamo bi u tom slučaju stajalo: „Prvi je dan odmora Gospodu Bogu tvojemu". Ali ja sam videla da tamo stoji isto što i na kamenim pločama ispisanim prstom Božjim, koje je Mojsije dobio na Sinajskoj

gori: „A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu." Videla sam da je sveta subota bila i ostaje zid koji odvaja pravi lzrailj Božji od nevernika, da je subota pitanje od velikog značaja koje će ujediniti srca Božjih milih i svetih koji Ga čekaju.

Videla sam da Bog ima dece koja još ne znaju za subotu i ne drže je. Oni nisu odbacili tu svetlost. I na početku vremena nevolje mi ćemo biti ispunjeni Svetim Duhom da bismo mogli još potpunije objaviti subotu. Ovo će razbesniti crkve i takozvane adventiste pošto neće moći da ospore istinu o suboti. U to vreme će svi izbranici Božji jasno uvideti da mi posedujemo istinu te će izaći iz svojih crkava i zajedno s nama podnositi progonstvo. Videla sam mač, glad, opasne zarazne bolesti i veliku pometnju na zemlji. Bezbožnici smatraju da smo mi prouzrokovali izlivanje Božjih kazni na njih, te se podižu i odlučuju da nas istrebe sa zemlje misleći da će time suzbiti zlo.

U vreme nevolje svi bežimo iz gradova i sela, prognani od bezbožnika koji upadaju u naše kuće s mačem u ruci. Oni podižu mačeve da nas pobiju, ali se njihovi mačevi lome i neupotrebljivi padaju na zemlju kao slamke. Mi dan i noć vapimo Bogu za izbavljenje i naš vapaj dolazi do Njega. Odjednom nastaje nagla promena. U ponoć, dok mesec još uvek sija, pojavljuje se sunce. Reke prestaju da teku. Tamni, teški oblaci gomilaju se udarajući jedan o drugi. Medutim, na jednom mestu zapaža se sjaj skoncentrisane slave odakle dopire Božji glas, sličan hujanju mnogih voda, koji potresa i nebo i zemlju. Nebo se otvara i ponovo zatvara, neprestano u pokretu. Planine se tresu kao trska na vetru, dok raskomadano stenje pada na sve strane. More ključa kao voda u loncu i izbacuje kamenje na obalu. Najavljujući dan i čas Isusovog dolaska i objavljujući večni zavet svom narodu, Bog izgovara lagano rečenicu po rečenicu, dok se Njegov glas prolama zemljom. Božji lzrailj stoji pogleda upravljenog gore, slušajući reči koje dolaze iz usta Jehove i prolamaju se zemljom slično prasku najjačeg groma. Sve te to strahovito svečano i ozbiljno. Posle svake rečenice sveti kliču: „Slava!

Aliluja!" Njihova su lica obasjana slavom Božjom i blistaju slično licu Mojsijevom kad je silazio sa Sinaja. Bezbožnici ne mogu gledati u njih zbog te slave. I dok se nad onima koji su poštovali Boga držanjem Njegove svete subote izriče večni blagoslov, razleže se snažan poklič u znak pobede nad zveri i njenom ikonom.

I tada nastaje period slavlja, jer zemlja treba da se odmori. Videla sam pobožnog roba kako se pobedonosno diže i zbacuje okove koji su ga sputavali, dok njegov bezbožni gospodar sav zbunjen ne zna šta da čini; jer zli i bezbožni neće moći da razumeju glas i reči Božje. Zatim se ukazuje veliki beli oblak. lzgleda lepši no ikad i na njemu sedi Sin čovečiji. Ne zapažamo odmah Isusa, ali kako se oblak približuje zemlji, sve jasnije vidimo Njegov dragi lik. Ovaj u početku mali oblak predstavlja znak Sina čovečijeg koji dolazi sa neba. Glas Sina Božjeg doziva zaspale svete i oni se pojavljuju zaodeveni

besmrtnom slavom. Živi sveti preobražuju se u trenuću oka i zajedno sa njima bivaju uzeti u kola sačinjena od oblaka, koja uzdižući se k nebu veličanstveno izgledaju. Kola sa svake strane imaju krila, a odozdo točkove koji prilikom penjanja viču: „Svet", a krila u pokretu odgovaraju: „Svet". Sveti andeli pratioci koji okružuju oblak takode ponavljaju: „Svet, svet, svet, Gospod Bog Svedržitelj!" A spaseni na oblaku kliču: „Slava! Aliluja!" Kola se uzdižu do Svetog Grada. Isus otvara vrata zlatnog grada i uvodi nas unutra. Tu nam se ukazuje dobrodošlica kao onima koji su držali „zapovesti Božje" i dobijamo „vlast na drvo života".

Poglavlje 5 — Zapečaćenje

Na početku svete subote, dok smo sa porodicom brata Beldena bili na molitvi, 5. januara 1849. u Roki Hilu, Konektikut, Sveti Duh se spustio na nas. Ja sam bila uzneta u videnju do svetinje nad svetinjama gde videh Isusa kako još uvek posreduje za svoj narod. Na skutu Njegovog plašta visili su, naizmenično poredani, zvončići i ukrasi u obliku nara. Tom prilikom mi je bilo pokazano da Isus neće napustiti svetinju nad svetinjama dok — slučaj svake duše ne bude rešen, za izbavljenje ili propast, i da Božji gnjev neće naići pre no što Isus završi svoje delo u svetinji nad svetinjama, skine svoju svešteničku odeću i obuče haljine osvete. Tada će Isus napustiti mesto posrednika izmedu svog Oca i čoveka, i Bog se više neće ustezati da na one koji odbacuju Njegovu istinu izlije svoj gnjev.

Videla sam da su gnjev neznabožaca, gnjev Božji i vreme sudenja mrtvima posve različite i odvojene pojave koje slede jedna za drugom, kao i to da se Mihailo veliki Knez još nije podigao i da vreme nevolje „kalwoga nije bilo od kako je naroda" još nije otpočelo. Narodi se već gnjeve, ali kad naš Prvosveštenik završi svoje delo u svetinji, On će ustati, obući osvetničko odelo i tek onda će nastati izlivanje sedam poslednjih zala.

Videla sam da će andeli držati četiri vetra sve dok Isusovo delo u svetinji ne bude završeno a zatim će uslediti sedam poslednjih zala. Ova zla raspaljuju gnjev bezbožnih ljudi protiv pravednika, jer oni smatraju da smo mi navukli kazne Božje na njih i da će nevolje prestati ako nas istrebe sa zemlje. Stoga izdaju dekret da se sveti pobiju, što verne nagoni da dan i noć vape Bogu za izbavljenje. To je vreme muke Jakovljeve — i na njihov vapaj i duševni strah Bog odgovara oslobodenjem. 144000 zapečaćenih trijumfuju dok im lica blistaju slavom Božjom. Zatim mi je pokazana jedna grupa ljudi koji su u duševnim mukama gorko jadikovali. Na odelu svakog od njih pisalo je krupnim slovima: „Izmeren si na merilima i našao si se lak." Zapitala sam koji su to ljudi? Andeo reče: „To su oni koji su nekada svetkovali subotu, ali je kasnije napustili." Čula sam ih kako na sav glas jadikuju: „Mi smo verovali u Tvoj dolazak, i to revnosno propovedali. Medutim, još dok su izgovarali te reči, pogled im je padao na njihove haljine i videvši šta je na njima

napisaio naricali su iz sveg glasa. Videla sam da su oni pili od čiste vode, ali su ostatak zamutili nogama — pogazivši subotu — te su se zato, izmereni na merilima, našli laki.

Zatim me je andeo pratilac ponovo odveo u Sveti Grad, gde oam videla četiri andela kako lete prema gradskim vratima. Oni su upravo pokazivali zlatne karte andelu vrataru kad ugledah još jednog andela koji je žurno leteo iz pravca neuporedive slave (od Božjeg prestola) i glasno dovikivao ostalim andelima mašući nečim što je držao u ruci. Zatražila sam od svog andela pratioca da mi objasni ovo što sam videla, ali on reče da zasada ne mogu to da shvatim, ali da će mi on uskoro objasniti značenje onoga što sam videla.

U subotu posle podne se jedan izmedu nas razboleo i zatražio da se molimo za njegovo ozdravljenje. Mi smo se zajednički obratili onom Lekaru koji nikada nije izgubio bitku, i dok se sila ozdravljenja spuštala na bolesnika, na mene je sišao Sveti Duh i ja sam bila uzneta u videnju.

Videla sam da su četiri andela koji su imali da obave jedno delo na zemlji već bili na putu da to učine. Isus je bio odeven u svešteničke haljine. On je sažaljivo pogledao na ostatak svog naroda, a onda podigao ruke i glasom punim samilosti uzviknuo: „Moja krv, Oče; moja krv, moja krv, moja krv! Tada sam videla kako od Boga koji je sedeo na velikom belom prestolu izlazi neopisivo sjajna svetlost i izliva se na Isusa. Zatim videh jednog andela kako sa Isusovom porukom brzo leti prema četvorici pomenutih andela i mašući nečim u svojoj ruci viče jakim glasom: „Držite! Držite! Držite! Držite! „dokle zapečatim sluge Boga našega na čelima njihovima" (Otkr 7, 3)."

Upitala sam andela koji me je pratio šta znači ovo što sam čula i šta je to što su četvorica andela imala da učine. On mi reče da to Bog zadržava i obuzdava zemaljske sile, da je On svojim andelima naložio da bdiju nad onim što se dogada na ovoj zemlji i da su ova četiri andela dobila vlast od Boga da drže četiri vetra. Kad su oni već bili gotovi da ih puste, i njihove ruke počele da popuštaju, a vetrovi uništenja tek što se nisu podigli, Isusovo milostivo oko pogledalo je na ostatak svog naroda koji nije bio zapečaćen; On je podigao svoje ruke Ocu pozivajući se na svoju krv koju je prolio za njih. Tada je jednom andelu zapovedeno da brzo odleti do one četvorice sa nalogom da još zadržavaju vetrove, sve dok Božje sluge ne budu bile zapečaćene pečatom Boga života na čelima svojim.

Poglavlje 6 — Božja Ljubav Prema Njegvom Narodu

Pokazana mi je nežna ljubav Božja prema Njegovom narodu; ona je zaista veoma velika. Videla sam andele kako raširenih krila bdiju nad svetima. Svaki od njih ima svog andela pratioca. I kad neko od vernih zaplače usled obeshrabrenja ili pak dospe u kakvu opasnost, njegov andeo čuvar hitro odleće gore noseći o tome vest, i andeli u Svetom Gradu prestaju da pevaju. Onda Isus šalje drugog andela da ohrabri malodušnog da pazi na njega nastojeći da ga sačuva kako ne bi skrenuo sa uske staze; medutim ako ovaj ne obaziruci se na usrdno stvaranje andela i ne dozvoljavajući da ga on uteši i dalje nastavi da zastranjuje — andeo se tada rastuži i plače. Ovu žalosnu vest on nosi i gore pa i svi andeli u Svetom Gradu plaču a zatim glasno kažu: „Amin". Ali kad sveti upiru svoj pogled na nagradu koja ih očekuje i hvale i slave Boga, onda andeli čuvari nose u Sveti Grad radosne i dobre vesti a andeli iz Grada dotičući se žica svojih zlatnih harfi gromkim glasom pevaju: ‚Aliluja!" Nebeski svodovi pri tom odzvanjaju od njihovih umilnih pesama.

U Svetom Gradu vlada savršeni red i harmonija. Svaki andeo koji dobija nalog da poseti zemlju ima jednu zlatnu kartu koju pokazuje andelima na vratima Grada i pri ulasku i pri izlasku. Nebo je divno prebivalište. Svom dušom čeznem da tamo budem i posmatram svog dragog Spasitelja koji je dao svoj život za mene, čeznem da se preobrazim u Njegovo slavno sveto obličje. O, kad bi postojale reči kojima bih mogla da iskažem svu slavu i sjaj budućeg sveta! Žudim za izvorima žive vode koji Božji

Grad čine tako prijatnim.

Gospod mi je omogućio da vidim i druge svetove. Data su mi krila a jedan andeo me je dopratio od Svetog Grada do jednog blistavog, veličanstvenog mesta. Trava je tu bila sveže zelena, dok su ptice milo cvrkutale svoju pesmu. Stanovnici su svi istog rasta, plemeniti, dostojanstveni i veoma ljubazni. U njihovim crtama potpuno se zapaža Isusov lik, a lica su im ozarena svetom radošću, koja izražava slobodu i sreću toga sveta. Zapitala sam jednog od njih zašto su oni toliko ljubazniji i divniji od stanovnika ove zemlje. Odgovor je glasio: „Mi smo živeli u potpunoj poslušnosti prema Božjim zapovestima; nismo pali usled nepokomosti kao oni na zemlji." Zatim spazih dva drveta; jedno upadljivo podseća na drvo života u Svetom Gradu. Plodovi oba drveta divno izgledaju; medutim, na jedno je stavljena zabrana. Andeo pratilac mi tada reče: „Niko od ovdašnjih stanovnika nije okusio rod sa zabranjenog drveta; da su okusili, i oni bi pali."

Posle toga sam bila preneta na jednu planetu koja ima sedam pratilaca sličnih mesecu. Tamo sam videla dobrog, hiljadama godina starog Enoha koji je preobražen uzet na nebo. U desnoj ruci je držao prekrasnu palmu; na svakom njenom listu piše: „Pobeda". Na glavi im je sjajni beli venac sačinjen od listova i u sredini svakog tog lista piše: „Čistota"; venac je oivičen raznobojnim dragim kamenjem koje blista sjajnije od zvezda i bacajući odblesak na slova još više ih ističe. Krajevi venca su na potiljku njegove glave spojeni trakom na kojoj je ispisano: „Svetost". Iznad venca stajala je kruna blistavija od sunca. Upitala sam ga da li je to njegovo stalno boravište otkako se uzneo sa zemlje. „Ne — odgovorio je on — Sveti Grad je moj zavičaj; ovde sam samo došao u posetu." Ipak, on se i ovde tako slobodno kretao kao da je u svom domu. Zamolila sam andela pratioca da mi dozvoli da tu ostanem. Nisam mogla podneti pomisao da se ponovo vratim u ovaj mračni svet. Ali mi andeo reče: „Moraš da se vratiš, a ako ostaneš verna, imaćeš preimućstvo da zajedno sa 144000 spasenih posetiš sve ove svetove i posmatraš dela Božjih ruku.

Poglavlje 7 - „I Sile Će Se Nebeske Pokrenuti"

Šesnaestog decembra 1848. godine Gospod mi je dao videnje o pokretanju nebeskih sila. Videla sam da Gospod Isus, kad prilikom davanja znakova zabeleženih u Jevandelju po Mateju, Marku i Luci kaže „nebo", pri tom i misli na nebo, a kad kaže „zemlja", stvarno misli na zemlju. „Sile nebeske" su sunce, mesec i zvezde. One vladaju na svodu nebeskom. Zemaljske sile su pak one koje vladaju na zemlji. Na zvuk Božjeg glasa sile se nebeske pokreću — sunce, mesec, i zvezde pomeraju se sa svojih mesta; njih neće nestati, nego se samo pokreću na Božji glas.

Tamni, gusti oblaci gomilaju se udarajući jedan o drugi. „Nebo" — vazdušni omotač iznad zemlje — „izmače se kao knjiga kad se savije"; tako kroz taj otvoreni prostor možemo da vidimo Orion, odakle dolazi Božji glas. Kroz taj otvor će sići i Sveti Grad. Videla sam da se zemaljske sile već pokreću i da dogadaji nailaze po odredenom redosledu. Ratovi, glasovi o ratovima, mač, glad i pomor će prvo potresti zemaljske sile, a onda će i Božji glas pokrenuti sunce, mesec i zvezde, a tako isto i zemlju. Videla sam da pokretanje sila u Evropi ne predstavlja pokretanje nebeskih sila, kako to neki uče, već da su ta komešanja u stvari gnjev neznabožaca (Otkr. 11, 18).

Poglavlje 8 — Otvorena i Zatvorena Vrata

U subotu 24. marta, 1849. imali smo jedan prijatan i veoma interesantan sastanak sa bra ćom u Topšemu (Topsham), državi Mejn (Meine). Sveti Duh se spustio na nas i ja sam u duhu bila uznesena u grad Boga života. Tada mi je pokazano da se zapovesti Božje i svedočanstvo Isusa Hrista u vezi sa zatvorenim vratima ne mogu odvojiti jedno od drugog, i da je vreme kad Božje zapovesti treba da zablistaju u svom punom značaju i kad Božji narod treba da bude stavljen na probu u pogledu istine o suboti nastalo kad su se otvorila vrata svetinje nad svetinjama u nebu, gde se nalazi kovčeg od deset zapovesti. Ta vrata se nisu otvorila sve dok Isus nije završio svoje posredovanje u svetnji — 1844. godine. Tada je Isus zatvorio vrata svetinje a otvorio vrata svetinje nad svetinjama i ušao iza druge zavese, gde On još uvek stoji pored kovčega dokle sada dopire vera duhovnog lzrailja.

Videla sam da je Isus zatvorio vrata svetinje i niko ih ne može otvoriti, a otvorio vrata svetinje nad svetinjama i niko ih ne može zatvoriti (Otkr. 3, 7. 8); i da od onog trenutka kad je On otvorio vrata svetinje nad svetinjama, u kojoj se nalazi kovčeg zaveta, zapovesti obasjavaju Božju decu i svetkovanje subote postaje za njih kamen probe.

Videla sam da sadašnje kušanje u pogledu subote nije moglo doći pre no što je Isus dovršio svoje posredovanje u svetinji i prešao iza druge zavese. Stoga hrišćani koji su umrli pre no što su se otvorila vrata svetinje nad svetinjama, a po završetku ponoćnog pokliča — sedmog meseca 1844. i koji nisu praznovali subotu ipak počivaju u nadi. Oni nisu imali svetlost koju mi danas imamo, niti su bili izloženi probi u pogledu subote, kojoj smo mi izloženi otkad su se otvorila vrata. Videla sam da je sotona u toj tački iskušao neke iz Božjeg naroda. Oni su posumnjali da je subota za nas danas kamen probe, i to zato što su toliki dobri hrišćani umrli u pobedonosnoj veri a nisu svetkovali pravi dan od odmora — subotu.

Neprijatelji sadašnje istine pokušavaju da otvore vrata svetinje, koja je Isus zatvorio, a da zatvore vrata svetinje nad svetinjama koju je On otvorio 1844, gde se nalazi kovčeg sa dve kamene ploče i na njima Jehovinim prstom ispisane zapovesti.

U ovo vreme zapečaćenja sotona se služi svim mogućim lukavstvima kako bi misli Božjeg naroda odvratio od sadašnje istine i naveo ga da se pokoleba. Videla sam da je

Bog postavio zaštitni pokrivač iznad svog naroda da bi ga zaštitio u vreme nevolje i svaka duša odlučna u istini i čista u srcu biće sigurno u zaklonu Svemogućega.

Sotona ovo dobro zna i zato svim silama nastoji da srca što većeg broja ljudi zadrži u stanju neodlučnosti i kolebanja. Videla sam da je tajanstveno kucanje, primećeno u Njujorku (New York) i nekim drugim mestima, bilo delo sotonske moći. da će se takve pojave, i to pod plaštom religije, sve češće zapažati kako bi se zavedene duše uljutkale u još veću sigurnost, da bi Božji narod, „ako bude mogude, bio naveden da misli o svemu tome i posumnjao u učenja i silu Svetoga Duha.

Videla sam da je sotona preko svojih oruda delovao na razne načine. Radio je preko propovednika koji su odbacili istinu i predali se sili prevare, da veruju laži i prime sud (II Sol 2, 11. 12). U toku svoje propovedi ili molitve oni bi bespomoćno padali ničice ali ne pod dejstvom sile Svetog Duha, već pod uticajem sotonske sile kojom je on nadahnjivao ta svoja oruda a preko njih i narod. U propovedima, molitvama ili razgovoru neki od takozvanih adventista koji su odbacili sadašnju istinu koristili su se mesmerizmom (nekom vrstom hipnoze) kako bi zadobili pristalice, i narod se radovao takvim uticajima smatrajući ih posledicom delovanja Svetoga Duha. Neki od onih koji su se služili takvim metodama odlazili su tako daleko i, potpuno obuzeti tamom i sotonskim obmanama, pomišljali da im je to sam Bog podario silu. Oni su na taj način Boga izjednačavali sa sobom (Ps. 50, 21. prvi deo) i potpuno potcenjivali Njegovu moć.

Neki od ovih sotonskih pomagača pokušavali su da bolešću naude svetima — i to onima koje nisu mogli sotonskim uticajem da obmanu i odvrate od istine. O, kad bi svi mogli da ovo sagledaju onako kako je to Bog meni otkrio, kad bi bolje upoznali sotonske varke, i više bdili nad sobom!

Videla sam da sotona nastoji da zbuni, obmane i odvrati od istine Božji narod i to baš danas u vreme zapečaćenja. Videla sam neke koji nisu bili postojani u sadašnjoj istini. Kolena su im drhtala a stopala se spoticala zato što nisu bili čvrsto ukorenjeni u istini; zaštitni pokrivač Svemogućega nije mogao da dopre do njih dok su tako drhtali i strahovali.

Sotona se trudi svim mogućim lukavstvima da ih zadrži tu gde se nalaze dok ne prode vreme zapečaćenja, dok se sav Božji narod ne nade pod zaštitnim pokrivačem, a oni ostanu nezaštićeni od gnjeva Božjeg u vreme sedam poslednjih zala. Bog je već počeo da pruža zaštitu svom narodu i uskoro će se pod Njegovim okriljem naći svi oni koji treba da budu poštedeni u dan pogibli. Bog će silno raditi za svoj narod, ali će i sotoni biti dozvoljeio da radi. Videla sam da će tajanstveni znaci, čuda i lažne reformacije biti sve brojniji. Te reformacije koje su mi bile pokazane nisu predstavljale korenitu promenu koja vodi od zablude istini. Moj andeo pratilac mi je naložio da pogledam da li se i sad

oseća teret za duše grepšika kao nekada. Pogledala sam, ali nisam mogla to da zapazim; jer je vreme njihovog izbavljenja prošlo. 1) Pisac ovih redova ne misli time da kaže da je vreme izbavljenja isteklo za sve grešnike. U trenutku kad je ovo zapisala ona je marljivo radila na spasavanju grešnika, što je uostalom i nadalje činila. Kako ona ovo shvata, a u skladu sa onim što joj je Bog pokazao, izloženo je u sledećim odlomcima od kojih je prvi objavljen 1854. a drugi 1888. godine.

„Ovde pomenute „lažne reformacije" tek će se kasnije potpunije sagledati. Videnje se osobito odnosi na one koji su čuli i odbacili svetlost adventne nauke. Takvi su se predali sili prevare i ne osećaju „teret za duše grešnika" kao nekada. Pošto su odbacili vest o dolasku i dozvolili da ih sotona obmane, „vreme njihovog izbavljenja je isteklo". Ovo se, medutim, ne odnosi na one koji nisu čuli pa ni odbacili nauku o drugom Hristovom dolasku".

„Opasno je olako se odnositi prema istini koja je već ubedila naš razum i dotakla se našeg srca. Ne možemo nekažnjeno odbacivati opomene koje nam Bog šalje u svojoj milosti. U Nojevo vreme sa neba je bila upućena jedna vest i spasenje ljudi zavisilo je od toga kako će se oni postaviti u odnosu na tu vest. Pošto je opomena odbačena, Božji duh se povukao prestavši da štiti grešni ljudski rod i ovaj je zatim uništen potopom. U Avramovo vreme milost je prestala da se zalaže za grešne stanovnike Sodoma pa su svi sem Lota, njegove žene i njegovih kćeri spaljeni ognjem sa neba. Tako je bilo i u Hristovim danima. Sin Božji je izjavio ondašnjim Jevrejima koji Ga nisu verovali: „Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta". Gledajući proročkim očima sve do poslednjih dana, On isto tako odredeno i snažno izjavljuje povodom onih koji „Ijubavi istine ne primiše da bi se spasli". „I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laži; da prime sud svi koji ne vjerovaše istini, nego volješe nepravdu". Kad su oni odbacili učenje Njegove Reči, Bog je povukao svoj Duh i prepustio ih obmanama koje su im omilile.

Poglavlje 9 — Kušanje Naše Vere

Neophodno je da se u ovo vreme probe uzajamno hrabrimo i jačamo. Sotonina kušanja su danas veća nego ikada ranije jer on zna da vremena malo ima i da će uskoro svaki slučaj biti odlučen za život ili smrt. Danas nije vreme da usled malodušnosti podležemo iskušenjima, već da sa potpunim pouzdanjem u Svemoćnog Boga Jakovljevog istrajemo u svakoj nevolji. Gospod mi je pokazao da je Njegova milost dovoljna da nas održi u svim našim poteškoćama; i mada su one veće nego ikad ranije, mi ćemo — samo ako se potpuno pouzdamo u Boga — moći da savladamo svako iskušenje i zahvaljujući Njegovoj milosti izvojevati pobedu.

Kad prebrodimo svoje nevolje i zadobijemo pobedu nad sotoninim iskušenjima, izdržali smo „kušanje naše vere", koje je mnogo vrednije od zlata, k postali snažniji i spremniji da se suo čimo sa onim što nam predstoji. Ali ako klonemo i popustimo pred sotonskim kušanjima, sve ćemo više slabiti, izgubiti nadu koja sleduje za podneto iskušenje i nećemo biti dobro pripremljeni za sledeće. Na taj način ćemo postajati sve slabiji i slabiji dok nas sotona potpuno ne zarobi i potčini svojoj volji. Moramo uzeti na sebe sve oružje Božje kako bismo se u svakom trenutku mogli spremno suprotstaviti silama tame. Kad iskušenja navale na nas, obratimo se Gospodu i borimo se s Njim u molitvi. On nas neće otpustiti prazne nego će nam podariti milost i snagu da pobedimo i slomimo moć neprijatelja. O, kad bi svako mogao da ovo vidi u pravoj svetlosti, da se čvrsto drži kao dobar vojnik Isusa Hrista! Tada bi lzrailj koračao napred, snažan u Bogu i u sili Njegove moći.

Bog mi je pokazao da On svojim vernima daje jednu gorku čašu, kako bi ih očistio. To je gorko piće i oni ga samo mogu učiniti još gorčim ako gundaju, jadikuju i negoduju. Oni koji na ovaj način prime čašu, moraju dobiti još jednu jer prva nije imala željeno dejstvo na srce. Ako ni druga ne bude delovala, uslediće treća, četvrta sve dok se ne postigne željeni rezultat; u suprotnom, oni će ostati pogani, nečisti u srcu. Videla sam da ova gorka čaša može biti ublažena trpljenjem, istrajnošću i molitvom, da će ona uspešno delovati na srca onih koji je tako primaju i da će Bog time biti proslavljen. Nije to mala stvar biti hrišćanin i svojina Božja, biti priznat od Boga. Gospod mi je pokazao neke koji tvrde da veruju u sadašnju istinu, ali čiji život nije u skladu sa njihovim izjavama Oni su odveć unizili merilo pobožnosti i umnogome im nedostaje biblijska svetost. Mnogi se upuštaju u Prazne, neprikladne razgovore, drugi popuštaju samouzvišenju. Ne možemo ugadati sebi, živeti i postupati kao svet, uživati u njegovim zadovoljstvima i društvu onih KOJI su od ovoga sveta, a ipak očekivati da sa Hristom vladamo u slavi.

Ovde moramo stradati sa Hristom ako želimo da u budućem životu učestvujemo u Njegovoj slavi. Ako težimo samo da ostvarimo sopstvene interese i što bolje ugodimo sebi umesto da čeznemo da ugodimo Bogu i unapredimo Njegovu dragocenu stvar koja često trpi, mi ćemo obeščastiti Boga i Njegovo sveto delo do kojeg nam je, po sopstaenoj izjavi, veoma stalo. Preostaje nam još samo malo vremena da radimo za Boga. Ništa ne bi trebalo da nam izgleda preskupo kad je u pitanju žrtva radi spasavanja rasutog, razbijenog Isusovog stada. Oni koji sada čine s Bogom zavet na žrtvi uskoro će se skupiti u večnom domu da prime bogatu nagradu, i da naslede novo carstvo koje će trajati uvek i doveka.

O, potrudimo se da živimo samo za Gospoda! Dobrim, urednim životom i pobožnim razgovorom pokažimo da smo bili sa Isusom, da smo Njegovi smerni i ponizni sledbenici. Moramo raditi dok još traje dan, jer kad nastupi mračna noć nevolje i strave, biće prekasno da se radi za Boga! Isus je u svom svetom hramu gde još uvek prima naše

žrtve, naše molitve, priznanja propusta i greha, i prašta Izrailju sve prestupe kako bi mogli biti izbrisani pre no što On napusti svetinju. Kad Isus napusti svetinju, tada će oni koji se zateknu sveti i pravedni i dalje ostati sveti i pravedni; svi njihovi gresi biće izbrisani a oni zapečaćeni pečatom živoga Boga. Medutim, nepravedki i pogani zauvek će ostati nepravedni i pogani, jer više neće biti Sveštenika koji bi njihove žrtve, priznanja i molitve prineo Očevom prestolu. Otuda ono što treba učiniti da bi se duše spasle od bure gnjeva koja nailazi, mora biti učinjeno pre nego što Isus napusti svetinju nad svetinjama nebeskog hrama.

Poglavlje 10 — Malom Stadu

Draga braćo, Gospod mi je 26. januara 1850. dao jedno videnje koje želim da iznesem. Videla sam da su neki iz Božjeg naroda umrtvljeni, pospali ili samo upola budni; oni ne shvataju u kom vremenu danas živimo, da je čovek „sa metlom" ušao i da nekima preti opasnost da budu uklonjeni. Molila sam Isusa da ih spase, da ih još malo poštedi, kako bi sagledali užasnu opasnost u kojoj se nalaze kako bi se pripremili pre no što bude zauvek prekasno. Andeo je rekao: „Uništenje dolazi kao moćna oluja."

Zamolila sam andela da se sažali i spase članove koji ljube ovaj svet, čvrsto se drže svog blaga, i nisu voljni da se od njega odvoje, da ga žrtvuju kako bi se što pre poslali glasnici gladnom stadu koje propada usled nestašice duhovne hrane.

Videla sam kako jadne duše umiru gladne i žedne sadašnje istine, dok su ih neki, mada su tvrdili da veruju u istinu, zadržavajući sredstva neophodna za unapredenje dela Božjeg, prosto prepuštali smrti; ovaj prizor mi je bio suviše mučan i ja zamolih andela da ga ukloni ispred mene. Videla sam da takvi, slično bogatom mladiću koji je došao Isusu (Mat. 19, 16-22), kad se za Božju stvar zatraži nešto od njihove imovine, odlaze žalosni, i da će se ubrzo sručiti poplava zala i odneti sve njihovo blago; tada će biti prekasno da se bilo šta žrtvuje od zemaljskog imetka i sabira blago na nebu.

Zatim sam videla veličanstvenog, divnog Iskupitelja kako ostavlja carstvo slave i dolazi na ovu mračnu, usamljenu planetu da bi dao svoj dragoceni život i umro, pravednik za nepravednike. Podneo je svirepo ruganje i bičevanje, nosio venac spleten od trnja a sa čela su Mu se u vrtu Getsimanije slivale kapi krvi dok je teret greha čitavog sveta počivao na Njemu. Andeo upita: „Za koga? O, ja sam videla i znala da je to za nas; zbog naših greha je On podneo sve ovo, kako bi nas svojom dragocenom krvlju „iskupio Bogu" (Otkr. 5, 9).

Posle toga su mi ponovo pokazani oni koji nisu voljni da svoja zemaljska dobra žrtvuju za spasavanje duša koje propadaju upućujući im vesnike istine dok Isus još stoji pred Ocem i poziva se njih radi na svoju krv, patnje i smrt, dok vesnici čekaju, spremni

da im odnesu spasonosnu istinu kako bi mogli biti zapečaćeni pečatom Boga života. Nekima koji tvrde da veruju u sadašnju istinu teško pada da učine čak i ono najmanje: da Gospodnji novac koji im je kao pristavima samo pozajmljen predaju Njegovim vesnicima.

Ponovo mi je pokazano Isusovo stradanje i Njegova duboka ljubav koja Ga je navela da svoj život položi za čoveka, a takode i život svih koji se izdaju za Njegove sledbenike i imaju ovozemeljska dobra, ali smatraju da je pomagati delo spasavanja duša isuviše veliki teret „Mogu li ovakvi ući u nebo," — zapitao je jedan od andela. Drugi andeo je odgovorio: „Ne, nikada, nikada, nikada. Oni koji se ne zalažu za stvar Božju na zemlji, nikada neće gore pevati pesmu o spasonosnoj ljubavim. Videla sam da će delo Božje na zemlji uskoro biti dovršeno u pravdi, i da vesnici moraju žurno da krenu na put u potrazi za rasutim stadom. Jedan andeo je zapitao: „Da li svi vesnici?" A drugi je odgovorio: „Ne, ne; samo vesnici koje Bog šalje imaju jednu odredenu vest."

Videla sam da je Božje delo bilo ometano i obeščašćeno time što su na put odlazili i neki koji nisu imali vest od Boga. Takvi će morati da Bogu polože račun za svaki dinar koji su utrošili putujući tamo gde ih dužnost nije zvala, jer se tim novcem moglo pomoći Božje delo; duše su gladovale i umirale usled nedostatka duhovne hrane koju su im mogli pružiti vesnici pozvani i izabrani od Boga samo da su posedovali sredstva. Videla sam da su oni koji imaju snage da rade svojim rukama i time potpomažu delo odgovorni za tu svoju snagu isto tako kao što su drugi odgovorni za svoju imovinu. Otpočelo je snažno rešetanje i ono će se nastaviti sve dok se ne izrešetaju svi oni koji nisu voljni da smelo i nepokolebljivo stoje na strani istine niti da se žrtvuju za Boga i Njegovu stvar. Andeo reče: „Misliš li da će iko biti primoravan na žrtvu? Ne, ne, ona mora biti dragovoljna. Ona zahteva sve; kao što čovek koji je našao zakopano blago „sve što ima prodade i kupi polje ono" (Mat. 13, 44). Zavapih Bogu da poštedi svoj narod, jer su neki malaksavali i umirali. Zatim sam videla da će ubrzo naići kazne Svemogućega i zato zamolih andela da on svojim jezikom progovori narodu. Ali on reče: „Ni svi gromovi i munje sa Sinaja ne bi pokrenuli takve na koje ne utiču jasne istine Reči Božje; njih ne bi probudila ni vest samog andela."

Posle toga sam posmatrala lepotu i ljupkost Isusovu. Haljina Mu je bila izuzetno bela, a Njegovu slavu i veličanstvenu lepotu ne bi mogao da opiše nijedan jezik. Svi oni koji drže zapovesti Božje ući će na vrata u Sveti Grad, steći pravo na drvo života i zauvek boraviti u prisustvu milog Isusa čije lice blista sjajnije od sunca u podne.

Pokazani su mi i Adam i Eva u Edemskom vrtu. Oni su bili isterani zato što su okusili plod zabranjenog drveta; na prilazu drvetu života je tada postavljen andeo sa plamenim mačem da pazi na ljude da ne bi, okusivši i ovaj plod, postali besmrtni grešnici, jer drvo

života pruža i održava besmrtnost. Čula sam kako jedan andeo pita: „Ko je iz Adamove porodice prošao pored Ilamenog mača i okusio plod sa drveta života?" Drugi andeo je odgovorio: „Niko od dece Adamove nije prišao plamenom maču niti okusio plod sa tog drveta; otuda i nema besmrtnost grešnika. Duša koja greši umreće večnom smrću — smrću posle koje nema nikakve nade na vaskrsenje; i tada će se Božji gnjev najzad stišati.

Sveti će boraviti u Svetom Gradu i kao carevi i sveštenici vladati hiljadu godina; tada će Isus zajedno sa njima sići na Goru Maslinsku, ova će se raspasti i postati velika ravnica na koju će se zatim spustiti Božji grad. Ostali delovi zemlje neće biti očišćeni dok ne prode hiljadu godina, kad će grešnici ustati iz mrtvih i skupiti se na grad. Obnovljenu zemlju, medutim, neće skrnaviti noga nijednog bezbožnika. Sve njih progutaće oganj koji će sići sa neba od Boga i spaliti i koren i grane zla. Sotona je koren a njegovi sledbenici su grane. Taj isti oganj koji bude progutao bezbožnike ujedno će i očistiti zemlju.

Poglavlje 11 — Sedam Poslednjih Zala i Sud

Na generalnoj konferenciji svih koji veruju u sadašnju istinu, održanoj u Sutonu (Sutton) država Vermont, septembra 1850. pokazano mi je da će se sedam poslednjih zala izliti tek kad Isus napusti svetinju. Andeo reče: „Gnjev Božji i Jagnjetov donosi grešnicima smrt i uništenje. Na Božji glas Njegov narod će postati silan i za nepokajane strašan „kao vojska sa zastavama", ali tada još neće da „izvrše na njima napisani sud" Psalam 149, 9). Sud će se izvršiti tek po završetku sedme hiljade godina." Kad se preobraze u besmrtnost i zajedno sa Isusom budu uzeti u nebo, kad svaki primi harfu, haljinu i krunu i udu u Sveti Grad, sveti će sa Isusom pristupiti sudenju. Tada se otvaraju knjige — knjiga života i knjiga smrti. Knjiga života sadrži dobra dela svetih. a knjiga smrti zla dela bezbožnih.

Ove knjige se uporeduju sa Biblijom, koja predstavlja zakonik, i prema njoj se sudi. Sveti, zajedno sa Isusom, izriču sud nad umrlim grešnicima. „Pogledaj", reče andeo, „sveti zajedno sa Isusom pristupaju sudenju i bezbožnicima odreduju kazne prema delima koja su činili u telu; kazne koje moraju primiti po završetku sudenja zapisuju se kraj njihovih imena." Time će se, kako sam videla, baviti spaseni zajedno sa Isusom hiljadu godina u Svetom Gradu dok se i oni i Grad ne spuste na zemlju. Po isteku hiljadugodišnjeg perioda Isus sa andelima i spasenima napušta Sveti Grad, i dok se sa njima spušta prema zemlji, umrli grešnici ustaju iz svojih grobova; oni „koji ga probodoše", pošto vaskrsnu, ugledaće Ga izdaleka, u svoj Njegovoj slavi sa andelima i svetima i „zaplakade za Njim". Oni će zapaziti ožiljke klinova na Njegovim dlanovima i nogama, a i na boku koji su proboli kopljem. Medutim, ovi ožiljci sada samo još više uvećavaju Njegovu slavu, Na kraju tih hiljadu godina Isus će stati na Goru maslinsku, gora će se raspasti i postaće velika ravnica. Oni što ih je prorok Zaharija video kako beže

u to vreme (Zah. 14, 5) predstavljaju grešnike tek podignute iz grobova. Na tu ravnicu se zatim spušta Sveti Grad. Sotona nadahnjuje bezbožnike svojim duhom i uverava ih laskanjem da je vojska u gradu malobrojna, dok je njegova veoma velika, da oni stoga mogu pobediti svete i osvojiti Sveti Grad.

Dok sotona okuplja i postrojava svoju vojsku, sveti se nalaze u Gradu i posmatraju lepotu i veli čanstvenost Božjeg raja. Pred njima se nalazi Isus i On ih vodi. Odjednom se Spasitelj odvaja od nas, ali uskoro opet čujemo Njegov umilni glas: „Hodite, blagosloveni Oca mojega, primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta." Mi se svi okupljamo oko Isusa i dok zatvara gradska vrata, On nad nepokajanima izriče prokletstvo. Vrata se zatvaraju. Spaseni se zatim podižu na svojim krilima i spuštaju na vrh gradskog zida. Isus je takode sa njima; Njegova kruna, blistava i veličanstvena. kao da je sačinjena iz sedam kruna poredanih sve jedna iznad druge. Krune svetih su od najčistijeg zlata, ukrašene zvezdama. Lica su im ozarena slavom, jer odražavaju Isusov lik. I dok sam ih posmatrala kako se podižu i svi skupa uzleću na vrh gradskog zida, bila sam veoma ushićena. Nepokajani najzad uvidaju šta su izgubili. Od Boga zatim silazi oganj i sve ih spaljuje. To će biti izvršenje suda. Bezbožnici primaju platu prema onome što im sveti dosude zajedno sa Isusom za vreme hiljadugodišnjeg carstva. Isti onaj oganj koji silazi od Boga i guta nepokajane ujedno čisti i celu zemlju. Odlomljeno raskomadano stenje topi se na ogromnoj temperaturi i raspada, atmosfera takode, a sve rastinje na zemlji pretvara se u strnjiku i sagoreva. Posle toga se pred nama ukazuje naše naslede veličanstveno i divno; postajemo naslednici cele iznova stvorene zemlje i stoga svi gromko kličemo: „Slava! Aliluja!"

Poglavlje 12 — Svrsetak 2300 Dana

Videla sam presto na kome su sedeli Otac i Sin. Posmatrala sam Isusovo lice i divila se Njegovoj ljupkoj pojavi. Do Oca nisam mogla da doprem pogledom jer Ga je zaklanjao oblak svetlosti i slave. Zapitala sam Isusa da li je Očeva spoljašnost slična Njegovoj. Odgovorio je da jeste ali da je ja ne mogu videti. ‚Ako bi ugledala slavu Njegovog lica, ti ne bi mogla ostati u životu", rekao je On. Ispred prestola sam videla adventni narod (Božju crkvu) i ovaj svet. Videla sam dve grupe: jednu koja je klečala pred prestolom u najdubljoj pobožnosti, dok je druga stajala nezainteresovana i ravnodušna. Oni što su klečali pred prestolom prinosili su svoje molitve i stalno gledali u Isusa, a On je gledao u Oca kao da se zalagao kod Njega za ove što se mole. Od Oca sija svetlost i obasjava Sina, a sa Sina prelazi na molitelje. Zatim sam zapazila kako se neka izuzetno blistava svetlost prenosi sa Oca na Sina, a sa Isusa na narod pred prestolom. Medutim, samo je malo njih primilo ovu veliku svetlost. Mnogi su se udaljili od nje i odmah joj se suprotstavili; drugi su bili nebrižljivi i olako se odnosili prema svetlosti i

ona se povukla od njih. Neki su je cenili i prišavši malobrojnoj grupi klekli da se mole. Pripadnici te grupe su svi radosno prihvatili svetlost i lica su im bila ozarena njenom slavom.

Videla sam kako je Otac ustao sa prestola i ognjenim kolima otišao u svetinju nad svetinjama, iza druge zavese i tamo seo. Zatim je sa prestola ustao i Isus, a i većina onih što su klečali podigla se u isto vreme Nisam videla da je posle toga ijedan zračak svetlosti obasjao onu nemarnu množinu i oni ostaše u potpunoj tami. Oni što su ustali od molitve kad je Isus napustio presto nisu skidali svoj pogled sa Njega dok ih je vodio nedaleko odatle. On zatim podiže svoju desnicu i mi začusmo Njegov umilni glas: „.Sačekajte ovde; ja idem svome Ocu da primim carstvo; nastojte da vam haljine ostanu čiste, a Ja ću se ubrzo vratiti sa svadbe i uzeću vas k sebi." Tada se jedna kola, sačinjena od oblaka, sa točkovima sličnim ognju i okružena andelima zaustaviše pred Isusom. On je ušao u kola i odvezao se u svetinju nad svetinjama gde je sedeo Otac. Zatim sam videla kako Isus, naš veliki Prvosveštenik, stoji pred Ocem. Na rubu Njegove haljine visili su, naizmenično poredani, zvončići i ukrasi u obliku nara. Oni što su ustali kad se Isus podigao sa prestola sledili su Ga verom gore u svetinju nad svetinjama i molili se: „Oče, daj nam Tvoga Duha." Isus ih je nadahnuo Svetim Duhom u kome je bilo svetlosti, snage i mnogo ljubavi, radosti i mira.

Okrenula sam se i pogledala na grupu onih koji su još uvek klečali pred prestolom; oni nisu znali da ih je Isus napustio. Kod prestola se pojavio sotona pokušavajući da nastavi ono što je Bog činio. Videla sam kako ovi ljudi gledaju gore prema prestolu i mole: „Oče, daj nam svoga Duha." Tada ih je sotona zadahnuo svojim nesvetim uticajem u kome je bilo svetlosti i mnogo snage, ali ne i slatke ljubavi, radosti i mira. Sotonin cilj bio je da ih zadrži u obmani, i da Božju decu vuče natrag i zavodi.

Poglavlje 13 — Dužnost s Obzirom na Vreme Nevolje

Gospod mi je u više navrata pokazao da je stvaranje zaliha za podmirivanje naših zemaljskih potreba u vreme nevolje suprotno učenju Biblije. Upravo da sveti i sačuvaju nešto od namirnica u svojoj kući ili u polju, videla sam da bi u vreme nevolje, kad na zemlju naidu mač, glad, i pomor, nasilničke ruke sve to otele, a tudini bi žnjeli njihova polja. To će biti trenutak da se potpuno pouzdamo u Gospoda i On će nas prehraniti. Videla sam da će nam u to vreme biti obezbedeni hleb i voda, da nećemo trpeti ni oskudicu ni glad, jer je Bog u stanju da nam i u pustinji postavi trpezu. Kad bi bilo neophodno On bi poslao gavrane da nas hrane, kao što je to učinio za Iliju, ili bi nam, kao lzrailjcima, pustio manu s neba.

Kuće i zemlja neće svetima biti ni od kakve koristi u vreme nevolje, pošto će morati da beže od razbesnele rulje; sem toga, njihova imovina neće tada moći da se upotrebi za unapredenje dela sadašnje istine. Pokazano mi je da je Božja volja da se sveti, pre no što dode vreme nevolje, oslobode svega suvišnog, i da sa Gospodom učine „zavet na žrtvi". Ako sve što imaju polože na oltar i ozbiljno budu pitali Gospoda šta im je dužnost, On će ih poučiti kad treba da se oslobode svoje imovine. Tako će u vreme nevolje biti slobodni, bez ičega što bi ih sputavalo i ometalo.

Videla sam da onima koji se čvrsto drže svoje imovine i ne pitaju Gospoda šta treba da čine, On neće ni ukazati na dužnost. Njima će biti dozvoljeno da zadrže ono što imaju, ali će se u vreme nevolje to ispričati na njihovom putu i kao planina zapretiti da ih satre; oni će onda pokušati da rasprodaju svoja imanja, ali više neće biti u stanju da to učine. Čula sam kako neki jadikuju: „Delo je malaksavalo i Božji narod gladovao za istinom, a mi nismo uložili nikakav napor da nadoknadimo taj nedostatak; sada su naša imanja beskorisna. O, da smo ih onda dali i na taj način sabirali blago na nebu!" Videla sam da žrtve nisu umnožavane, nego smanjivane i trošene. Takode sam videla da Bog ne traži od svog naroda da se svi oslobode imovine u isto vreme; medutim, ako oni žele da budu poučeni, On će ih kad ustreba poučiti kad i koliko da prodaju. Od nekih je u prošlosti zahtevano da prodaju svoja imanja radi potpomaganja Božjeg dela, dok je drugima dozvoljeno da ih zadrže dok se ne ukaže potreba. I onda, kad delu ustrebaju sredstva njihova je dužnost da prodaju.

Videla sam da vest: „Prodajte što imate i dajte milostinju" neki nisu objavljivali u pravom svetlu, i da cilj i smisao reči našeg Spasitelja nisu jasno i kako treba tumačeni. Svrha prodavanja nije davanje onima koji su sposobni da rade i da sami sebe izdržavaju, već širenje istine. Greh je podržavati i povladivati lenjost onih koji mogu da rade. Neki su revnosno posećivali sve naše sastanke i skupove, ali ne da bi proslavili Gospoda već radi „hleba i ribe". Svaki takav bi mnogo bolje postupio da je ostao kod kuće „da se trudi, čineći dobro rukama svojim" kako bi podmirio potrebe svoje porodice i još „da ima šta davati" u cilju potpomaganja dragocenog dela sadašnje istine. Sada je vreme da sabiramo blago na nebu, da svoje srce dovedemo u red kako bismo se pripremili za vreme nevolje U tom periodu kušanja i probe održaće se samo oni koji budu imali čiste ruke i čisto srce. Sada je vreme da se zakon Božji utisne u naše misli i um, i ureže u naše srce.

Gospod mi je pokazao kolikoj se opasnosti izlažemo ako dopustimo da nam um bude preopterećen mislima i brigama ovoga sveta. Videla sam da se srca mnogih usled čitanja raznih uzbudljivih knjiga odvraćaju od sadašnje istine i prestaju da ljube svetu Bibliju; drugi su ispunjeni nemirom i brigom o tome šta će jesti, piti i u šta će se obući. Neki opet smatraju da je GOSPODNJI dolazak još veoma daleko. Vreme je potrajalo nekoliko godina više no što su oni očekivali stoga misle da će se ono još godinama produžavati i

na taj način se njihove misli odvraćaju od sadašnje istine i obraćaju svetu. Videla sam da je sve ovo veoma opasno, jer kad je duh obuzet nečim drugim, sadašnja istina bledi i nestaje i na našim čelima nema mesta za pečat Boga života. Videla sam da vreme Isusovog boravka u svetinji nad svetinjama uskoro ističe, i da može potrajati još samo malo; zato bi sve slobodno vreme koje imamo na raspolaganju trebalo upotrebiti za istraživanje Biblije po kojoj će nam se suditi u poslednji dan.

Draga moja braćo i sestre, neka vam zapovesti Božje i svedočanstvo Isusa Hrista stalno budu na umu i neka iz njega potisnu sve misli i brige ovoga sveta. Razmišljajte o tome i kad ležete i kad ustajete. Svojim životom i postupcima svedočite o dolasku Sina čovečjeg. Vreme zapečaćenja je vrlo kratko i brzo će se završiti.

Sada, dok četiri andela još drže vetrove, vreme je da svoj poziv i izbor utvrdimo.

Poglavlje 14 - „Tajanstveno Kucanje"

Godine 1850. 24. avgusta videla sam da je „Tajanstveno kucanje" posledica sotonine moći; nešto od ovoga dolazi neposredno od njega, a nešto posredno preko njegovih oruda — ali, uopšte uzev, sve potiče od sotone. To je njegovo delo koje se ostvaruje na različite načine; a ipak mnogi i u crkvama i u svetu, obavijeni gustom tamom zablude smatraju i tvrde da je to sila Božja. Andeo reče: „Ne treba li narod da pita Boga svojega? ili će pitati mrtve mesto živijeh?" Zar da živi od mrtvih traže obaveštenja? Mrtvi ništa ne znaju. Zar da umesto živome Bogu idete mrtvima? Oni odstupaju od živoga Boga da bi opštili sa mrtvima koji ne znaju ništa (Videti: Isaija 8, 19. 20).

Videla sam da će se uskoro smatrati hulom ako neko podigne svoj glas protiv tog kucanja, da će se ono sve više i više širiti, da će se sotonina moć povećati i da će neki od njegovih odanih sledbenika imati silu da čine čuda — pa će čak i oganj silaziti s neba na očigled ljudi. Pokazano mi je da će ovi modemi vračari čak i sva čuda Gospoda našega Isusa Hrista pripisivati zanosu sličnom tom tajanstvenom kucanju i hipnozi, te će mnogi poverovati da je Sin Božji, dok je bio na zemlji, činio čuda tom istom silom. Ukazano mi je na Mojsijevo vreme: videla sam znake i čuda koja je Gospod preko njega učinio pred faraonom, i da su misirski vračari umnogome uspeli da ih — imitiraju; tako će upravo pred konačno oslobodenje svetih, kad Bog bude silno radio za svoj narod, i ovim modemim vračarima biti dozvoljeno da imitiraju delo Božje.

Ovo vreme će ubrzo nastupiti i mi ćemo morati čvrsto da se držimo moćne ruke Jehovine budući da neprijatelj svim ovim velikim znacima i silnim čudima namerava da obmane i uništi Božji narod. Naš duh se mora osloniti na Boga, mi ne treba da strahujemo kao ovaj svet, bojeći se onoga čega se oni boje i poštujući ono što oni poštuju, već da smelo i hrabro stojima u istini. Kad bi naše oči mogle da se otvore, videli bismo čete zlih andela svuda oko nas, koji nastoje da pronadu neko novo sredstvo kako bi nas mučili i upropašćavali. Videli bismo takode i svete andele kako nas štite od njihove moći, jer Božje budno oko uvek bdije nad lzrailjem; On će zaštititi i spasti svoje verne, ako se oni potpuno pouzdaju u Njega. Kad neprijatelj navali kao poplava, Duh Gospodnji će podići zastavu protiv njega. Andeo reče: „Imaj na umu da se nalaziš na začaranom terenu." Videla sam da moramo budno stražiti, imati na sebi sve oružje Božje i svrh svega uzeti štit vere; tada ćemo biti u stanju da se održimo a raspaljene strele nečastivoga neće nam nauditi.

VESNICI JEVANĐELJA

Gospod mi je u videnju često ukazivao na stanje i potrebe rasejanih dragulja — duša do kojih još nije doprla svetlost sadašnje istine, i pokazao mi je da vesnici Jevandelja treba što pre da ih potraže i da im odnesu svetlost. Mnoge koji se nalaze oko nas treba samo osloboditi njihovih predrasuda i pružiti im dokaze iz Reči Božje i oni će radosno prihvatiti sadašnju istinu. Vesnici treba da bdiju nad dušama kao oni koji će morati za njih polagati račun pred Bogom. Njihov život mora biti težak i pun patnji i bola, jer na njima leži teret dragocenog, ali često bolno prezrenog, dela Hristovog. Oni moraju da žrtvuju sve ozozemaljske interese i u skladu sa osnovnim ciljem svog života moraju biti spremni da učine sve što je u njihovoj moći kako bi unapredili stvar sadašnje istine i spasavali duše koje propadaju.

Oni će zato primiti bogatu nagradu. Duše koje preko njih budu oslobodene i konačno spasene sijaće radosno na njihovim krunama „kao zvezde vazda i doveka". I kroz svu večnost oni će nalaziti zadovoljstvo u tome što su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da bi prikazali istinu u svoj njenoj čistoti i lepoti, tako da su je duše kojima su govorili zavolele, posvetile se njome, i, koristeći se tom neprocenjivom prednošću, obogatile, oprale krvlju Jagnjetovom i izmirile sa Bogom.

Videla sam da pastiri, pre no što usvoje nove i značajne tačke učenja koje se po njihovom mišljenju mogu potkrepiti i Biblijom, treba da se savetuju sa onima što su učestvovali u objavljivanju svih vesti i koji su sasvim postojani u sadašnjoj istini. Tada će pastiri biti savršeno ujedinjeni i zajednica će osetiti njihovo jedinstvo. Videla sam da bi se na taj način sprečili nesrećni razdori i ne bi postojala opasnost da se dragoceno stado zajednice razjedini i rasturi kao ovce bez pastira.

Videla sam takode da Bog ima vesnike koje bi On hteo da upotrebi u svom delu, ali oni nisu spremni za to. Suviše su površni i neozbiljni da bi mogli vršiti povoljan uticaj na stado. i ne osećaju teret i značaj dela ni vrednost duša, što bi kao Božji vesnici morali osetiti da bi mogli vršiti dobar uticaj. Andeo reče: „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje ". Njihov uspeh biće veoma neznatan ako se potpuno ne predaju Gospodu i ako ne shvate značaj i svečanost poslednje vesti milosti koju treba da odnesu rasejanim ovcama Božjeg stada. Neki koji nisu pozvani od Boga imaju jaku volju da podu noseći vest. Medutim. kad bi takvi shvatili značaj dela i odgovornost tog položaja, trgli bi se i sa apostolom zapitali: „A za ovo ko je vredan? Jedini razlog što su oni toliko voljni da podu , je upravo to što Gospod nije stavio na njih teret dela. Neće svi koji su objavljivali prvu i drugu andeosku vest objavljivati i treću čak i kad bi je potpuno prihvatili, jer su pojedini bili toliko obmanuti i u zabludi da su jedva otrgli i spasli svoju dušu; i ako bi se oni prihvatili da vode druge, bili bi samo sredstvo njihove propasti. Videla sam da oni koji su ranije brzopleto upadali veoma duboko u fanatizam sada prvi istrčavaju da rade, pre no što ih Bog pošalje i pre no što su se oslobodili svojih predašnjih zabluda; mešajući istinu sa zabludom, oni bi time hranili i ovce Božjeg stada, i ako bi im se dopustilo da tako nastave, ovce stada Božjeg bi se porazboljevale, usledila bi ošamućenost i duhovna smrt. Videla sam da se oni moraju pažljivo proveravati i ispitivati sve dok se potpuno ne oslobode od svih svojih zabluda, inače nikad neće ući u carstvo Božje. Vesnici Gospodnji ne mogu imati poverenja u rasudivanje i sposobnost razlikovanja onih koji su bili u zabludi i fanatizmu, niti se na njih mogu osloniti kao na one koji su stalno bili u istini te su potpuno slobodni od tih opasnih zabluda. Mnogi su isto tako suviše skloni da podstiču na rad u misionstvu neke koji su tek primili sadašnju istinu i koji bi se u mnogo čemu i sami još morali učiti i mnogo šta učiniti da bi bili ispravni pred Bogom, a ne da drugima pokazuju put.

Videla sam da vesnici moraju biti veoma budni kako bi zapazili i spre čili svaki fanatizam gde se on pojavi. Sotona navaljuje sa svih strana, i ako nismo potpuno budni i ne uočavamo njegova lukavstva i njegove zamke, i ako ne uzmemo sve oružje Božje, pogodiće nas njegove vatrene strele. U Reči Božjoj ima mnogo dragocenih istina, ali je „sadašnja istina ono što je stadu Božjem sada najpotrebnije. Videla sam da postoji opasnost da vesnici prelaze preko značajnih tačaka sadašnje istine, a zadržavaju se na pitanjima koja ne doprinose jedinstvu zajednice i posvećenju duše. Sotona će iskoristiti svaku moguću priliku da na ovaj način naškodi stvari Božjoj.

Medutim, predmeti kao što su: nauka o svetinji, učenje o 2300 dana, zapovesti Božje i vera Isusova, savršeno su podesni da se objasni prošli Adventni pokret, iznese naš sadašnji stav, utvrdi vera onih koji sumnjaju i pruže pouzdani dokazi o slavnoj

budućnosti. Više puta sam videla da su to najglavniji predmeti na kojima vesnici Jevandelja treba da se zadržavaju.

Ako bi izabrani vesnici Gospodnji čekali da se sa njihovog puta ukloni svaka prepreka, mnogi od njih nikad ne bi ni krenuli da traže rasejane ovce Božjeg stada. Sotona će prikazivati mnoge prepreke da bi ih zadržao i odvratio od njihove dužnosti. Ali oni treba da polaze sa čvrstom verom i pouzdanjem u Onoga koji ih je pozvao u svoje delo i On će otvoriti put pred njima, sve dotle dok to bude služilo njima na dobro a Njemu na slavu. Isus, naš veliki Učitelj i primer, nije imao gde da zakloni svoju glavu. Njegov život je bio pun napora, tuge i patnje, i više od svega toga, On je sam sebe predao na smrt nas radi. Oni koji, umesto Hrista, pozivaju duše i preklinju ih da se izmire sa Bogom, i koji se nadaju da će sa Hristom vladati u slavi, ovde moraju biti spremni da učestvuju u Njegovim patnjama. „Koji su sa suzama sijali, neka žanju s pevanjem. lde i plače koji nosi sjeme da sije; poći će s pesmom noseći snopove svoje" (Ps. 126, 5. 6).

Poglavlje 15 — Žig Zverin

U videnju koji mi je dato 27. juna 1850. moj andeo pratilac reče: „Vreme je gotovo na izmaku. Da li se divni Isusov lik ogleda u vama onako kao što bi trebalo?" Zatim mi je ukazano na zemlju i videla sam da oni koji su nedavno primili vest Trećeg andela treba da izvrše jednu pripremu. Andeo reče: „Budite spremni, budite spremni, budite spremni. Morate biti mrtvi za ovaj svet više no ikad ranije". Videla sam da je veliko delo trebalo da se izvrši za njih i to za kratko vreme.

Zatim sam videla da sedam zala uskoro treba da se izliju na one koji nisu u zaklonu Svemogućega; medutim, svet je za to hajao ne više no što bi činio u slučaju da nailazi obična kišica. Tada sam bila osposobljena da izdržim posmatranje strahovitog prizora — izlivanje Božjeg gneva u vreme sedam poslednjih zala. Videla sam da je Njegov gnev strašan i užasan, i kad bi On ispružio i gnevno podigao svoju ruku, stanovnici ovog sveta bili bi uništeni kao da ih nikada nije bilo ili bi patili od neizlečivih rana i ubistvenih boleština koje bi ih snašle; ne bi nalazili spasa, nego bi bili uništeni. Obuzeo me je strah, i ja sam ničice pala pred andelom moleći ga da ukloni taj prizor ispred mojih očiju, jer je bio suviše strašan. Tada sam bolje no ikad ranije, shvatila važnost brižljivog istraživanja Božje Reči, da bismo znali kako da izbegnemo zla koja će, prema toj Reči, snaći sve

nepokajane zato što se klanjaju zveri i njenoj ikoni i primalu njen žig na svoje čelo ili ruku. Bila sam veoma začudena što se ljudi usuduju da uprkos tako strašnih pretnji i opomena ipak prestupaju Božji zakon i gaze Njegovu svetu subotu.

Papa je promenio dan od odmora — umesto sedmog uzeo je prvi dan sedmice. Naumio je da izmeni onu zapovest koja je čoveku data da bi se sećao svoga Tvorca. On se drznuo da izmeni najveću izmedu deset zapovesti i da se tako izjednači sa Bogom, pa čak da se uzdigne i iznad Njega. Bog se ne menja. Stoga je i Njegov zakon nepromenljiv. Medutim, nastojeći da Njegove svete propise pravednosti i dobrote izmeni, papa se uzdigao iznad samog Boga. On je bacio pod noge sveti Božji dan, i na njegovo mesto (svojim autoritetom) postavio jedan od šest radnih dana. Sav hrišćanski svet se posle poveo za primerom zveri, i svake sedmice Bogu se zakida Njegovo sveto vreme. Papa je napravio „razvalinu" u svetom Božjem zakonu, ali ja sam videla da je upravo nastupilo vreme kad narod Božji treba da „sazida razvaline" i podigne „stare pustoline". (Is. 58, 12.)

Molila sam se pred andelom Bogu da, milosti svoje radi, spase svoj narod koji se nalazi na pogrešnom putu. Kad sedam zala počnu da se izlivaju, oni koji nastavljaju da prestupaju svetu subotu neće otvoriti usta da bi iznosili izgovore kojima sada nastoje da se opravdaju što je ne svetkuju. Izlivanje užasnih zala zatvoriće njihova usta, a Veliki Zakonodavac tražiće pravednu kaznu za one kojima je Njegov sveti zakon bio predmet ismejavanja i koji su ga nazivali „prokletstvom za čoveka", „bednim" i „trošnim". Kad takvi budu na sebi osetili gvozdenu moć tog zakona, ti će se izrazi živo pojavljivati pred njima i tek tada će shvatiti koliko su grešili prezirud zakon za koji Reč Božja kaže da je „svet, pravedan i dobar".

Tada mi je pokazana slava neba i blago koje je tamo pripremljeno za veme. Sve je bilo dražesno i veličanstveno. Andeli su pevali prekrasne pesme, a kad bi prestali da pevaju svaki bi skidao krunu sa glave i polažući ih onako blistave pred noge ljubljenog Isusa, klicali bi milozvučnim glasom: „Slava! Aliluja!" Ja sam im se pridružila u pesmi hvale i slave Jagnjetu i svaki put kad sam otvorila usta na slavu Njemu, imala sam neopisivo osećanje slave koja me je okružavala. To je bila neuporediva, od „svega pretežnija i večna slava". Andeo reče: „Mali ostatak koji ljubi Boga, drži Njegove zapovesti i do kraja ostane veran, uživaće ovu slavu, biće uvek u prisustvu Isusovom i pevaće sa svetim andelima". Sa tog prizora slave moj je pogled tada bio upravljen na ostatak Božjeg naroda na zemlji. Andeo im je govorio: ,.Želite li da izbegnete sedam poslednjih zala? Hoćete li da udete u slavu i da nasledite sve ono što je Bog pripremio za one koji Ga ljube i koji su spremni i da stradaju za Njegovu stvar? Ako to želite, morate umreti da biste mogli živeti. Budite spremni, budite spremni, budite spremni! Morate biti spremniji nego što ste sada, „jer ide dan Gospodnji ljuti s gnjevom i jarošću da obrati

zemlju u pustoš i grešnike da istrijebi iz nje." Žrtvujte sve za Gospoda. Stavite na Njegov oltar sebe svoje imanje i sve, kao živu žrtvu. Sve se mora dati da bi se ušlo u slavu. Sabirajte sebi blago na nebu, gde lupeži nemaju pristupa niti ga rda može pokvariti. Ovde morate biti saučesnici u Hristovom stradanju da biste u budućem ŽIVOTU bili sudeonici u Njegovoj slavi".

Ako se nebo stiče stradanjem, onda će ono biti dosta jeftino. Na tom putu se moramo stalno odricati sebe i svakog dana moriti svoje „ja" gledajući samo na Isusa i imajući pred očima stalno Njegovu slavu. Videla sam da bi oni koji su nedavno primili istinu morali da znaju šta znači trpeti Hrista radi, i da će biti izloženi bolnom kušanju i tesanju, kako bi se kroz te patnje očistili i pripremili da mogu primiti pečat Boga živoga, izdržati vreme nevolje, ugledati „Cara u krasoti Njegovoj" i živeti u prisutnosti Boga i čistih, svetih andela.

Kad sam videla kakvi moramo biti da bismo nasledili slavu, i šta je sve Isus morao podneti da bi nam obezbedio tako bogato naslede, molila sam se da se krstimo Hristovim krštenjem stradanja, kako se ne bismo povlačili pred iskušenjima nego da ih strpljivo i radosno podnosimo, imajući na umu šta je sve Isus pretrpeo da bismo se mi obogatili zahvaljujući Njegovom siromaštvu i patnjama. „Morate bržim korakom napredovati u samoodricanju", kaže andeo. Nekada smo imali vremena da istinu prihvatamo postepeno, korak po korak, i svaki predeni korak davao nam je snagu za sledeći. Medutim, sada je vreme gotovo na izmaku, i ono što smo mi nekad učili godinama, oni što su nedavno primili istinu moraće da nauče za nekoliko meseci. Oni će isto tako morati od mnogo čega da se oduče, a mnogo što šta da uče iznova. Oni koji žele da ne prime žig zveri i njene ikone onda kada o tome bude izdat dekret, moraju još sada doneti odluku i reći: Ne, mi nećemo da poštujemo odredbu zveri.

Poglavlje 16 — Slepi Vode Slepima

Pokazano mi je kako slepe vode, nastojeći da i druge zaslepe, malo shvataju šta ih čeka. Oni se suprotstavljaju istini, i kad ona pobedi, mnogi koji su te učitelje smatrali Božjim ljudima i od njih očekivali svetlost nadu se u neprilici. Oni od tih učitelja zahtevaju objašnješa u pogledu subote, a ovi, da bi se otresli četvrte zapovesti, iznose k tome još i neke dokaze. Videla sam da se takvi pri iznošenju svojih brojnih dokaza protiv subote uopšte ne rukovode poštenjem. Glavni je cilj da se zaobide subota Gospodnja i da se svetkuje drugi dan, a ne onaj koji je Bog posvetio i blagoslovio. Kad su pred snagom istine prinudeni da napuste neko svoje gledište, oni zauzimaju suprotno, često čak i takvo koje su upravo pre tog proglašavali pogrešnim.

Božji narod se ujedinjuje u veri. Oni koji svetkuju biblijsku subotu jedinstveni su u svojim pogledima i mišljenju u pogledu biblijske istine, dok su oni adventisti koji se protive svetkovanju subote razjedinjeni i čudno podeljeni. Jedni u svom drskom protivljenju suboti tvrde kako je ona, navodno, svetkovana do tada i tada, i zaključuju da je time pitanje subote rešeno. Ali pošto njihov napor ne okončava ovo pitanje, i pošto se interesovanje za subotu sve više pojačava a Božja deca je i pored svega toga rado prihvataju, pojavljuju se drugi koji bezobzimo nastoje da to pobiju. Medutim, iznoseći svoje poglede sračunate na to da se subota zaobide, oni u stvari pobijaju argumente kojima su oni prvi pokušavali da se bore protiv istine, i iznose teoriju koja je protiv njih isto toliko koliko i protiv nas. Tako je isto i sa trećim i četvrtim, ali nijedan od njih ne iznosi to pitanje onako kao što stoji u Reči Božjoj: ‚A sedmi je dan subota — odmor Gospodu Bogu tvojemu".

Videla sam da takvi "zemaljski misle" i zato se ne potčinjavaju svetom Božjem zakonu. Oni se medusobno ne slažu, ali svojim zaključcima uporno nastoje da izvrću nauku svetog Pisma, proširuju „razvaline" načinjene u Božjem zakonu, a četvrtu zapovest menjaju, ukidaju ili čine bilo šta drugo sa njom radije nego da je drže. Oni žele da ućutkaju svako raspitivanje članova o tom pitanju, stoga pokreću nešto drugo nadajući se da će ih time umiriti, jer njihovi sledbenici tako malo proučavaju Bibliju da ne vide dalje od svojih slepih voda, i ovi lako mogu da im zabludu prikazuju kao istinu, i postignu da je oni kao takvu prime.

Poglavlje 17 — Pripremanje za Posledak

U Osvigu (Oswego), država Njujork (New York), Gospod mi je 7. septembra 1850. pokazao da se za Njegov narod mora izvršiti veliko delo „da bi se održao u boju u dan Gospodnji. Ukazano mi je na one koji tvrde da su adventisti, a odbacuju sadašnju istinu, i videla sam da se oni usled medusobne nesloge rasipaju sad kad je vreme sakupljanja i da to Božja ruka čini kako bi se iskrenim pojedincima koji se nalaze medu njima, a koji su ranije bili zavedeni, otvorile oči da uvide svoje pravo stanje. I tada kad im Božji glasnici izlože istinu, oni su spremni da slušaju, i uvidajudi ljenu lepotu i sklad odlučuju da napuste svoje ranije društvo i zablude, da prigrle dragocenu istinu i pridu tamo gde će moći da zauzmu odredeni stav.

Videla sam da protivnici subote Gospodnje ne mogu Biblijom dokazati neispravnost našeg gledišta, stoga šire klevete protiv onih koji veruju i propovedaju istinu, i napadaju

njihov karakter. Mnogi koji su nekada bili savesni i ljubili Boga i Njegovu Reč postali su usled odbacivanja svetlosti i istine tako okoreli da bez ikakvog ustezanja krivo predstavljaju i lažno optužuju one koji ljube svetu subotu, da bi na taj način naškodili uticaju onih što neustrašivo objavljuju istinu. Ali se delo Božje tim neće moći sprečiti. U stvari, upravo takvi postupci onih što mrze istinu biće pravo sredstvo da nekima otvore oči. Svaki dragulj će se istaći i sakupiti, jer je Božja ruka na delu da bi se sakupio ostatak Njegovog naroda, i On će svoje delo slavno završiti.

Mi koji verujemo u istinu treba da budemo vrlo oprezni, kako ne bismo dali povoda da se o nama rdavo govori. Svaki naš korak treba da bude preduzet u saglasnosti sa Biblijom, jer bi oni koji mrze Božje zapovesti zlobno likovali nad svakom našom pogreškom, kao što su to bezbožnici činili 1843. god ine.

Na dan 14. maja 1851. videla sam Spasiteljevu lepotu i Njegovu ljupkost Dok sam posmatrala Njegovu slavu, nisam uopšte pomišljala da ću ikada više morati da se lišim Njegove prisutnosti. Videla sam kako od slave koja obavija Oca dolazi jedna svetlost i kad mi se ta svetlost približila, uplašila sam se i celo moje telo je ustreptalo kao list na vetru. Pomislila sam: ako mi se više približi biću uništena, ali me ona mimoide. I tada sam donekle shvatila koliko je veliki i strašan Bog kome se obraćamo. Zatim sam videla da mnogi nemaju pojma o Božjoj svetosti, i često uzimaju uzalud Njegovo sveto i poštovanja dostojno ime, ne pomišljajući da govore o Bogu, Velikom i strašnom Bogu. U molitvi mnogi izgovaraju lakomisleno reči, bez poštovanja; ovo žalosti blagi Duh Gospodnji i zbog toga nebo ne prema njihove molitve.

Videla sam takode da mnogi ne shvataju kakvi moraju biti da bi u vreme nevolje, kad Prvosveštenik više ne bude u svetinji, mogli da opstanu pred Bogom. U onima što će primiti pečat Boga živoga i u vreme nevolje biti zaštićeni mora se potpuno ogledati Isusov lik.

Videla sam da mnogi zanemaruju toliko potrebnu pripremu očekujući da će ih „osveženje" ili „pozni dažd" osposobiti da opstanu na dan Gospodnji i da žive u Njegovoj prisutnosti. O, koliko njih sam videla u vreme nevolje bez Božje zaštite! Oni zanemaruju neophodnu pripremu, stoga neće moći da prime „osveženje" koje svi moraju primiti da bi mogli živeti u prisutnosti Svetoga Boga. Oni koji ne primaju opomene i ukore, odbijaju da budu „sečeni" od strane proroka, ne čiste svoje duše pokoravajući se celoj istini, i koji su skloni da veruju da je njihovo stanje daleko bolje no što u stvari jeste, probudiće se tek u vreme sedam poslednjih zala i uvideće da je to „sečenje" i uobličavanje bilo neophodno za njih da bi bili podesni za Božju gradevinu. Medutim, više neće biti vremena za bilo kakvu pripremu, više neće biti Posrednika da ih zastupa pred Bogom. Pre toga će odjeknuti strašna i svečana izjava: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je

pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu: i ko je svet, neka se još sveti". (Otkr. 22, 11). Videla sam da će u „osveženju" učestvovati samo oni koji budu pobedili i otklonili svaki ukorenjeni greh: ponos, sebičnost, ljubav prema svetu i svaku rdavu reč i postupak. Stoga se moramo sve više približavati Gospodu i usrdno nastojati da izvršimo neophodnu pripremu koja će nam omogućiti da opstanemo „u boju u dan Gospodnji". Imajmo svi na umu da je Bog svet i da niko izuzev svetih bića ne može boraviti u Njegovoj prisutnosti.

Poglavlje 18 — Molitva i Vera

Videla sam da deca Božja često zanemaruju molitvu, naročito tajnu molitvu. Mnogi se ne vežbaju u veri, što im je i prednost i dužnost da čine, već očekuju neko uzbudenje osećanja do čega može da dovede samo vera. Osećanje nije vera. To su dva posebna pojma. Veru treba da usavršavamo vežbom, dok su radosna osećanja i blagoslovi dar koji primamo od Boga. Božju milost duša prima posredstvom vere, a u našoj je moći da se u toj veri uvežbavamo.

Istinska vera polaže pravo na obećani blagoslov još pre no što se on ostvari i oseti. Svoje molitve moramo verom slati iza druge zavese, verom se pozivati na obećane blagoslove i polagati pravo na njih kao na nešto što nama pripada. Tada treba da verujemo da ćemo primiti tražene blagoslove, pošto svoju veru zasnivamo na rečima: „Sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti, i biće vam. (Marko 11, 24.) To je prava vera — verovati da ćemo primiti traženi blagoslov, pre no što se on ostvari. Kad se obećani blagoslovi ispune i uživamo u njima, vera to rado prihvata. Medutim, mnogi pretpostavljaju da imaju mnogo vere tek kad prime Svetog Duha u obilnoj meri, i da veru imaju samo ako osećaju silu Duha. Takvi mešaju pojam vere sa pojmom blagoslova koji dolazi kroz veru. Pravi trenutak da verujemo je upravo tada kad osećamo da smo lišeni Duha. Kad izgleda da gusti tamni oblaci lebde nad dušom, upravo onda je vreme da živom verom probijemo tamu i razagnamo oblake. Istinska vera se zasniva na obećanjima sadržanim u Reči Božjoj, i samo oni koji se toj Reči pokoravaju mogu polagati pravo na njena slavna obećanja: „Ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, što god hoćete ištite, i biće vam". (Jovan 15, 7.) „I što god zaištemo, primićemo od njega, jer zapovesti njegove držimo i činimo što je njemu ugodno" (I Jov. 3, 22).

Treba da se mnogo više molimo u tajnoj molitvi. Hristos je čokot a mi smo loze. Ako želimo da rastemo i da donosimo rod, moramo neprekidno crpeti sok i hranu iz živog čokota, jer odvojeni od Njega nemamo snage.

Zapitala sam andela zašto u lzrailju nema više vere i duhovne sile. On reče: „Vi prebrzo ispuštate ruku Gospodnju". Kad svoje molbe upućujete prestolu milosti, treba da,

uz pomoć čvrste vere, u tome budete istrajni. Obećanja su sigurna. Verujte da ćete primiti ono što tražite, i biće vam". Tada mi je ukazano na Iliju. On „beše čovek smrtan kao i mi", i usrdno se molio Bogu. Njegova vera je izdržala probu. Sedam puta se molio Gospodu da padne dažd, i najzad se pojavio oblak. Videla sam da često sumnjamo u tako sigurna obećanja, i žalostimo Spasitelja svojim neverovanjem. Andeo reče: „Naoružajte se svim oružjem Božjim, a svrh svega uzmite štit vere, da biste svoje srce i sam svoj život zaštitili od vatrenih strela nečastivoga". Ako neprijatelju pode za rukom da pogled potištenih i duhom klonulih odvrati od Isusa i navede ih da umesto razmišljanja o vrlinama, ljubavi, zaslugama i velikoj milosti našeg Spasitelja, stalno misle o svojoj nedostojnosti, on će im oduzeti štit vere i postići svoj cilj, pošto oni ostaju potpuno izloženi njegovim vatrenim kušanjima. Stoga oni koji su slabi uvek treba da gledaju na Isusa i da se uzdaju u Njega; na taj način će se uvežbavati u veri.

Poglavlje 19 — Vreme Sabiranja

Gospod mi je 23. septembra pokazao da je On po drugi put ispružio „ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega", i da se napori u ovo vreme sabiranja moraju udvostručiti. U stanju rasula (nastalog posle, teškog razočaranja 1844.) lzrailj je bio razdiran i ranjavan; medutim, sada u vreme sabiranja Gospod će isceliti i zaviti rane svog naroda. Napori koji su u to vreme rasula ulagani u propovedanje istine imali su malo uspeha, postiglo se tek nešto ili ništa; ali u vreme sabiranja, kad se Božja ruka prihvatila da sabere Njegov narod, nastojanja da se istina proširi imaće očekivani uspeh. Svi treba da budemo ujedinjeni i revnosni u delu. Videla sam da je bilo pogrešno što su neki na pomenuto vreme rasula ukazivali kao na neki primer kojim bi trebalo da se rukovodimo i sada u vreme sabiranja; jer ako Gospod sada ne bi učinio za nas nešto više nego što je činio onda, lzrailj se nikada ne bi sabrao. Videla sam da je izrada proročke karte iz 1843. godine vodena Božjom rukom i da je ne treba menjati; da su crteži i brojevi uradeni onako kako je On želeo; i da je Njegova ruka zaklonila grešku u računanju nekih brojeva, tako da to niko nije mogao uočiti sve dok On nije sklonio svoju ruku.

Zatim sam u vezi sa izrazom „svagdašnja" (Dan 8, 11) videla da je reč „žrtva" pridodata ljudskom mudrošću, da ne pripada tom tekstu; i da je Gospod u pogledu toga dao pravilno shvatanje onima što su objavljivali čas suda. Dok je vladalo jedinstvo, pre 1844. gotovo svi su imali ispravno mišljenje u vezi sa izrazom „svagdašnja", medutim, otkako je 1844. došlo do razočaranja prihvaćena su drugačla mišljenja, i usledili su mrak i pometnja. Od 1844. godine vreme više nije bilo probni kamen niti će ikada više biti.

Gospod mi je pokazao da se vest Trećeg andela mora objaviti Njegovoj rasejanoj deci, ali da se ona ne sme vezati za vreme. Videla sam da su neki prolovedanjem odredenog vremena uspeli da izazovu neko lažno uzbudenje, ali je vest Trećeg andela ubedljivija od

toga. Videla sam da ta vest može da opstane na sopstvenom temelju i nije potrebno da se pojačava odredivanjem vremena; i da će ona snažno napredovati, izvršiti svoje delo i uskoro biti završena u pravdi.

Zatim mi je ukazano na pojedince koji se nalaze u velikoj zabludi verujući da im je dužnost da odlaze u stari Jerusalim, i misle da tamo imaju zadatak koji se mora izvršiti pre no što Gospod dode. Takvo shvatanje je sračunato na to da se misli i interesovanje odvrate od sadašnjeg dela Božjeg i objavljivanja vesti Trećeg andela; jer će oni koji smatraju da treba ići u Jerusalim stalno misliti samo o tome pa će i svoja sredstva uskratiti delu sadašnje istine da bi takvo putovanje obezbedili sebi ili drugima. Videla sam da se takvom misijom ne bi postiglo neko stvamo dobro, da bi trebalo mnogo vremena dok bi samo neki od Jevreja mogli da poveruju u prvi Hristov dolazak, a koliko bi tek vremena i truda trebalo uložiti da bi oni mogli da se uvere u Njegov drugi dolazak. Videla sam da je sotona pojedine na ovaj način toliko obmanuo da oni toga radi prepuštaju propasti tolike duše u svojoj zemlji, koje ih okružuju i kojima bi mogli pomoći i navesti ih da drže Božje zapovesti. Videla sam isto tako da se stari Jerusalim nikada više neće podići, i da sotona ulaže krajne napore kako bi misli Božje dece, u ovo vreme sabiranja, usmerio na to, i kako bi na taj način svu njihovu pažnju i interesovanje odvratio od sadašnjeg Božjeg dela i naveo ih da zanemare toliko neophodnu pripremu za dan Gospodnji.

Dragi čitaoče, u pisanju ovog malog dela rukovodila sam se osećanjem dužnosti prema svojoj braći i sestrama i željom da se krv duša ne nade na mojim haljinama. Svesna sam da je veoma mnogo onih što ne veruju u videnja, i da mnogi čak i od onih koji tvrde da očekuju Hrista i uče da živimo u „poslednjim danima" smatraju da su ona sva od sotone. Od takvih očekujem veliko protivljenje, i kad ne bih osećala da ovo Gospod od mene traži, nipošto ne bih na ovaj način objavljivala svoja videnja, jer će to verovatno izazvati njihovu mržnju i ismevanje. Ali ja se više bojim Boga nego ljudi.

Kad mi je Bog dao prve vesti koje je trebalo da prenesem Njegovom narodu, bilo mi je veoma teško da ih objavim i često sam ih ublažavala i činila što umerenijim strahujući da nekoga ne uvredim. Za mene je bilo veliko iskušenje da te vesti objavljujem onako kako sam ih primila od Gospoda. Nisam shvatila da time izneveravam, niti sam uvidala grešnost i opasnost takvog postupka dok nisam u videnju bila prenesena u Isusovu prisutnost. On me je pogledao sa negodovanjem i okrenuo svoje lice od mene. Užasne patnje koje sam tada osetila nije moguće opisati. Pala sam ničice pred Njega, ali nisam imala snage da izgovorim nijednu reč. O, kako sam želela da se sakrijem od tog strašnog pogleda koji je izražavao negodovanje! Tada sam donekle shvatila kako će se osećati izgubljeni kad budu govorili gorama i kamenju: „padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova" (Otkr. 6, 16).

Jedan andeo mi naredi da odmah ustanem, i prizor koji sam tada ugledala teško se može opisati. Prikazana mi je jedna grupa ljudi zamršene kose i pocepanih haljina, čije je lice pružalo pravu sliku očajanja i straha. Oni mi se približiše i stadoše otirati svoje haljine o moje. Kad sam pogledata na svoje haljine, videla sam da su umrljane krvlju i da krv na njima ostavlja rupe. Ponovo kao mrtva padoh pred noge svog andela pratioca. Nisam mogla do izustim nijednu reč opravdanja i samo sam želela da se udaljim sa ovog svetog mesta. Andeo me podiže na noge i reče mi: „Ovo sad nije tvoj slučaj, ali ovaj prizor ti je prikazan da bi znala kakav će biti tvoj položaj ako zanemariš da objavljuješ drugima ono što ti je Bog otkrio. Medutim, ako do kraja ostaneš verna, ješćeš plodove sa drveta života i piti vodu iz žive reke. Moraćeš mnogo da pretrpiš, ali je milost Božja dovoljna". Tada sam se osetila voljnom da učinim sve što Gospod bude tražio od mene, kako bih zaslužila Njegovo odobravanje, a ne onaj strašni pogled negodovanja.

Često su mi lažno pripisivana učenja svojstvena spiritizmu. Ali pre no što je urednik lista „Jutarnja zvezda" požurio da objavi takvu zabludu, Gospod mi je dao videnje o žaloskom i pustošnom uticaju koje bi on i drugi izvršli na stado širenjem spiritističkih shvatanja. Više puta sam videla dragog Isusa, pošto je On jedna ličnost. Pitala sam Ga da li je i Njegov Otac ličnost i da li je po obličju sličan Njemu. On reče: „Ja sam jasna slika Očeve ličnosti".

Videla sam da spiritistička shvatanja često nipodaštavaju svu slavu neba i da u duhu mnogih presto Davidov i dragi lik Isusov nestaju u plamenu spiritizma. Pokazano mi je da će svetlost istine privući neke od onih što su na ovaj način zavedeni, ali će za njih biti gotovo nemoguće da se potpuno oslobode zavodničke moći spiritizma. Takvi treba da izvrše temeljnu i potpunu pripremu, da priznaju svoje zablude i da ih zauvek napuste.

Preporučujem ti,, dragi čitaoče, da Božju Reč uzmeš za pravilnik svoje vere i života. Tom Rečju ćemo biti sudeni. U toj Reči Gospod je obećao da će „pošljednje dane" davati videnja, ne da bi ona predstavljala neko novo pravilo vere nego da hrabre Njegov narod i ispravljaju one koji su zastranili od biblijske istine. Tako je Gospod postupio i sa apostolom Petrom kad ga je poslao da propoveda Hrista neznabošcima (Dela ap. 10).

Onima koji uzmognu da ovu knjigu predaju opticaju, rekla bih da je ona namenjena samo iskrenima, a ne onima koji bi ismevali delo Božjeg Duha.

Poglavlje 20 — Snovi E. G. Vajt

U snu sam videla jedan hram u koji se sleglo mnoštvo naroda. Samo oni koji potraže utočište u ovom hramu biće spaseni kad se završi vreme milosti. Svi koji ostanu napolju biće zauvek izgubljeni. Oni što su napolju u velikom mnoštvu išli svaki svojim putem podsmevali su se i rugali onima što ulaze u hram, i govorili da je takav plan za spasavanje

lukava obmana, i da u stvari ne postoji nikakva opasnost koju bi trebalo izbeći. Pojedine su čak i silom sprečavali i zadržavali da ne udu.

Plašeći se ismejavanja i poruge, pomislila sam da je najbolje sačekati dok se mnoštvo razide, ili dok ne uzmognem nekako nezapažena od Ijih da udem. Ali umesto da se smanji, taj broj se sve više povećavao, i strahujući da ne zakasnim žurno sam napustila svoj dom i probila se kroz gužvu. U strepnji i želji da se probijem do hrama nisam ni zapazila niti obraćala pažnju na one što su me okruživali. Ušavši unutra, zapazila sam da je prostrani hram poduprt jednim ogromnim stubom uz koji je bilo privezano sve u ranama i krvlju obliveno Jagnje. Svi mi koji udosmo u hram kao da smo znali da je to Jagnje nas radi izbijeno i ranjeno, i svaki je morao da dode pred Njega i da prizna svoje g rehe

Upravo ispred Jagnjeta bila su raskošna sedišta na kojima je sedela grupa ljudi koji su izgledali vrlo srećni. lzgledalo je kao da nebeska svetlost obasjava njihova lica i slavili su Gospoda pesmama zahvalnosti koje su bile slične muzici andela. To su bili oni što su došli pred Jagnje, priznali svoje grehe, dobili oproštaj i sada radosno očekuju neki srećan dogadaj.

Čim sam ušla u zgradu, spopade me strah i osećanje stida što sam se morala poniziti pred tim ljudima. Ali je izgledalo kao da sam primoravana da idem napred te sam polako zaobilazila oko stuba da bih došla pred Jagnje; tada odjeknu truba, hram se zatrese, začu se trijumfalan poklič okupljenih svetaca, zastrašujuće blistava svetlost obasja zgradu, zatim nastade duboka tama. Zajedno sa svetlošću nestade i svih tih srećnih ljudi, a ja ostadoh sama u nemoj strahoti noći.

Probudila sam se s bolom u duši i jedva sam mogla verovati da je to bio san. Činilo mi se da je moja sudbina zapečaćena, da me je Duh Gospodnji napustio tako da se nikad više ne vrati. Pri pomisli da je to zaista moguće, moja potištenost bivala je još dublja.

Uskoro posle toga imala sam još jedan san. Učinilo mi se da u bednom očajanju, lica pokrivenog rukama, sedim i ovako razmišljam: Kad bi Isus bio na zemlji, otišla bih k Njemu, pala pred Njegove noge i iznela Mu sve svoje patnje. On ne bi okrenuo svoje lice od mene, ukazao bi mi milost, a ja bih Ga volela i uvek bi Mu rado služila. Upravo tada otvoriše se vrata i ude jedna osoba divna izgleda i držanja. Pogleda me sažaljivo i reče: „Želiš li da vidiš Isusa. On je ovde i ako želiš možeš Ga videti. Uzmi sve što imaš i podi za mnom."

Slušala sam ovo sa neizrecivom radošću, sa zadovoljstvom sakupih svoju malu imovinu, svaku sitnicu "koju sam smatrala vrednom, i podoh za svojim vodom. On me povede jednim strmim i prividno nesigurnim stepenicama. Kad sam počela da se penjem,

on me upozori da svoj pogled stalno upravljam gore kako ne bih dobila vrtoglavicu i pala. Mnogi drugi koji su se uspinjali ovim stepenicama pali su pre no što su stigli do vrha.

Najzad smo stigli do poslednje stepenice i zastali pred jednim vratima. Tu mi moj voda naloži da ostavim sve stvari što sam ponela sa sobom. Ja ih veselo spustih. On otvori vrata i pozva me da udem unutra. U istom trenutku našla sam se pred Isusom. Takvo divno lice, takav izraz blagonaklonosti i veličanstva, bez ikakve sumnje, nije mogao imati niko drugi. Dok me je posmatrao svojim prodornim pogledom, odjednom shvatih da su Mu poznate sve okolnosti moga života, sve moje skrivene misli i osećanja.

Pokušala sam da se zaklonim od Njegovog prodornog pogleda, osećajući se nesposobnom da podnesem Njegove ispitivačke oči, ali On se približi sa osmehom i, stavivši mi svoju ruku na glavu, reče: „Ne boj se. Na zvuk Njegovog umilnog glasa moje srce ustrepta od sreće koju nikad do tada nisam osetila. Od prevelike radosti nisam mogla da izgovorim nijednu reč, i savladana osećanjem neizrecive sreće, padoh pred Njegove noge. Dok sam tako bespomoćno tu ležala, ispred mene su prolazili prizori lepote i slave, i učini mi se da se već nalazim u sigurnosti i miru neba. Najzad mi se povrati snaga i ja se podigoh. Mile Isusove oči još uvek su me posmatrale, a Njegov osmeh mi je dušu ispunjavao radošću. Njegovo prisustvo ispunjavalo me je svetim strahopoštovanjem i neizrecivom ljubavlju.

Moj voda sada otvori vrata i oboje izadosmo. Tada mi naredi da uzmem ponovo sve svoje stvari. Kad sam to učinila dade mi jednu zelenu vrpcu čvrsto smotanu u klupče. Reče mi da to klupče stavim pored samog srca i da ga, kad ponovo zaželim da vidim Isusa, izvadim iz nedara i što je moguće više odmotam. On me opomenu da vrpcu ne ostavljam dugo namotanu, kako se ne bi zamrsila u čvorove i teško odmotavala. Ja stavih klupče pored svog srca i srećna sidoh niz uske stepnice, hvaleći Gospoda i pričajući radnosno svakome koga bih srela gde može naći Isusa. Ovaj san mi je ulio nadu. Zelena vrpca je za mene predstavljala veru, i u mojoj duši do tada obuzetoj tamom poče da se budi svest o lepoti i jednostavnosti vere u Boga.

Poglavlje 21 – San Viljema Milera

Sanjao sam da mi je Bog, na nevidljiv način poslao jedan kovčežić neobične izrade, dug oko dvadeset pet a širok i visok oko petnaest santimetara, izraden od abonovine (crnog, veoma čvrstog i teškog istočnoindijskog i afričkog drveta), i neobično ukrašen biserima. Na kovčežiću je bio privezan ključ. Odmah sam uzeo ključ i otvorio kovčežić. Na svoje veliko iznenadenje, zapazih da je pun dragulja i dijamanata svih vrsta i veličina, dragog kamenja, zlatnih i srebrnih novčanica svih mogućih dimenzija i vrednosti, divno

razvrstanih, tako da je svaka vrsta imala svoje posebno mesto u kovčegu; tako sredeni, dragulji su sijali sjajem sličnim svetlosti sunca.

Premda je moje srce bilo veoma uzbudeno sjajem, lepotom i vrednošću onoga što se nalazilo u kovčegu, pomislih da ne smem sam uživati u posmatranju toga. Stoga stavih kovčežić na sto u svojoj sobi i objavih da svi koji žele mogu doći da vide nešto najlepše i najblistavije što je čovek ikada mogao da vidi u svom životu.

Ljudi počeše da dolaze, isprva u manjem broju, ali kasnije sve više. Prvi kad pogledaše kovčežić, divili bi se i klicali od radosti. Medutim, kad se broj gledalaca povećao svaki bi počeo da rastura dragulje ne vrćajući ih na njihovo mesto i razbacujući ih po stolu.

Počeh razmišljati da bi vlasnik mogao ponovo tražiti kovčežić i dragulje iz mojih ruku i pošto dopustih da budu rastureni, ne bih nikad više mogao da ih razvrstam i stavim na njihovo mesto u kovčežić onako kako su ranije bili, i osetih da bi to za mene bila prevelika odgovomost. Tada počeh da molim ljude da ne diraju dragulje niti da ih vade iz kovčežića, ali što sam ih više molio, oni su utoliko više razbacivali, tako da ih sve rasuše po sobi, po patosu i po svim delovima nameštaja.

Zatim videh da su oni medu prave dragulje i novčanice razbacali i bezbroj lažnih dragulja, i falsifikovanih novčanica. Strahovito razjaren takvom podlošću i nezahvalnošću, počeh da ih grdim i ukoravam, ali što sam ih više korio oni su utoliko više razbacivali lažne dragulje mešajući ih sa pravima.

To me potrese do dna duše i počeh silom da ih izbacujem iz sobe, ali dok bih jednog izbacivao, trojica bi ulazila unoseći sa sobom prljavštinu, otpatke, pesak i svakojako smeće sve dok tim nisu zatrpali sve dragulje, dijamante i novčanice, tako da se više uopšte nisu mogli videti. Isto tako izlomiše u parčad i moj kovčežić i baciše ga u to smeće. Misleći da niko ke mari za moj bol i moju srdžbu, potpuno sam se obeshrabrio, postao malodušan, seo i zaplakao se.

Dok sam tako plakao i tužio zbog svog strahovitog gubitka i odgovomosti koja me čeka, opomenuo sam se Boga i usrdno se pomolih da mi pošalje pomoć. Vrata se iznenada otvoriše i jedan čovek ude u sobu, dok svi ovi ljudi izadoše napolje, a on imajući u ruci metlu, otvori prozor i poče da mete smeće i prljavštinu iz sobe.

Doviknuh mu da prestane, jer su ispod prljavštine razbacani dragulji.

On mi odgovori: „Ne plaši se, ja vodim brigu o njima".

I, dok je on čistio smeće i prljavštinu, zajedno s tim podigoše se i lažni dragulji i falsifikovane novčanice, te u vidu oblaka izadoše kroz prozor, i odnese ih vetar. U tom metežu za trenutak sam zatvorio oči, i kad ponovo pogledah prljavštine je potpuno bilo

nestalo. Svuda po sobi ležali su razbacani dragoceni dijamanti, dragulji i novčanice od zlata i srebra.

On tada stavi na sto jedan kovčežić veći i mnogo lepši od onog prvoga, rukom skupi dragulje, dijamante i novčanice i stavi ih u kovčežić, tako da ne ostade nijedan, iako je bilo dijamanata sićušnih kao vrh igle.

Tada me pozva: „Dodi i vidi".

Pogledah u kovčežić ali mi se oči zaseniše od silnog sjaja. Dragulji su sijali deset puta jače nego pre. Pomislio sam da ih je morao pesak očistiti dok su ih ti bezbožnici gazili svojim nogama. Bili su divno razvrstani i stavljeni svaki na svoje mesto u kovčežiću, mada se taj čovek pri slaganju očevidno nije mučio. Kliknuh veoma radostan i taj poklič me probudi.

Poglavlje 22 – Dodatak Objašnjenja

Dragi prijatelji hrišćani, pošto sam 1851. godine ukratko objavila moja iskustva i videnja, osećam za svoju dužnost da u ovom malom delu razjasnim neke tačke, i da objavim više nedavnih videnja.

1. Na strani 35. izloženo je sledeće: „Videla sam da je sveta subota bila i ostaje zid koji odvaja pravi lzrailj Božji od nevemika, da je subota pitanje od velikog značaja što će ujediniti srca Božjih svetih, čekaoca Hristovog dolaska. Videla sam da Bog ima dece koja još ne znaju za subotu i ne svetkuju je. Oni nisu odbacili tu svetlost. Na početku vremena nevolje mi ćemo biti ispunjeni Svetim Duhom da bismo mogli još potpunije objaviti subotu.

Svo videnje je dato 1847. kad je broj adventista koji su svetkovali subotu bio još veoma mali i samo neki od njih su smatrali da je to toliko značajno da predstavlja granicu izmedu naroda Božjeg i nevernika. Sad počinje da se sagledava ispunjenje tog videnja. „Početak vremena nevolje", koji se tu pominje, ne odnosi se na vreme kad će zla (sedam zala) početi da se izlivaju, nego na kratak period neposredno pre toga, dok se Hristos još nalazi u svetinji. U to vreme, kad se delo spasavanja približi kraju, nevolje će naići na zemlju, i narodi će se razgneviti, ali će biti zadržani da ne bi sprečili delo Trećeg andela. U to će vreme doći „pozni dažd" ili osveženje od lica Gospodnjeg, da bi dao silu glasnom pokliču Trećeg andela i pripremio svete da se održe u periodu izlivanja sedam poslednjih zala.

2. Videnje o „otvorenim i zatvorenim vratima", opisano na stranama 44-47, dato je 1849. godine. Primena citata iz Otkrivenja 3, 7. 8. na nebesku svetinju i Hristovu službu

bila je za mene potpuno nova. Nikada ranije ni od koga nisam čula za takvu misao. Sada, pošto je predmet svetinje jasno shvaćen, i ova primena se vidi u svoj svojoj snazi i lepoti.

3. Videnje da je „Gospod po drugi put ispružio „ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega", opisano na strani 78. odnosi se samo na jedinstvo i snagu koja je postojala nekada (do 1844) medu onima koji su očekivali Hrista kao i na činjenicu da je On ponovo počeo da ujedinjuje i podiže svoj narod

4. Pojavljivanje duhova (spiritizam). Na strani 45. stoji sledeće: „Videla sam da je tajanstveno kucanje, primećeno u Njujorku (New York), i nekim drugim mestima, bilo delo sotonske sile, da će se takve pojave — i to pod plaštom religije — sve češće dogadati kako bi se zavedene duše uljuškale u još veću sigurnost, da bi i Božji narod, „ako bude mogude", bio naveden da misli o svemu tome i da posumnja u učenja i silu Svetog Duha". Ovo videnje je dato 1849. skoro pet godina pre. Posle toga se pojava duhova ograničila većinom na grad Ročester (Rochester), poznata kao „Ročestersko kucanje". Od tog vremena je širenje ove jeresi prešlo granice svakog očekivanja.

Od tada se u mnogome ispunilo a i sad se ispunjava videnje dato avgusta 1859. opisano na strani 62. pod naslovom „Tajanstveno kucanje". Evo jednog dela tog videnja: „Videla sam da će se uskoro smatrati hulom ako neko podigne svoj glas protiv tog kucanja, da će se ono sve više i više širiti, da će se sotonina moć povećati i da će neki od njegovih odanih sledbenika imati silu da čine čuda — pa će čak i oganj silaziti s neba na očigled ljudi. Pokazano mi je da će ovi moderni vračari i sva čuda Gospoda našega Isusa Hrista pripisivati zanosu sličnom tom tajanstvenom kucanju i hipnozi, te će mnogi poverovati da je Sin Bžji, dok je bio na zemlji, činio čuda tom istom silom."

Videla sam da je ova obmana toliko uzela maha, „da bi prevarili, ako bude mogu će, i izabrane". Sotona će imati silu da učini da se pred nama pojave lica za koja će nam se činiti da su naši pokojni srodnici ili prijatelji koji sada spavaju u Isusu. lzgledade kao da su ti naši prijatelji ili srodnici tu prisutni, čuće se reči koje su oni izgovarali za života i koje su nam toliko poznate, isti ton i boja njihovog glasa dopiraće do našeg uha. Sve ovo činiće sotona da bi obmanuo svete i da bi ih naveo da poveruju u ovu zabludu.

Videla sam da sveti moraju potpuno da upoznaju i shvate sadašnju istinu, jer će morati da je dokazuju i brane Svetim pismom. Oni moraju biti upoznati sa stanjem mrtvih jer će se pred njima, u obliku njihovih dragih pokojnika, pojavljivati duhovi davolski, koji će ih ubedivati da je subota promenjena i iznositi i neke druge nebiblijske nauke. Učiniće sve što bude u njihovoj moći da bi izazvali naklonost, i činiće čuda pred njima da bi potkrepili svoje tvrdenje. Božji narod mora biti spreman da se takvim duhovima suprotstavi biblijskom istinom: da mrtvi ne znaju ništa i da su oni koji se pojavljuju u ime umrlih, u stvari duhovi davolski. Naše misli ne treba da budu obuzete onim što se oko nas

zbiva, nego sadašnjom istinom i pripremanjem da bismo u duhu krotosti mogli odgovoriti „svakome koji nas zapita za razlog naše nade. "Moramo tražiti mudrost odozgo da bismo se održali u ovim danima obmane i zablude. Mi moramo dobro proučiti temelj naše nade, jer ćemo razloge za to morati da navedemo iz Svetog pisma. Pomenuta zabluda širiće se sve više i mi ćemo morati da joj se suprotstavljamo lice u lice; i ako se za to ne pripremimo, uhvatićemo se u zamku i bićemo pobedeni. Medutim, ako mi sa svoje strane učinimo sve što možemo da bismo se pripremili za sukob koji nam predstoji, Bog će učiniti svoje, i zaštitiće nas svojom svemoćnom rukom. On bi pre poslao sve svoje andele iz slave neba da ograde verne i da ih zaštite, nego što bi dopustio da oni budu obmanuti i zavedeni lažnim čudesima sotone.

Videla sam kakvom se brzinom širi ta obmana. Pokazan mi je jedan voz koji je jurio munjevitom brzinom. Andeo mi je naredio da pažljivo posmatram i ja sam upravila svoj pogled na taj voz. lzgledalo je kao da se ceo svet nalazi u njemu, i da niko nije izuzet. Andeo reče: „Oni su povezani u snopove, spremni da izgore". Zatim mi je pokazao vozovodu, koji je odavao utisak impozantne i lepe ličnosti u koju su svi putnici upirali pogled sa poštovanjem. Bila sam zgranuta i zapitah andela pratioca ko je to. On reče: „To je sotona. On je vozovoda u obliku andela svetlosti. On je taj svet učinio svojim robljem. Oni su se predali „sili prijevare da vjeruju laži" i moraju biti osudeni. Onaj što po rangu dolazi odmah iza njega, mašinovoda, i ostali njegovi zastupnici razvrstani po raznim službama, kako koga može da upotrebi, svi oni zajedno munjevitom brzinom idu u propast".

Zapitala sam andela da li baš niko nije izuzet. On usmeri moj pogled na suprotnu stranu, i tu sam videla jednu malu grupu vemih koji su išli uzanom stazom. lzgledalo je kao da ih je istina sve medusobno povezala kao u snopove ili grupe i čvrsto ujedinila. Andeo reče: „Tred andeo ih zapečaćuje i vezuje u snopove za nebesku žitnicu. Ta mala zajednica izgledala je kao da je ophrvana zabrinutošću, kao da je prošla kroz tešku borbu i iskušenja. I dok su tako izgledali, kao da je iza oblaka granulo sunce i obasjalo njihova lica, navodeći ih da trijumfalno gledaju na svoju pobedu koja je skoro već bila izvojevana.

Videla sam da je Gospod svetu pružio prilike i mogućnost da razotkrije zamku spiritizma. Kad ne bi bilo drugih dokaza, sama činjenica da se tu ne pravi nikakva razlika izmedu dragocenog i rdavog — svetog i nesvetog — za hrišćanina predstavlja dovoljan dokaz. Tomu Pejna čije se telo sada raspada u prahu i koji će posle sedme hiljade godina, o drugom vaskrsenju, biti podignut da primi svoju platu — drugu smrt, sotona prikazuje kao da se već nalazi na nebu, i to još na veoma visokom položaju. Sotona ga je upotrebljavao kao svoje orude na zemlji dokle je god mogao, i to isto čini i sad nastojeći da ga prikaže tako visoko počastvovanim na nebu. Sotona bi hteo da prikaže da Pejn i na

nebu uči tako kao što je ovde učio. Ima takvih koji su sa odvratnošću i prezirom gledali na njega i njegovo izopačeno učenje dok je on bio živ a sada se potčinjavaju njegovom učenju — učenju jednog od najpodlijih i najpokvarenijih ljudi, jednog takvog bednika koji je prezirao Boga i Njegov zakon.

Onaj što je otac laži zaslepljuje i obmanjuje svet šaljući svoje andele da govore u ime apostola i da stvore utisak kao da su se apostoli pojavili da opovrgnu ono što su pisali po uputstvu Svetog Duha dok su bili na zemlji. Ti lažni andeli prikazuju apostole tako kao da izopačuju svoja sopstvena učenja i proglašuju ih falsifikovanim. Čineći tako sotona sa zadovoljstvom dovodi takozvane hrišćane i sav svet u neizvesnost u odnosu na Božju Reč. Ta sveta Knjiga direktno pogada njegove postupke i razotkriva i ometa njegove planove; zato on navodi svet da sumnja u njeno božansko poreklo. Zatim uzdiže nevernika, Tomu Pejna, kao da je on posle svoje smrti uzet u nebo, i sada, ujedinjen sa svetim apostolima koje je na zemlji mrzeo, navodno angažovan da uči svet.

Svakom svom andelu sotona odreduje ulogu kolju treba da odigra. On svima nalaže da budu vešti, spremni i lukavi. Nekima od njih narediuje da igraju ulogu apostola i govore u njihovo ime, a drugima da se pojavljuju u ulozi nevernih i bezbožnih ljudi koji su umrli psujući i proklinjući Boga, ali sada treba da se prikažu kao veoma religiozni. Tu se ne pravi nikakva razlika izmedu najsvetijeg apostola i najpodlijeg nevemika. Prikazuje se kao da i jedan i drugi predaju isto učenje. Za sotonu nije bitno čiji će govor imitirati, samo ako time može da ostvari svoj cilj. On je sa Pejnom za njegova života, pomažući mu u njegovom radu, bio toliko prisno povezan da je sasvim lako mogao da upozna način izražavanja i sam rukopis svog odanog sluge koji je tako predano radio na ostvarivanju njegovog cilja. Sotona je diktirao mnoge od Pejnovih spisa i stoga on sada lako može da diktira njegove misli svojim andelima koji to prikazuju kao da dolazi od samog Tome Pejna, odanog sluge nečastivoga za sve vreme svog života. To je sotonino remek delo. Sva takva učenja koja, na izgled, dolaze od apostola, svetaca ili bezbožnih ljudi koji su pomrli dolaze direktno od njegovog sotonskog „veličanstva".

Sotona tvrdi da se jedan bezbožnik, koji je za života njega tako voleo, a Boga mrzeo iz dna duše, sada nalazi u društvu svetih apostola i andela u slavi — sama ta činjenica trebalo bi da bude dovoljna da svima skine veo sa očiju i da razotkrije mračno, tajanstveno delovanje sotonino. On na taj način svetu i svim nevernicima praktično govori: „Bilo da ste bezbožni, bilo da verujete u Boga i Bibliju ili da ne verujete ni u šta, sve to nije bitno; živite onako kako se vama dopada — nebo je vaš dom". Jer svi znaju, kad je Toma Pejn u nebu i to još na tako počasnom položaju, da će onda i oni tamo sigurno stići. Ova je zabluda toliko providna da to svi mogu uočiti samo ako hoće. Sotona i sada, preko pojedinaca sličnih Pejnu, radi ono isto što je pokušavao od samog svog pada. Svojom silom i lažnim čudesima, on potkopava same temelje hrišćanske nade i

potiskuje svetlost čiji bi zraci trebalo da obasjavaju putnike na uzanoj stazi koja vodi prema nebu. (On je učinio da svet veruje da Biblija nije nadahnuta od Boga i da nije bolja od obične zbirke pripovedaka, dok umesto nje veliča takozvane spiritističke pojave.

Na taj način sotona dovodi ljude potpuno pod svoju vlast i može učiniti da oni veruju u šta on hoće. Knjigu koja osuduje i njega i njegove sledbenike bacio je u zasenak, jer to odgovara njegovoj želji. Za Spasitelja sveta tvrdi da nije bio ništa više nego samo običan čovek, i kao što su rimski stražari koji su čuvali Isusov grob širili o Njemu lažne izveštaje, ono što su u njihova usta stavili sveštenici i starešine, tako će i ti siroti, obmanuti sledbenici takozvanih spiritističkih pojava ponavljati i pokušavati da dokažu kako u rodenju, smrti i vaskrsenju našeg Spasitelja nema ničeg natprirodnog. Pošto su Isusa bacili za leda, oni pažnju sveta skreću na sebe i na svoje znake i lažna čudesa za koja tvrde da daleko premašuju dela Hristova. Tako svet, uhvaćen u ovu zamku i uljuškan u osećanju sigurnosti, neće spoznati svoju strašnu obmanutost sve dok ne počnu da se izlivaju sedam poslednjih zala. Sotona se smeje videći da mu je plan potpuno uspeo i da je ceo svet uhvatio u svoju zamku.

5. Na strani 57. navela sam da je oblak svetlosti i slave skrivao Oca i da se Njegova ličnost nije mogla videti. Pomenula sam isto tako da sam videla kako je Otac ustao sa prestola. Otac je bio sav obavijen svetlošću i slavom tako da se Njegova ličnost nije mogla videti, ali sam ipak znala da je to bio Otac i da ta svetlost potiče od Njega. Kad sam primetila da je te svetlosti i slave nestalo sa prestola, znala sam da je Otac otišao; zato sam rekla da sam videla Oca kako je ustao sa prestola. Slavu i preuzvišenost Njegove ličnosti nikad nisam videla; niko ne BI mogao Njega videti i ostati živ. Videla sam samo svetlost i slavu kojom je Njegova ličnost obavijena.

Napisala sam isto tako: „Kod prestola se pojavio sotona, pokušavajući da nastavi ono što je Bog činio". Navešću drugu rečenicu sa iste strane: „Okrenula sam se i pogledala na grupu onih koji su još uvek klečali pred prestolom". Medutim, molioci iz pomenute grupe nalazili su se još u smrtnom stanju, na zemlji, dok su meni prikazani kako kleče pred prestolom. Nikad nisam pomišljala da su ti ljudi stvarno bili u Novom Jerusalimu, niti mi je ikad palo na um da bi iko od smrtnika mogao pretpostaviti kako ja verujem da je sotona stvamo bio u Novom Jerusalimu. Ali nije li Jovan video veliku crvenu aždaju na nebu? Svakako. „I pokaza se drugi znak na nebu i gle, velika crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova..." (Otkr. 12, 3). Takva neman da bude na nebu! Ovo je izgleda povoljna prilika za ismevanje kao što su to već neki činili pridajući svoje tumačenje mojim rečima.

6. Na stranicama 51-54. opisano je videnje koje mi je dato januara 1850. Deo videnja u kome je reč o uskraćivanju sredstava vesnicima, odnosi se više na ono vreme. Od kako

je to objavljeno prijatelji dela sadašnje istine su probudeni i jedva čekaju priliku da svojim sredstvima pomognu delo i čine dobro. Neki su bili isuviše darežljivi, na štetu primalaca. Videnja koja su mi davana u toku skoro dve godine više su se odnosila na bezbrižnu i suviše slobodnu upotrebu Gospodnjeg novca nego na nedostatak sredstava.

Sledeći izvod je iz videnja primljenog u Džeksonu (Jackson), Mičigen (Michigan), 2. juna 1853. Odnosi se uglavnom na braću iz tog mesta. „Videla sam da su braća počela da žrtvuju svoja imanja i, bez obzira na pravu svrhu prilaganja — da li je to zaista neophodno za širenje dela — počelo se prilagati neograničeno, suviše i prečesto. Videla sam da bi se učitelji morali založiti da isprave ovu zabludu i da na članove vrše ispravan uticaj. Novcu je pridavana mala ili gotovo nikakva važnost, i smatralo se ukoliko pre se potroši utoliko bolje. Neki su primajući tako velike priloge ostavljali rdav primer nemajući nikakvog obzira prema onima koji nisu imali sredstva da bi ih mogli tako lako i nepromišljeno trošiti. Primanjem tako velikih iznosa, a ne pitajući se pri tom da li je Gospod stavio u dužnost braći da toliko prilažu, odobravano je tako obilno davanje.

Grešili su isto tako i oni što su davali ne raspitujući se naročito za potrebe dela, da li su prilozi bili stvarno neophodni ili ne. A oni kojima su ta sredstva poverena zapleli su se u velike nezgode. Jednom bratu je jako naškodilo baš to što je toliki novac došao u njegove ruke. On nije bio sklon štednji nego je živeo raskošno, i na svojim putovanjima, tu i tamo, beskorisno ulagao i rasipao novac. Tako slobodnom upotrebom Gospodnjeg novca on je širio rdav uticaj, i kao da je govorio u svom srcu a i drugima: „Ima u Džeksonu (mestu njegovog stanovanja) dovoljno sredstava, više nego što se može potrošiti do

Gospodnjeg dolaska". Na ovaj način se nekima mnogo naškodilo; prihvatili su istinu sa pogrešnim gledištem, ne shvatajući da je tako trošeni novac u stvari Gospodnje vlasništvo i ne ceneći njegovu vrednost. Ove sirote duše koje su tek prihvatile vest Trećeg andela, a imajući pred sobom takav primer, moraće mnogo da uče da bi se odrekle sebe i stradale Hrista radi. Moraće naučiti da se odreknu udobnosti, ugadanja sebi i raskoši imajući na umu vrednost duša. Oni koji osećaju smisao reči „teško vama" (Luka 6, 24) i plaše se prokletstva neće vršiti tolike pripreme da bi putovali lako i udobno. Neki koji nisu pozvani, bili su na ovaj način podstaknuti da podu na rad. Drugi su ovim bili pogodeni, osećajući da nema potrebe da oni štede i da se odriču sebe da bi donosili u Gospodnju riznicu. U takvom raspoloženju oni bi govorili: „Ima drugih koji imaju dosta para; neka oni daju za štampanje časopisa. Nije potrebno da ja doprinosim. Časopis može izlaziti i bez moje pomod".

Za mene to nije bilo nimalo lako da gledam kako pojedinci iz mojih videnja izdavajaju ovaj deo koji se odnosi na žrtvovanje imovine da bi se potpomoglo delo, i

pogrešno tumače moje reči. Oni raskošno troše novac dok zanemaruju la sprovedu načela istaknuta u drugom delu istog poglavlja. Na strani 53. stoji sledeće: „Videla sam da je Božje delo bilo ometano i obeščašćeno time što su na put odlazili i neki koji nisu imali vest od Boga. Takvi će morati da Bogu polože račun za svaki dinar koji su utrošili putujući tamo gde ih dužnost nije zvala jer se tim novcem moglo pomoći Božje delo". Na istoj strani stoji i ovo: „Videla sam da su oni koji imaju snage da rade svojim rukama i tako potpomažu delo Božje odgovomi za tu svoju snagu isto tako kao što su drugi odgovorni za svoju imovinu".

Htela bih da skrenem pažnju posebno na videnje objavljeno na strani 60. Evo kratkog izvoda: „Videla sam da cilj i smisao reči našeg Spasitelja (iz Jevandelja po Luci 12, 33) nisu jasno i kako treba tumačeni. Svrha prodavanja nije davanje onima koji su sposobni da rade i da sami sebe izdržavaju, već širenje istine. Greh je podržavati i povladivati lenjost onih koji mogu da rade. Neki su redovno posećivali sve naše sastanke i skupove, ali ne da bi proslavili Gospoda, već radi „hleba i ribe". Svaki takav bi mnogo bolje učinio da je ostao kod svoje kuće „da se trudi, čineći dobro rukama svojim", kako bi podmirio potrebe svoje porodice i još „da ima šta davati" u cilju potpomaganja dragocenog dela sadašnje istine". To je u prošlosti bio sotonin plan da pojedince prenagljena duha podstakne na suviše slobodno trošenje novca a imućniju braću opet na prenagljeno prodavanje imovine i preobilno prilaganje, da bi se usled obilnosti novca još bezbrižnije trošilo, sablažnjavajući time duše i gubeći ih; a sada, kad bi trebalo još opsežnije širiti istinu, da se oseti nedostatak u sredstvima. Njegov plan je, do izvesnog stepena, uspeo.

Gospod mi je pokazao da mnogi greše u tome što pomoć za štampanje časopisa i drugih spisa očekuju samo od imućnijih. Svi treba da doprinose. Oni koji mogu da rade svojim rukama i zarade novac kojim bi mogli da potpomognu delo, odgovorni su za to isto tako kao i oni drugi za svoje imanje. Svako Božje dete koje tvrdi da veruje u sadašnju istinu treba revnosno da učestvuje u ovom delu.

Jula 1853. Gospod mi je pakazao da časopis (Pregled i glasnik) koji je On odobrio i priznao za svoj ne bi trebalo da izlazi tako retko. Potrebe dela u naše vreme zahtevaju da časopis izlazi sedmično i da se štampaju još i mnogi drugi listovi i brošure, kako bi se izobličile zablude koje danas sve više uzimaju maha; ali je delo skučeno usled nedostatka sredstava. Videla sam da se istina mora širiti, da ne smemo biti tako strašljivi, i da je bolje da naša literatura ode na tri mesta gde nije neophodno nego da jedna duša koja je ceni i koja bi iskoristila njene blagodati ostane bez nje. Videla sam da znake poslednjih dana treba što jasnije istaći, jer se sotonske objave i dokazivanja sve više šire. Publikacije sotone i njegovih saradnika u stalnom su porastu, šihov uticaj se širi; i stoga ono što činimo da bismo istinu preneli drugima, moramo činiti brže.

Pokazano mi je da će istina, kad se jednom objavi preko naših publikacija, opstati, jer je to istina za ove poslednje dane; ona će se održati, i ubuduće neće biti potrebe da ponavljamo ono što je već jednom objavljeno. Neće biti potrebno stavljati mnoge reči na hartiju da bi se opravdalo ili dokazalo ono što samo za sebe govori i sija u svojoj jasnoći. Istina je nedvosmislena, jednostavna, jasna i smelo ustaje sama u svoju odbranu; ali sa zabludom nije tako. Ona je tako uvijena i isprepletana da su potrebne mnoge reči da bi se ona objasnila u njenom prevarnom obliku. Videla sam da je svetlost sadašnje istine u neka mesta doprla jedino preko časopisa, da su duše na taj način prihvatile istinu i zatim je prenele drugima, i da sada u raznim mestima ima više njih koji su probudeni i pokrenuti preko tog nemog vesnika. On je bio njihov jedini propovednik. Ne bi se smelo dozvoliti da se delo širenja istine i dalje sprečava usled nedostatk sredstava.

Poglavlje 23 – Jevandeoski Red

Gospod mi je pokazao da je Jevandeljski red strahovito zanemaren. Formalnost treba izbegavati, ali zbog toga ne treba zapostaviti red. Red postoji i na nebu. Za vreme Hristovog života na zemlji u crkvi je vladao red, a učenici su se toga strogo pridržavali i posle Njegovog odlaska. I sada u ovim poslednjim danima kad Gospod svoju decu dovodi u jedinstvo vere, red je potrebniji no ikad ranije jer, dok Gospod ujedinjuje svoju decu, sotona i njegovi zli andeli svim silima nastoje da to jedinstvo spreče i unište. Stoga su u polje požurili ljudi kojima nedostaje mudrost i rasudivanje, koji ne mogu valjano upravljati ni sopstvenom kućom i nemaju reda ni vlasti čak ni nad onih nekoliko članova porodice koje im je Bog poverio, a osećaju se sposobnim da im se poveri briga za Božje stado. Oni u mnogo čemu postupaju nepravilno i oni koji nisu upoznati sa našom verom smatraju da su svi vesnici sadašnje istine slični tim samozvancima. Stvar Božja se time obeščašćuje, i mnogi koji bi se inače iskreno i pomno raspitivali za istinu zbog toga je izbegavaju. Nije li ovo sve tako?

Ljudi koji ne žive svetim životom i koji nisu osposobljeni da propovedaju sadašnju istinu odlaze u polje iako ih zajednica i braća uopšte ne priznaju, i usled toga dolazi do pometnje i nesloge. Neki imaju teoriju istine pa mogu da iznesu i dokaze, ali im nedostaje duhovnost, rasudivanje i iskustvo; oni oskudevaju u mnogo čemu što je neophodno shvatiti da bi se istina mogla propovedati drugima. Drugi ne poseduju ni dokaze, ali pošto su ih neki od braće čuli kako se lepo mole i tu i tamo daju neke uzbudljive opomene, podstakli su ih da idu u polje i da se prihvate dela za koje ih Bog nije osposobio i za koje nemaju potrebno iskustvo i rasudivanje. Dolazi do duhovne oholosti, oni se uzdižu, i rade obmanjujući se mišlju da su radnici. Oni ne poznaju sami sebe. nedostaje im zdrav sud i strpljivo zaključivanje; o sebi govore hvalisavo, i iznose mnoge tvrdnje koje se Božjom Rečju ne mogu dokazati. Bog za sve to zna, stoga u ovim teškim vremenima takve ne

poziva na rad, i braća treba da budu oprezna da ne bi gurali u polje one koje Bog nije pozvao.

Ljudi koje Bog nije pozvao obično su najviše uvereni i sigumi da su baš oni pozvani i da je njihov rad veoma značajan. Oni odlaze u polje i najčešće ne vrše dobar uticaj. Ponegde ipak postignu izvestan uspeh i to i njih i druge navodi na protpostavku da su sigurno pozvani od Boga.

Ako pojedinci imaju izvesnog uspeha, to još nije pouzdan dokaz da su pozvani od Boga, jer Božji andeli pokreću srca iskrenih i prosvetljuju njihov razum kako bi mogli da shvate sadašnju istinu i da je prime. Ako se takvi samozvanici, postavljajući se u položaje koje im Bog nije namenio, grade učiteljima, i duše slušajući njihovo izlaganje prihvate istinu, ni to nije dokaz da su pozvani od Boga. Duše koje preko takvih prime istinu primaju je samo da vi se izložile iskušenju i robovanju, pošto kasnije uvidaju da ti ljudi nisu Božji zastupnici. Neko može primiti istinu čak kad je govore i bezbožni ljudi, ali to neće onima koji su govorili obezbediti neko više priznanje kod Boga. Bezbožni ljudi ostaju i dalje bezbožni, i u srazmeri sa težinom obmane kojom su zavodili Božje ljubazne i posledicama zabune koju su unosili u Zajednicu, biće odmerena i njihova kazna. Njihovi gresi neće ostati pokriveni, nego će se na dan gnjeva Božjeg izneti na videlo.

Ti samozvani vesnici predstavljaju prokletstvo za Božje delo. Iskrene duše ukazuju im poverenje, misleći da oni rade po savetu Božje volje i u skladu sa Zajednicom; dopuštaju takvima da vrše verske obrede i, pošto im dužnost jasno nalaže da moraju učiniti prvi korak (novorodenje), pristaju da ih ovi krste. Medutim, kad dode svetlost, što će se sigurno desiti, i kad te duše uvide da ovi ljudi nisu od Boga pozvani i izabrani vesnici, one zapadaju u iskušenje i sumnjaju da je to što su primili bila istina i osećaju da sve moraju učiti iznova. Neprijatelj ih zbunjuje i muči sumnjom: da li je njihovo iskustvo uopšte bilo od Boga, i ne mogu se smiriti ni biti zadovoljni dok se ne krste ponovo i počnu sve iznova. Rad u takvim mestima gde su delovali oni koji vrše rdav uticaj zamara duh Božjih vesnika mnogo više nego odlazak u nova polja. Božje sluge treba da rade neizveštačeno, otvoreno i da ne prikrivaju zlo, jer oni stoje izmedu živih i mrtvih i moraće da polože račun o svojoj vernosti, misiji i uticaju koji su vršili na stado koje je Gospod poverio njihovom staranju.

Duše koje su upoznale istinu preko tih samozvanih ljudi i tako bile izložene ovom iskušenju, primile bi istinu i da se ovi nisu mešali u stvar i da su smemo ostali na mestu koje im je Gospod namenio. Božje oko bdije nad njegovim draguljima i On bi im uputio svoje pozvane i izabrane vesnike — ljude koji bi postupali razumno. Svetlost istine bi ovim dušama otkrila njihovo pravo stanje i one bi prihvatile istinu sa razumevanjem i bile

bi potpuno zadovoljene njenom lepotom i jasnoćom. Pod moćnim dejstvom istine one bi se osnažile i širile bi jedan sveti uticaj.

Pokazana mi je još jedna opasnost od onih koji putuju a nisu pozvani od Boga. Ako i ostvare neki uspeh, osetiće se nedostatak sposobnosti. Njihovim nepromišljenim postupcima i nedostatkom mudrosti neke dragocene duše biće oterane tako daleko da se do njih nikad više neće moći dopreti. Videla sam da Zajednica po svojoj dužnosti pažljivo i obazrivo treba da preispita život, sposobnost i sve postupke onih koji se izdaju za učitelje. Ako ne postoje očevidni dokazi o tome da ih je Bog pozvao i ako se oni ne obaziru na to što se reči „teško vama" (Mat. 23, 13-16.) i na njih odnose, dužnost je Zajednice da ih izobliči; neka se zna da Zajednica takve ne priznaje za učitelje. To je jedini način na koji Zajednica može da postupi da bi ostala čista u tom pogledu, jer na njoj leži teret odgovomosti.

Videla sam da se vrata na koja neprijatelj ulazi da bi zbunjivao stado i stvarao teškoće mogu zatvoriti. Zapitala sam andela kako se to može učiniti. On reče: „Zajednica se mora obratiti Božjoj Reči i pridržavati jevandeljskog reda koji je bio olako shvaćen i zanemaren". Ovo je neminovna potreba da bi Zajednica došla u jedinstvo vere. Videla sam da je Zajednici i u vreme apostola pretila opasnost da bude obmanuta i zavedena od strane lažnih učitelja. Zato su braća za prosvetljivanje onih koji su se nalazili u tami birala ljude koji su mogli pružiti dokaze da dobro upravljaju svojim domom i održavaju red u svojoj porodici. Prvo su u vezi s tim zapitali Gospoda, i tek tada, u saglasnosti sa Svetim Duhom i mišljenjem Zajednice, izvršili rukopoloženje. Primivši tako ovlašćenje od Boga i odobrenje od crkve mogli su u ime Oca, Sina i Svetog Duha, da krštavaju i da obavljajući verske obrede i deleći svetima znake izranjavanog tela i prolivene krvi raspetog Spasitelja, u sećanju Božje dece stalno osvežavaju uspomenu na Njegove patnje i smrt.

Videla sam da opasnost od lažnih učitelja danas nije manja nego u danima apostola; i, ako ne nešto i više, moramo preduzeti bar one izuzetne mere koje su oni primenjivali da bi se obezbedili mir, harmonija i jedinstvo stada. Imamo njihov primer i treba da ga sledimo. Braća koja imaju bogato iskustvo i zdrav sud treba da se sakupe i, pridržavajući se Reči Božje i odobrenja Svetog Duha, uz usrdnu molitvu treba da polože ruke na one koji su dali potpuni dokaz da su pozvani od Boga, i tek tada ih treba odvojiti da se potpuno posvete Njegovom delu. Tim aktom Zajednica potvrduje da oni mogu kao vesnici ići da objavljuju najsvečaniju vest koja je ikad data ljudima.

Brigu za svoje dragoceno stado Bog neće poveriti ljudima čiji su um i moć rasudivanja oslabljeni zabludama koje su ranije podržavali, kao što su takozvani perfekcionizam i spiritualizam, i koji su svojim postupcima iz tog vremena naneli

sramotu i sebi i stvari istine. lako se oni sada osećaju slobodni od zablude i sposobni da propovedaju ovu poslednju vest, ipak ih Bog neće primiti. Dok su bili u zabludi njihovo rasudivanje se izopačilo i još i sada je slabo, i zato Bog dragocene duše ne može da poveri njihovoj brizi. Veliki i Sveti Bog je Bog revnitelj i On hoće da oni koji šire Njegovu istinu budu sveti ljudi. Sveti zakon koji je sam Bog izgovorio sa Sinaja deo je Njega samog; i samo sveti ljudi koji se strogo pridržavaju toga mogu da proslave Boga učeći tome i druge.

Božje sluge koje propovedaju istinu treba da budu ljudi zdravog rasudivanja. Oni treba da budu ljudi koji mogu podneti protivljenje a da se pri tom uopšte ne uzbude, jer će protivnici istine zamerati i iznalaziti slabosti onih koji je propovedaju, a svaki mogući prigovor koji se može upotrebiti protiv istine iznosiće u što gorem obliku. Božje sluge koje nose vest moraju biti spremne da u svetlosti istine svaki takav prigovor pobiju, ali hladnokrvno i u duhu krotosti.

Protivnici sa propovednicima Božjim često govore na izazovan način da bi iz njih izvukli nešto slično što bi posle preuveličali i prepričavali kako oni koji uče da treba držati Božje zapovesti ispoljavaju zajedljiv i okrutan duh, kako se to već govori. Videla sam da mi moramo biti spremni na zamerke ne umanjujući njihovu stvarnu težinu, i da strpljivo, sa razumevanjem i u duhu krotosti ne pokušavamo da to opovrgnemo ili pobijemo pozitivnim dokazima niti da protivniku uzvraćamo istom merom, ispoljavajući prema njemu okrutan duh; već da istaknemo svetlost i snagu istine, prepuštajući da ona prevagne i pobije zabludu. Na taj način će se ostaviti dobar utisak i iskreni protivnici će uvideti da su bili obmanuti i da oni koji drže Božje zapovesti nisu takvi kao što ih oni prikazuju.

Oni koji tvrde da su sluge Boga živoga, umesto da se uzdižu iznad svoje braće, moraju biti ljubazni, učtivi i voljni. da svima služe. Ako pogreše, treba da budu spremni da to otvoreno i priznaju. Iskrenost namere ne može biti izgovor za nepriznavanje pogreške. Priznanje neće umanjiti poverenje Zajednice u vesnika; on bi time pružio jedan dobar primer, u Zajednici bi bio podstaknut duh priznanja, a posledica toga bila bi slatka sloga i jedinstvo. Oni koji se smatraju učiteljima treba da pružaju primer pobožnosti, krotosti, smemosti, i ljubaznosti kako bi mogli da privode duše Isusu i istini Božje Reči. Hristov propovednik treba da bude neokaljan i u razgovoru i u postupcima; i uvek mora imati na umu da on prenosi reči nadahnuća, reči svetog Boga. On isto tako mora imati na umu da je njemu poverena briga za stado, da se za svaku dušu koja mu je poverena moli i zalaže kod Isusa kao što se On kod Oca zalaže za sve nas. Ukazano mi je na sinove lzrailjeve u staro vreme, i kako su čisti i sveti morali da budu oni koji su vršili službu u svetinji, jer ih je ta služba dovodila u tesnu vezu sa Bogom. Oni koji vrše svetu službu moraju biti sveti, čisti i besprekomi, ili će ih Bog uništiti. Bog se nije promenio. On je i

danas isto tako svet, čist i osobit kao što je oduvek bio. Oni koji tvrde da su Hristovi propovednici treba da budu ljudi bogatog iskustva i duboke pobožnosti, i oni će u svako doba i na svakom mestu moći da vrše sveti uticaj.

Videla sam da je sada vreme da vesnici odlaze svuda gde god im je otvoren pristup i da će Bog pred njima otvoriti srca ljudi da slušaju Njegovu Reč. Oni moraju da odlaze u nova mesta i ukoliko su medusobno saglasni, dobro je da uvek idu dva i dva, da bi jedan drugome krepili ruke. IzIožen mi je jedan sličan plan. Dobro je da dva brata na put krenu zajedno i da u onim mestima gde je mrak najgušći i protivljenje najjače rade zajedno, kako bi ujedinjenim naporima i snagom vere izneli istinu onima koji se nalaze u mraku. A zatim, ukoliko posećujući istovremeno više mesta mogu da postignu veći uspeh, neka idu izdvojeno, ali da se u toku puta češće sastaju, kako bi se medusobno hrabrili u veri i jedan drugome držali i snažili ruke. Prilikom takvih susreta, isto tako, treba da se medusobno posavetuju i odluče koji je od njih sa svojim darom potrebniji u mestima gde su prethodno naišli na prijem, i na koji će način najbolje uspeti da dopru do srca. I kada se ponovo razidu, oni će ohrabreni sa obnovljenom energijom savladati svaki otpor mraka i radosnim srcem raditi na spasavanju duša koje propadaju.

Pokazano mi je da sluge Božje ne treba stalno da obilaze jedno isto polje rada, već da pronalaze duše u novim mestima. Oni koji su već utvrdeni u istini ne bi trebalo da toliko zahtevaju rad propovednika i radnika, jer takvi treba da budu u stanju da sami stoje i da hrabre i druge oko sebe, dok Božji vesnici odlaze u mračna i napuštena mesta da bi izložili vest onima koje još nije obasjala svetlost sadašnje istine.

Poglavlje 24 — Teškoće u Zajednici

Draga braćo i sestre, pošto se zablude naglo šire, moramo se truditi da u delu Božjem budemo budni i vrlo oprezni, i da upoznamo vreme u kojem živimo. Mrak pokriva zemlju i gusta tama narode. I pošto je gotovo sve oko nas obavijeno gustim mrakom zablude i obmana, treba da se trgnemo od duhovne neosetljivosti i da budemo blizu Boga gde možemo primati božanske zrake svetlosti i slave sa Hristovog lica. Ukoliko mrak postaje gušći, a zabluda raspostranjenija, utoliko potpunije treba da bude naše poznavanje istine i naša spremnost da svoj stav potkrepimo Svetim Pismom.

Moramo biti potpuno posvećeni istinom, svim srcem odani Bogu i živeti u skladu sa svetom verom koju ispovedamo, da bi nas Gospod mogao obasjati sve većom svetolšću i da bismo Njegovom svetlošću videli svetlost i bili osnaženi Njegovom silom. Ako nismo na oprezu, svakog trenutka smo izloženi napadima neprijatelja i velikoj opasnosti da nas savladaju sile tame. Sotona nareduje svojim andelima da budu budni i da savladaju sve

koje mogu; da one koji ispovedaju istinu, pošto pronadu njihove voljene i duboko ukorenjene grehe, obaviju tamom kako bi prestali da straže i krenuli putem koji donosi bol zajednici i sramotu stvari Božjoj koju oni tvrde da vole. Duše na taj način zavedene prestaju da straže, mrak ih sve više obuzima, a nebeska svetlost se povlači od njih. One ne mogu da obelodane i priznaju svoje duboko ukorenjene grehe, a sotona plete oko njih svoje mreže dok ih ne ulovi u svoju klopku. Bog je naša snaga. Od Njega treba da tražimo mudrost i vodstvo; i, imajući u vidu slavu Njegovog imena, dobro Zajednice i spasenje sopstvene duše, moramo pobediti i odbaciti svoje duboko ukorenjene grehe. Treba da se trudimo svaki za sebe da svakog dana izvojujemo novu pobedu. Moramo se učiti da stojimo sami i da se potpuno oslonimo na Boga. Ukoliko pre to naučimo, utoliko bolje. Svako neka preispita sebe da bi znao u čemu greši i onda neka verno i budno pazi da ne bude savladan od tih greha, nego da on izvojuje pobedu nad njima. Tada se možemo pouzdati u Boga, i Zajednica će biti poštedena velikih teškoća.

BOŽJI vesnici koji napuštaju svoj dom da bi radili na spasavanju duša mnogo vremena utroše radeći za one koji su već godinama u istini ali su još uvek slabi jer su se potpuno opustili, prestali da straže nad sobom, a ponekad, čini mi se i izazivali neprijatelja da ih kuša. Oni zapadnu u neke beznačajne teškoće i iskušenja i sluge Gospodnje moraju da gube svoje vreme da bi ih posetili. Tada ih zadržavaju satima pa čak i danima, muče i ranjavaju njihove duše prisiljavajući ih da slušaju priče o njihovim neznatnim teškoćama i iskušenjima; svaki preuveličava svoju teškoću da bi izgledala što je moguće ozbiljnije, jer strahuju da će sluge Božje sve to smatrati toliko sitnim da na to uopšte ne treba obraćati pažnju. Umesto toga što se za pomoć u svojim teškoćama oslanjaju na propovednike, treba da se ponize pred Bogom, da poste i da se mole sve dok se teškoće ne otklone.

Neki izgleda misle da Bog svoje vesnike šalje u polje samo zato da bi se odazivali svakom njihovom pozivu i nosili ih na svojim rukama; i da je najvažniji deo propovednikovog rada da rešava njihove neznatne teškoće i iskušenja kojima su se sami izložili svojim nepromišljenim postupcima i ispoljavanjem nepopustljivog i sitničarskog duha prema onima s kojima dolaze u dodir, čime su dali pristup neprijatelju. Ali šta je za to vreme sa gladnim ovcama Božjeg stada? One gladuju i umiru od gladi. Oni koji poznaju istinu i prihvatili su je ali joj se ne pokoravaju, svojim teškoćama od kojih bi ih samo poslušnost mogla izlečiti, zadržavaju vesnike i pravi cilj sa kojim ih je Bog poslao u polje ne ostvaruje se. Takve pojave u Zajednici zadaju bol Božjim slugama i obeshrabruju ih, dok bi trebalo da se svi trude da ionako teško breme njihove odgovornosti ničim ne uvećavaju, nego da ih rečima odobravanja i molitvom vere potpomažu i bodre. Koliko bi oni bili slobodniji kad bi svi koji ispovedaju istinu pazili na sebe i, umesto tako čestih zahteva za pomoć, nastojali da pomognu drugima. Često sluge

Božje u mračna mesta, gde istina još nije objavljena, odlaze bez potrebe izranjavani teškoćama svoje braće. I opterećeni svim tim oni moraju da se hvataju u koštac sa neverovanjem i predrasudama protivnika, a od nekih biti čak i nogama gaženi.

Koliko lakše bi se moglo uticati na srca i koliko bi se više Gospod slavio kad bi Njegove slute bile slobodne od tih teškoća koje tako obeshrabruju, i slobodnog duha izlagali istinu u svoj njenoj lepoti. Oni koji svojom krivicom toliko zapošljavaju sluge Božje i opterećuju ih problemima koje sami mogu da reše, odgovaraće pred Bogom za sve izgubljeno vreme i sredstva koja se troše da bi se njima udovoljilo čime se u stvari zadavoljava neprijatelj. Oni treba da budu u stanju da pomažu svojoj braći. SVOJIM teškoćama i problemima ne treba da opterećuju celu skupštinu niti da čekaju dok dode neki od vesnika da bi to sredivao, nego treba da budu ispravni pred Bogom, sve svoje teškoće da uklone sa puta, i kad radnici dodu da budu spremni da im snaže ruke, a ne da ih slabe.

Poglavlje 25 — Nada Zajednice

Kada sam nedavno pogledala unaokolo da pronadem smerne sledbenike krotkog i poniznog Isusa, duh mi je bio veoma uznemiren. Mnogi koji tvrde da očekuju skori Hristov dolazak prilagodili su se svetu, i revnosnije nastoje da zadobiju hvalu onih koji ih okružuju nego odobravanje Božije. Oni su hladni i formalisti, slični pripadnicima palih crkava od kojih su odskora odvojeni. Reči upućene laodikejskoj crkvi najtačnije opisuju njihavo sadašnje stanje (vidi: Otkr. 3, 14-20). Oni nisu „ni studeni ni vrud" već „mlaki". I ako ne poslušaju savet „svedoka vernog i istinitog", ako se iskreno ne pokaju, kako bi dobili „zlato žeženo u ognju", „bele haljine" i "mast očinju", On će ih "izbljuvati iz usta svojih". Došlo je vreme kada se veliki deo onih što su se nekada radovali i klicali skorom Hristovom dolasku, izjednačuje sa palim crkvama i svetom koji im se ranije podsmevao zato što veruju da će Isus doći i iznosio svakojake laži protiv njih da bi, stvorivši protiv njih predrasude, uništio njihov uticaj. Sada, ukoliko bi neko čeznuo za živim Bogom, gladovao i žedneo za pravdom i Bog mu dao da oseti Njegovu silu i zadovolji čežnju njegove duše izlivanjem svoje ljubavi u njegovo srce, i kada on zbog toga hvali i slavi Gospoda, ti koji tvrde da veruju u skori Hristov dolazak smatraju ga zavedenim, na neki način hipnotisanim i zaposednutim od zlog duha.

U odevanju, razgovoru i postupcima ti takozvani hrišćani su jednaki sa svetom, i prepoznati ih možete samo PO imenu. lako tvrde da očekuju Hrista, oni u svojim svakodnevnim razgovorima ne govore o nebu nego o ovozemaljskim stvarima. „Kalwijem treba. .. biti u svetom življenju i pobožnosti" onima koji tvrde da čekaju i žele „da bude skorije dolazak Božjega dana" (2.Petrova 3, 11. 12). „I svaki koji ovaj nad ima na njega, čisti se kao i On što je čist" (I Jov. 6. 8) Medutim, očigledno je da mnogi koji

nose ime adventisti više nastoje da ukrase svoje telo i da u očima sveta izgledaju lepo nego da se iz Božje Reči pouče kako mogu zaslužiti Njegovo odobravanje.

Šta bi bilo kad bi se medu njima i pripadnicima takozvanog hrišćanskog sveta uopšte pojavio Isus, NAŠ primer, u svojoj poniznosti, kakav je bio prilikom svog prvog dolaska? On se rodio u jaslama. Pratimo Ga kroz život i javnu službu. Bio je „bolnik i vičan bolestima". Ti takozvani hrišćani bi se stideli krotkog i smernog Spasitelja koji je nosio jednostavni plašt bez ijednog šava i nije imao gde glave zakloniti. Njih bi osudio Njegov besprekoran život pun samoodricanja. Njegova sveta ozbiljnost predstavljala bi mučno ograničavanje za njihovu lakomislenost i prazni smeh. Njegov nepritvoran način izražavanja bio bi prepreka njihovim razgovorima ispunjenim koristoljubljem i pohlepom; Njegovo iznošenje istine koja seče, bez ikakvog ulepšavanja, otkrilo bi njihov pravi karakter, i oni bi želeli da se smemi Primer, ljubljeni Isus, što pre udalji. Bili bi prvi koji bi tražili da Ga uhvate u reči, i da uzviknu: „Raspni ga! Raspni ga!"

Posmatrajmo Isusa kako smemo, jašu ći na magaretu, ulazi u Jerusalim dok je „sve mnoštvo u radosti hvalilo „Boga iz glasa... govoreći: blagosloven Car koji ide u ime Gospodnje! Mir na nebu i slava na visini! I neki fariseji iz naroda rekoše mu: učitelju, zaprijeti učenicima svojijem. I odgovarajući reče im: kažem vam: ako oni ućute, kamenje će povikati. Većina onih koji tvrde da čekaju Hrista bili bi isto tako revnosni kao fariseji kad su nastojali da ućutkaju učenike, i bez sumnje bi povikali: „Fanatizam, mesmerizam, hipnoza!" A učenike koji su svoje haljine i palmove grančice prostirali po putu smatrali bi nastranim primitivcima. Ali Bog će imati na zemlji jedan narod koji neće biti tako hladan i mrtav, nego će biti u stanju da hvali i slavi Njegovo ime. Biće ljudi koji će Ga slaviti; i ako bi Njegovi izabrani, oni što drže Njegove zapovesti ućutali, kamenje bi povikalo.

Isus dolazi, ali ne onako kao što se o svom prvom dolasku pojavio u Vitlejemu, kao malo dete; niti pak onako kao što je ulazio u Jeru salim, jašući na magaretu. dok su učenici na sav glas hvalili Boga i klicali: „Osana", nego u slavi Očevoj i uz pratnju svih svetih andela koji će napustiti celo nebo da bi se pridružili Njemu na Njegovom putu ka zemlji, dok će sveti očekujući Ga, netremice gledati u nebo kao nekad ljudi Galilejci kad se sa Maslinske gore vazneo na nebo. Tada će samo oni koji su sveti, koji su se vemo i u svemu ugledali na smerni Primer, pošto Ga ugledaju, radosno i oduševljeno klicati: „Gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas" I „ujedanput, u trenuću oka", oni će se preobraziti, „u pošljednjoj trubi" koja će probuditi zaspale (umrle) svete i pozvati ih da ustanu iz svojih postelja — iz praha zemaljskog. Oni izlaze zaodeveni slavom besmrtnosti i kliču: „Pobeda! Pobeda nad smrću i grobom!" Preobraženi sveti biće zajedno sa andelima „uzeti u oblake na susret Gospodu" u vazduhu, da se nikada više ne odvoje od predmeta svoje ljubavi. Imajudi u vidu sve to što je pred nama: našu

veličanstvenu nadu, iskupljenje koje je Hristos nas radi platio sopstvenom krvlju — treba li da ćutimo? Zar ne bi trebalo da, kao i učenici kad je Isus ulazio u Jerusalim, slavimo Boga iz sveg glasa? Nisu li naši izgledi daleko veličanstveniji nego što su bili njihovi u to vreme. Prema tome, ko nam sme zabraniti da uzvišujemo i hvalimo Boga, čak i iza glasa, kad imamo tako divnu nadu veličanstvene i slavne besmrtnosti? Mi smo „okusili. .. sile onoga sveta", i još više čeznemo za njim. Moje celo biće „otima se k Bogu živome", i neću se zadovoljiti dok ne budem potpuno ispunjena Njegovom puninom.

Poglavlje 26 — Priprema za Hristov Dolazak

Draga braćo i sestre, da li svim srcem verujete da će Hristos uskoro doći i da mi sada imamo poslednju vest milosti koju treba objaviti grešnom svetu? Da li je naš primer onakav kakav bi trebalo da bude? Da li svojim razgovorima i svetim životom dokazujemo onima koji su oko nas da očekujemo veličanstvenu pojavu našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista koji će ovo naše ništavno telo preobraziti i učiniti ga sličnim svom veličanstvenom obličju? Bojim se da mi to ne verujemo i ne shvatamo onako kako bi trebalo. Život i postupci onih što veruju u značajnu istinu koju mi ispovedamo, treba da budu uskladeni sa tom verom. Suviše se teži uživanju, razonodi i privlačenju pažnje ovog sveta, preterano se misli o odevanju a jezik se često bavi lakomislenim i potpuno beznačajnim razgovorima, čime se pobija ono što ispovedamo, jer ne govorimo o nebu, odakle očekujemo Spasitelja.

Andeli bdiju nad nama i čuvaju nas; medutim, odajući se neozbiljnim razgovorima, šali i zadirkivanju, i spuštajući se na taj način u stanje neopreznosti i duhovnog mrtvila, mi te andele često žalostimo. lako možda tu i tamo uložimo poneki napor i izvojujemo pobedu ali ako u tome ne istrajemo, nego se ponovo spustimo u isto stanje bezbrižnosti i ravnodušnosti, nesposobni da podnosimo iskušenja i da se suprotstavimo neprijatelju, mi ne odolevamo kušanju naše vere „mnogo vrednije od zlata". Ne patimo Hrista radi i ne slavimo Ga u stradanju.

Veliki nedostatak se ose ća u hrišćanskoj istrajnosti i služenju Bogu iz načela. Ne treba težiti da istaknemo i na neki način zadovoljimo sebe nego da uzvisimo i proslavimo Boga, i u svemu što činimo ili govorimo treba da imamo u vidu samo Njegovu slavu. Kad bi ove znamenite reči: „On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za kaša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo"; (ls, 53, 5); „I za svaku praznu reč koju reku ljudi, daće odgovor u dan strašnoga suda" (Mat. 11 36); „Ti si Bog koji vidi", (I Mojs. 16, 13) — bile u našem srcu i kad bismo ih uvek imali na umu, ne bismo tako lako padali u iskušenje, naših reči bi bilo malo i bile bi dobro birane. Misliti o ovim značajnim rečima, prisećati se patnji koje je Isus podneo da bismo mi siroti grešnici dobili oproštenje i bili iskupljeni Njegovom dragocenom krvlju, nije

mogućno, a da pri tom ne osetimo sveto uzdržavanje i usrdnu želju da stradamo za Njega, kad je On toliko stradao i podneo nas radi. Ako razmišljamo o ovome, naše omiljeno „ja" sa svojim dostojanstvom, ustupiće mesto dečjoj jednostavnosti koja može podneti ukor a da se pri tom ne uvredi. Duh samovolje neće tada vladati dušom.

Radost i uteha pravog hrišćanina moraju da budu i biće na nebu. Ovozemaljske stvari ne mogu da zadovolje dušu onih koji su „okusili sile onoga sveta" i slast nebeske radosti, te stalno teže za tim. Takvi će uvek naći šta da rade u svojim slobodnim časovima. Duša će im čeznuti za Bogom. Gde se nalazi njihovo blago, tamo će im biti i srce — u slatkom opštenju sa Bogom kojemu služe i ljube Ga. Uživanje i razonodu nalaziće u dubokom razmišljanju o onome što predstavlja njihovo blago, a to je: Sveti grad, Nova Zemlja, njihova večna domovina. I dok se tako zadržavaju na onome što je uzvišeno, čisto i sveto, nebo će im se približiti i oni će osetiti silu Svetog Duha, a to će ih sve više i više odbijati od ovog sveta i navešće ih da svoju utehu i glavnu radost nalaze u nebu, u svojoj divnoj domovini. Privlačnost Bogu i nebu biće tada tako snažna da ništa neće moći odvratiti njihove misli od velikog i glavnog cilja: da obezbede spasenje svoje duše i da hvale i slave Boga.

Kad sebi živo predočim šta je sve učinjeno nas radi da bismo se održali ispravnim, prinudena sam da uzviknem: O, koliku ljubav, koliko čudesnu ljubav je Sin Božji imao prema nama sirotim grešnicima! Treba li da budemo tako bezosećajni i bezbrižni kad je sve učinjeno da bi se naše spasenje omogućilo? Celo nebo je zainteresovano za nas. Probudimo se i budimo življi u odavanju hvale, slave i zaslužnog poštovanja velikom i uzvišenom Tvorcu. Naše srce treba da bude prepuno zahvalnosti i ljubavi prema Onome koji je nama prethodno ukazao toliku ljubav i saosećanje. Svojim postupcima u svakodnevnom životu treba da Njemu čast odajemo, a svojim čistim i svetim razgovorima treba da pokažemo do smo vodeni odozgo, da ovaj svet nije naš zavičaj, već da smo tu samo putnici i stranci koji putuju u bolju zemlju.

Mnogi koji ispovedaju Hristovo ime i tvrde da očekuju Njegov skori dolazak, ne znaju šta to znači trpeti Hrista radi. Njihova srca nisu skrušena milošću niti je njihovo „ja" umrlo u njima što se na razne načine ispoljava. U isto vreme oni govore kako imaju iskušenja. Medutim, osnovni uzrok tih iskušenja je njihovo nepotčinjeno srce, usled čega sopstveno „ja" postaje tako osetljivo da često dolazi do izražaja. Kad bi takvi shvatili šta znači biti ponizni Hristov sledbenik i pravi hrišćanin, oni bi počeli najusrdnije da rade i popravili bi se. Prvo bi umrli sebi, usrdnije bi se molili i obuzdali bi svaku strast svog srca. Odbacite svoje samopouzdanje i samouverenost, braćo, i sledite primer smernog Spasitelja. Neka vaše misli uvek budu upravljene na Isusa da biste se mogli ugledati na Njega i ići Njegovim tragom. Gledajte „na začetnika vere i svršitelja Isusa, koji mjesto odredene sebi radosti pretrpe krst, ne mareći za sramotu... takvo protivljenje protiv sebe

od grešnika podnio". (Jevr. 12,2) Zbog naših greha On Je bio smerno, izbijeno, izranjavano, namučeno i zaklano Jagnje Božje.

Budimo, stoga, voljni da i mi nešto žrtvujemo Hrista radi, raspinjimo svakoga dana svoje „ja, budimo ovde Njegovi saučesnici u stradanju da bismo mogli učestvovati s Njim i u Njegovoj slavi i biti krunisani neprolaznom slavom, čašću i večnim životom.

Poglavlje 27 — Vernost u Dolazenju na Bogosluzenje

Gospod mi je pokazao da oni što svetkuju subotu treba održavanju svojih skupova da poklone više pažnje i da ih učine privlačnijim. Postoji velika potreba da se u tom pravcu uloži više truda i ispolji veće interesovanje. Svako treba ponešto da kaže za Gospoda jer će čineći to primiti blagoslov. „Knjiga za spomen" (Mal. 3, 16) piše se o onima koji ne napuštaju medusobno sastajanje, nego često govore „jedan drugome". O onima koji sačinjavaju ostatak čitamo: „I oni ga pobijediše krvlju jagnjetovom i riječju svjedočanstva svojega" (Otkr. 12, 11). Neki očekuju da pobede samo krvlju Jagnjetovom, a da sa svoje strane ne ulažu neke naročite napore. Videla sam da nam je Gospod milostivo podario moć govora. On nam je dao jezik i Njemu smo odgovomi za upotrebu tog dara. Svojim ustima mi treba da slavimo Boga, da veličamo istinu i Njegovu bezgraničnu milost i da „rečju svedočanstva svojega" pobedujemo pomoću krvi Jagnjetove.

Ne treba da se sastajemo zato da bismo ćutali; jer prema knjizi „za spomen" Gospod se opominje samo onih koji se sastaju da hvale i slave Njega i da razglašuju Njegovu silu; takvi će primiti blagoslov i biće okrepljeni. Kad bi svi postupali kako treba, ne bi se uzalud gubilo dragoceno vreme i ne bi bili potrebni ukori zbog predugih molitava i preopširnih izlaganja; sve vreme bi bilo posvećeno kratkim, sažetim i odredenim svedočanstvima (izjavama pojedinaca) i molitvama. Ištite, verujte i primićete. Previše je molitava koje u stvari i nisu molitve već prosto obmanjivanje i ruženje Gospoda, razmetljivi i beznačajni zahtevi koji zamaraju andele i vredaju Boga. Prvo treba da osetimo potrebu i zatim da tražimo od Gospoda upravo to što nam treba, verujući da će nam On to dati čim Ga zamolimo; tada će naša vera rasti, svi će se moralno uzdizati; slabi će ojačati, a malodušni i klonuli duhom biće ohrabreni da uzdignu svoj pogled verujući da će Bog nagraditi sve koji Ga iskreno traže.

Neki se uzdržavaju da govore na skupovima jer nemaju ništa novo da kažu i morali bi da ponavljaju uvek isto. Videla sam da je u osnovi toga oholost, i da Bog i andeli sa zadovoljstvom i odobravanjem prisustvuju kad verni iznose svoja svedočanstva i iskustva, i da se Bog slavi kad oni to ponavljaju svake sedmice. Bog voli jednostavnost i

smernost, ali Mu nije po volji i andeli su ožalošćeni kad oni koji tvrde da su naslednici Božji i sunaslednici Hristovi uzalud provedu dragoceno vreme na svojim sku povima .

Kad bi ta braća i sestre bili na svom mestu, oni ne bi propustili priliku da nešto kažu na slavu Onoga koji je zbog njihovih greha visio na Golgoti. Kad bi se oni više trudili da shvate koliko se Bog spustio dajući svog jedinog ljubljenog Sina da umre kao žrtva za naše grehe i prestupe, kao i dubinu bola i patnji koje je Isus podneo da bi grešniku obezbedio oslobodenje, oproštaj i život, oni bi bili spremniji da veličaju i slave Njegovo ime. Oni ne bi ćutali, već bi sa zahvalnošću govorili o Njegovoj slavi i veličali Njegovu moć. Čineći tako, primili bi Božji blagoslov. Bog bi se isto tako slavio ako bi oni neke svoje iskaze i više puta ponovili. Andeo mi je ukazao na one koji dan i noć ne prestaju da viču: „Svet, svet, svet Gospod Bog svedržitelj". "Stalnim ponavljanjem", kaže andeo, "Bog se ipak slavi". lako mi možda ponavljamo ono što smo već više puta rekli, Bog se time slavi, i to je dokaz da nismo ravnodušni prema Njegovoj dobroti i milosti.

Videla sam da su takozvane crkve pale, i u njima je zavladala hladnoća i smrt. Da su se pridržavale Božje Reči, sačuvale bi smernost; medutim, one su htele da prevazidu delo Božje. Za njih je isuviše ponižavajuće da na svojim skupovima ponavljaju iste jednostavne iskaze o Božjoj dobroti, već teže da iznadu nešto novo, nešto veliko i svoje reči podešavaju tako da budu prijatne ljudskom uhu, dok ih Božji Duh napušta. Dok se pridržavamo biblijske jednostavnosti, imaćemo pokretačku silu Svetog Duha. Sve će biti u slatkoj harmoniji ako se pridržavamo jednostavnog puta istine oslanjajući se potpuno na Gospoda; tada nećemo biti u opasnosti da na nas utiču zli andeli. Medutim, kad se ljudi uzdižu iznad Svetog Duha i pokušavaju da neke korake preduzimaju sopstvenom snagom, andeli prestaju da bdiju nad njima i oni ostaju izloženi udarcima sotone.

Vršeći dužnosti izložene u Reči Božjoj, narod Božji će sačuvati svoju jednostavnost i odvojenost od ovog sveta, i sačuvaće se od otpadništva koje preovladuje u takozvanim crkvama. Pranje nogu i večeru Gospodnju treba češće održavati. Isus nam je ostavio primer i rekao: „I vi tako činite kao što ja vama učinih". Videla sam da se Njegovog primera treba pridržavati što je moguće tačnije; ali braća i sestre prilikom pranja nogu nisu uvek postupali tako promišljeno kao što bi trebalo, i to je dovodilo do pometnje. U novim mestima, naročito tamo gde narod nije upoznat sa primerom i učenjem našeg Gospoda u vezi sa ovom tačkom, i gde postoje predrasude protiv nas, uvodenju ove svete službe treba pristupiti pažljivo i mudro. Mnoge iskrene duše, pod uticajem svojih predašnjih učitelja u koje su imale poverenja, imaju jake predrasude protiv ove jednostavne dužnosti, i treba im ovo pitanje razjasniti u pravo vreme i na pravi način.

U Reči Božjoj ne nalazimo primer da su braća prala noge sestrama; medutim, postoji primer da su sestre prale noge braći. Marija je Isusu oprala noge svojim suzama i otrla ih

svojom kosom. (Videti takode: 1.Timotiju 5, 10). Videla sam da je Gospod svojim Duhom pokrenuo sestre da braći peru noge i da je to u skladu sa Jevandeljskim redom. Svi treba da postupaju promišljeno da se od pranja nogu ne bi napravila jedna neprijatna ceremonija.

Pri upotrebi svetog pozdrava koji apostol Pavle pominje na osnovu Jevandelja Isusa Hrista, uvek treba imati u vidu njegov pravi karakter. To je sveti celiv; i treba ga smatrati znakom članstva i hrišćanskog srodstva, koji se primenjuje pri rastanku i susretu posle nekoliko sedmica ili meseci. U svojoj prvoj poslanici Solunjanima 5, 26 Pavle kaže: „Pozdravite braću svu cjelivom svetijem", a u istom poglavlju kaže: „Uklanjajte se od svakog zla". Medutim, nikakvog zla ne može biti u tome ako se sveti celiv daje u pravo vreme i na pravom mestu.

Videla sam da je protiv dela Božjeg usmerena jaka ruka neprijatelja, i zato treba iskoristiti pomoć i snagu svih koji ljube stvar istine, i koji svojim zalaganjem i interesovanjem mogu da drže ruke braniteljima istine kako bi ovi stalnom budnošću i postojanošću mogli da suzbiju neprijatelja. Svi treba da stoje kao jedan, složni i ujedinjeni u delu. Svaka energija duše treba da se probudi, jer što se čini mora se činiti brže.

Tada sam videla Trećeg andela. Moj andeo pritilac reče: „Strašno je njegovo delo. Užasna je njegova misija. On je andeo koji pšenicu odvaja od kukolja i pečati je, ili vezuje, za nebesku žitnicu. To treba da obuzme sve misli, svu pažnju".

Poglavlje 28 — Neiskusnima

Videla sam da neki ne shvataju značaj i smisao istine, rukovode se trenutnim pobudama ili uzbudenjima, često postupaju po svojim trenutnim osećanjima i ne obaziru se na red Zajednice. Takvi izgleda misle da se vera uglavnom sastoji u podizanju buke i galame. Neki su tek primili istinu o vesti Trećeg andela a spremni su da kore i uče one koji su u tome utvrdeni već godinama, koji su stradali istine radi i osećaju njenu posvećujuću silu. Ti koji su tako napunjeni od neprijatelja treba da osete posvećujući uticaj istine i da uvide kako ona otkriva njihovo pravo stanje: „A ne znaš da si ti nesrećan. i nevoljan, i siromah, i slijep i go". Kad istina počne da ih čisti i oslobada od troske i ništarija, što će se sigurno desiti ako je iz ljubavi prime, nijedan od onih na kojima se to veliko delo izvrši neće imati osećanje: „Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem".

Oni što treba da istinu u potpunosti poznaju a nisu još shvatili ni njena osnovna na čela, koji drsko zauzimaju mesto učitelja i prekoravaju ljude godinama učvršćivane u istini, jasno time pokazuju da ne poznaju istinu niti bilo pgta znaju o njenom uticaju; jer

kad bi shvatili njenu posvećujuću moć, donosili bi „miran rod pravde i pod njenim blagim i snažnim uticajem postali bi ponizni. Shvativši šta je istina učinila za njih, donosili bi rod na slavu Bogu, a druge bi cenili više nego sebe.

Videla sam da ostatak nije spreman za ono što dolazi na zemlju. Neosetljivost slična obamrlosti kao da je obuzela duh većine onih koji tvrde da smo mi nosioci poslednje vesti. Moj andeo pratilac povikao je glasom zastrašujuće ozbiljnosti: „Budite spremni! budite spremni! budite spremni jer strašni gnev Gospodnji uskoro nailazi. Njegov gnev, nepomešan sa milošću, ubrzo će biti izliven, a vi se još niste pripremili. Razderite srca svoja, a ne haljine svoje. Za ostatak se mora izvršiti jedno veliko delo. Mnogi od njih se zadržavaju na neznatnim teškoćama. Legioni zlih andela okružuju vas — kaže andeo — i nastoje da vas obaviju svojom užasnom tamom, kako bi mogli da vas prevare i uhvate u svoje zamke. Vi opterećujete svoje misli tako da se one suviše lako odvraćaju od dela pripreme i od istine za ove posledlje dane, koja je značajnija od svega ostalog. Zadržavate se na neznačajnim teškoćama i "upuštate se u podrobno razjašnjavanje tih neznatnih sitnica da biste time zadovoljili ovoga ili onoga". Kad srca nisu ukroćena Božjom milošću, objašnjavanja izmedu pojedinaca satima se produžuju, a time se gubi vreme ne samo njihovo nego i slugu Božjih koji su prisiljeni da ih slušaju. Većina teškoća bi za pet minuta bila otklonjena kad ne bi bilo oholosti i sebičnosti. Izazvano je Božje nezadovoljstvo i andeli su ožalošćeni time što su se čitavi sati provodili u opravdavanju sebe.

Videla sam da se Bog neće sagnuti da bi slušao duga pravdanja niti želi da Njegove sluge to čine, i da bi dragoceno vreme koje se na taj način gubi trebalo posvetiti spasavanju duša iz vatre i ukazivanju grešnicima na varljivost njihovih puteva.

Videla sam da se Božji narod nalazi na začaranom tlu i da neki uopšte ne shvataju kratkoću vremena i vrednosti duše. Medu onima koji svetkuju subotu pojavljuje se oholost u odevanju i spoljašnjem ukrašavanju. „Sebičnost, oholost i težnja za odabravanjem treba da umru u onima koji svetkuju subotu", kaže andeo.

Istina, spasonosna istina, mora se odneti gladnim dušama koje se nalaze u tami. Videla sam kako se mnogi mole Bogu da ih ponizi, medutim. kad bi On uslišio njihove molitve i po pravdi izvršio to što oni traže, to bi bilo užasno. Njihova je lična dužnost da sami sebe ponize. Ako se dopusti da se samopouzdanje uvuče u srce, videla sam da će to sigumo navesti duše da skrenu sa pravog puta, i ukoliko to ne pobede propašće. Kad neko počne da raste u svojim očima i misli da sam može učiniti nešto, Duh Božji se povlači, i on nastavlja da se bori sopstvenom snagom dok ne bude savladan. Videla sam da samo jedna verna duša, kad je ispravna, može da pokrene ruku Božju dok će čitavo mnoštvo udruženih, ako nisu kako treba, biti nemoćni i bez ikakvog dejstva.

Srca mnogih su nepotčinjena i ohola, i oni više misle o svojim sitnim neprijatnostima i teškoćama nego o neobraćenim dušama. Kad bi oni imali u vidu slavu Božju, imali bi i osećanje za duše koje propadaju oko njih; i shvativši opasnost u kojoj se one nalaze, verom u Boga energično bi snažili ruke Njegovih slugu da smelo, ali sa ljubavlju, objavljuju istinu i upozoravaju duše da je prihvate dok slatki glas milosti nije prestao da poziva. "Oni koji ispovedaju ime Hristovo još nisu spremni", kaže andeo" Videla sam da će se sedam poslednjih zala izlivati na nezaštićene glave grešnika, i tada će oni koji su stajali na njihovom putu čuti tako ogorčena prebacivanja da će srce u njima klonuti.

"Vi ste se zadržavali na beznačajnim sitnicama i neznatnim teškoćama usled čega su duše grešnika ostale izgubljene", kaže andeo. Bog je voljan da na našim sastancima radi za nas, i On to rado čini. Ali sotona kaže: „Ja ću da ometam ovo delo", a oni što izvršavaju njegovu volju kažu: „Amin". Oni koji tvrde da veruju u istinu zadržavaju se na svojim sićušnim teškoćama i kušanjima koje sotona pred njima preuveličava. Tako je izgubljeno vreme koje se nikad više ne može povratiti. Neprijatelji istine su uočili našu slabost. Bog je ožalošćen. Hristos je ranjen. Sotona je postigao svoj celj, njegovi planovi su uspeli i on likuje.

Poglavlje 29 — Samoodricanje

Videla sam da se vemi stvarajući prevelike pripreme za svoje konferencije izlažu opasnosti da se pojedini suviše opterećuju posluživanjem i da bi apetit morao ustupiti mesto uzdržavanju. Postoji opasnost da neki dolaze na sastanke radi hleba i ribe. Videla sam da svi koji se odaju gadnoj navici pušenja duvana, treba da to odbace i da svoj novac upotrebe na nešto bolje. Lišavajući se tako nekog zadovoljstva i stavljajući u haznu Božju novac koji su ranije trošili na zadovoljavanje svojih prohteva oni su učinili jednu žrtvu. Takvi će darovi biti zapaženi od Boga slično leptama one sirote udovice. Iznos može biti neznatan, ali ako svi tako budu činili, u blagajni će se to osetiti. Kad bi svi nastojali da budu štedljivi i skromniji u odevanju, lišavajući se nekih stvari koje nisu tako neophodne i izostavljajući one što su posve beskorisne i štetne, kao što su: čaj i kafa, i kad bi novac koji se na to troši dali na delo Božje, primili bi mnogo veće blagoslove još ovde i nagradu na nebu. Mnogi, pošto im je Bog dao sredstva, misle da mogu živeti raskošnim životom i bez potrebe trošiti novac na bogata jela i skupa odela, i da samoodricanje za njih nije vrlina pošto imaju svega dovoljno. Takvi ne prinose nikakve žrtve. Kad bi živeli malo skromnije i svojim prilozima za stvar Božju potpomagali širenje istine, to bi sa njihove strane bila izvesna žrtva, i kad Gospod bude nagradivao svakoga po delima njegovim, setio bi se toga radi i njih.

Poglavlje 30 – Nepoštovanje

Videla sam da sveto Božje ime treba izgovarati sa dubokim strahopoštovanjem. Svemoćni Bog — mnogi u molitvi pominju obe ove reči, i to lakomisleno i nepromišljeno; time se izaziva Božje negodovanje. Takvi nemaju jasnog pojma o Bogu i istini; u protivnom oni ne bi sa tolikim nepoštovanjem govorili o Velikom Bogu čije ime uliva strah i koji će im uskoro suditi. Andeo reče: „Ne pominjite obe ove reči zajedno, jer je strašno ime Njegovo'". Oni koji shvataju veličinu, uzvišenost i veličanstvo Božje uzimaće Njegovo ime u svoja usta sa svetim strahopoštovanjem. On boravi u nedostupnoj svetlosti; čovek Ga ne može videti i ostati živ. Videla sam da ovo moramo razumeti i popraviti se kako bi Zajednica mogla da napreduje.

Poglavlje 31 – Lažni Pastiri

Pokazano mi je da su lažni pastiri pijani, ali ne od vina; oni posrću, ali ne od silovita pića. Istina Božja je za njih zapečaćena knjiga; oni je ne mogu čitati. Kad im se postavi pitanje za sedmi dan — subotu: da li je ona pravi biblijski „dan od odmora" ili nije, oni skreću misli na izmišljotine. Videla sam da su ti proroci „kao lisice po pustinjama". I za njih se može reći: „Ne izlazite na prolome i ne ogradujete" narod Božji da bi se održao u boju u dan Gospodnji (Jezek, 13, 4. 5). Kada se svest pojedinih probudi i počnu kod lažnih pastira da se raspituju za istinu, oni tada postupaju najljubaznije da bi ostvarili svoj cilj i umirili savest onih što se raspituju; ponekad čak menjaju i sopstveni stav da bi to postigli. Mnoge od tih pastira je obasjala svetlost, ali je oni ne prepoznaju nego stalno menjaju svoj stav samo da bi izbegli istinu i ishod do kog neminovno mora doći ukoliko ostanu pri svom ranijem stavu. Sila istine uzdrmala je i raskopala njihov temelj, ali umesto da joj se potčine, oni podižu neki drugi temelj i zauzimaju stanovište sa kojim ni sami nisu zadovoljni.

Videla sam da mnogi od tih pastira pobijaju i ranije usvojena učenja Božje Reči; oni pobijaju i odbacuju veličanstvene istine koje su nekada revnosno zastupali a brane se mesmerizmom i svakovrsnim obmanama. Videla sam da su opijeni zabludom i da svoje stado vode u smrt. Mnogi od protivnika Božje istine smišljaju zlo još na postelji svojoj a

danju sprovode te svoje zle planove sračunate na to da se pobije istina, i iznese nešto novo da bi zainteresovali ljude i odvratili njihove misli od dragocene istine koja je značajnija od svega.

Videla sam da će sveštenici koji svoje stado vode u smrt uskoro biti zaustavljeni u svom užasnom „napredovanju. Dolaze Božje kazne u vidu nevolja i ljutih zala, medutim, za te lažne pastire neće biti dovoljna kazna da pretrpe samo jedno ili dva od tih zala. Božja ruka u gnjevu i pravdi će tada "još biti podignuta" i neće se spustiti sve dotle dok se Njegov cilj potpuno ne ostvari: dok ti najamnici ne padnu pred noge svetih priznajući da su oni Božji ljubimci zato što su bili postojani u istini i držali Njegove zapovesti, i dok svi nepravedni ne budu uništeni sa zemlje.

Svaka od raznih grupa takozvanih adventista ima nešto malo istine, ali je sve te istine Bog dao svojoj deci koja se pripremaju za Njegov dan. Osim toga, On im je dao istine koje nijedna od tih grupa ne poznaje niti ih razume. Važne tačke koje su za njih zapečaćene Bog je otkrio onima koji su voljni da vide i spremni da razumeju. Kada ima da iznese neku novu svetlost, Bog sam prosvetljuje razum svojih izabranih kako bi mogli da to shvate, a ne da traže prosvetljenje slušajući one koji se nalaze u tami i zabludi.

Bilo mi je pokazano koliko je neophodno da se oni koji veruju da smo mi nosioci poslednje vesti milosti, odvoje od takvih koji se svakodnevno napajaju novim zabludama. Videla sam da ni mladi ni stari ne treba da posećuju njihove sastanke; pogrešno bi bilo hrabriti ih na taj način, jer oni propovedaju zabludu koja predstavlja otrov za dušu, i uče „naukama i zapovestima ljudskim". Uticaj takvih skupova nije dobar. AKO nas je Bog već oslobodio tame i zablude, trebalo bi čvrsto da stojimo u slobodi koju nam je On podario i da se radujemo u istini. BOGU je mrsko kad mi, iako to ne moramo, odlazimo da slušamo zabludu. On nas ne šalje na takve skupove gde se zabluda silom jake volje nameće narodu, i On nas tamo neće čuvati. Andeli prestaju da budno bdiju nad nama, i mi bivamo prepušteni udarcima neprijatelja, da nas on zaslepi i oslabi uz pomoć svojih zlih andela, i da svetlost koja nas okružuje postane pod uticajem tame sve nejasnija.

Videla sam da mi nemamo vremena da slušamo priče i izmišljotine. Umesto da se zabavljaju tim, naše misli treba da budu potpuno obuzete sadašnjom istinom; treba da tražimo mudrost, kako bismo što jasnije shvatili svoj položaj i biblijski odgovor svakome ko nas zapita za naše nadanje. Medutim, dok lažna učenja i opasne zablude obuzimaju duh, nije moguće ostati u istini koja treba da pripremi dom lzrailjev „da bi se održao u dan Gospodnji".

Poglavlje 32 — Božji Dar Čoveku

Pokazana mi je velika ljubav koju je Bog iSPOLJI0 dajući svoga Sina na smrt da bi čovek mogao dobiti oproštenje i život. Pokazani su mi Adam i Eva koji su imali preimućstvo da posmatraju lepotu i ljupkost Edema i da jedu plodove sa svakog drveta u tom vrtu, izuzev sa jednog. Ali je zmija nagovorila Evu, a ova opet svoga muža, te oboje jedoše plod sa zabranjeg drveta. Oni su prekršili Božju zapovest i postali grešnici. Vest o tome pronela se nebom i svaka harfa je umukla. Andele je obuzela tuga i strah da Adam i Eva ne bi ponovo posegli za plodom sa drveta života, okusili ga i postali besmrtni grešnici. Zato je Bog rekao da će prestupnike izagnati iz vrta i da će jedan heruvim sa plamenim mačem čuvati prilaz drvetu života, tako da mu se čovek ne bi mogao približiti i jesti od njegovog ploda koji pruža i održava besmrtnost.

Čitavo nebo je obuzela tuga kad se saznalo da je čovek izgubljen, da će se svet koji je Bog stvorio napuniti smrtnim bićima osudenim na patnju, bolest i smrt, i da za prestupnike ne postoji put spasenja. Svaki potomak Adamov moraće da umre. Tada sam videla dragog Isusa i na Njegovom licu zapazila izraz saosećanja i tuge. Ubrzo posle toga primetila sam da se približio neuporedivo blistavoj svetlosti koja okružuje Oca. Moj andeo pratilac reče: „On ima prisan razgovor sa svojim Ocem." lzgledalo je kao da zabrinutost i strepnja andela sve više rastu dok je Isus razgovarao sa Ocem. Tri puta ga je zaklanjala ta veličanstvena svetlost kojom je Otac obavijen i treći put kad se vratio od Oca mogli smo da vidimo Njegov lik. Njegovo lice je sada odavalo izraz spokojstva i, slobodno od svake zabrinutosti i patnje, blistalo je ljubaznošdu koja se rečima ne može opisati. Tada On stavi do znanja andeoskom horu da se pronašao put za spasenje izgubljenog čoveka; da se On zalagao kod Oca i dobio dozvolu da svoj život položi kao otkup za pali ljudski rod, da ponese njihove grehe i na sebe preuzme smrtnu presudu, kako bi na taj način otvorio put kojim bi svaki od njih — zahvaljujući zaslugama Njegove prolivene krvi — mogao da nade oproštaj za svoje predašnje prestupe, da se pomoću poslušnosti ponovo vrati u vrt iz koga je čovek bio izgnan i opet dobije pristup prekrasnim plodovima sa drveta života na koja za sada nema nikakvog prava.

Tada se nebo ispuni neizrecivom radošću, a nebeski hor zapeva pesmu hvale i bezgranične ljubavi. Uz pratnju svojih harfi, još višim tonom, pevali su o velikoj milosti i ljubavi Onoga koji je svog milog i ljubljenog Sina dao da umre za jedan odmetnički rod. Zatim su potekli izlivi zahvalnosti i najdubljeg poštovanja Isusu što je, uz najveće samoodricanje i žrtvu, bio spreman da napusti Očevo naručje i da izabere život patnji, bola i sramnu smrt — da bi drugima mogao dati život.

Andeo reče: „Misliš li da je Otac bez opiranja i borbe predao svog premilog Sina? Ne, ne." Čak je i za samog Boga to predstavljalo jednu borbu: da li će dozvoliti da krivci

propadnu, ili će svog ljubljenog Sina predati da umre njih radi. Andeli su ispoljili toliko interesovanje za spas ljudskog roda da je medu njima bilo takvih koji bi svoju slavu i svoj život dali za izgubljenog čoveka. „Ali", kaže andeo koji me je pratio, „time se ništa ne bi moglo pomodi". Prestup je bio tako veliki da ni život jednog andela ne bi mogao da ga otplati. Ništa izuzev smrti i posredovanja Sina Božjeg nije moglo da iskupi i spase izgubljenog čoveka iz njegovog bolnog beznada i nesreće.

Andelima je, medutim, stavljeno u zadatak da češće silaze sa neba da bi melemom nebeske slave ublažavali patnje Sina Božjeg u Njegovom mukotrpnom životu i da mu pomažu i krepe Ga. Njihov zadatak je isto tako da duše koje su predmet Božje milosti čuvaju od zlih andela i razgone mrak kojim sotona stalno nastoji da ih obavije. Videla sam da je bilo nemoguće menjati zakon Božji da bi se na taj način mogao spasti izgubljeni i na propast osudeni čovek, stoga je Bog dopustio da Njegov ljubljeni Sin umre zbog čovekovog prestupa.

Poglavlje 33 — Duhovni Darovi Knjiga Prva Uvod

Dar proroštva je u crkvi bio prisutan za sve vreme starozavetnog perioda. I premda je pri kraju, u nekoliko stoleća iščezavao usled izopačenosti koja je vladala u crkvi, on se pred završetak ovog perioda ponovo javlja kao preteča Mesije. Zarija, otac Jovana Krstitelja "napuni se Duha svetoga i prorokova". Simeun, čovek pravedan i pobožan „koji čekaše utehe lzrailjeve" došao je u hram podstaknut Duhom i prorokozao o Isusu kao videlu koje treba „da obasja neznabošce i slavu naroda tvojega lzrailja", i Ana, proročica „govoriše za Njega svima koji čekahu spasenija u Jerusalimu". I najzad, nije bilo većeg proroka od Jovana Krstitelja koga je Bog izabrao da lzrailju predstavi „jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta".

Doba hrišćanstva otpočelo je izlivom Svetog Duha i pojavom veoma raznolikih duhovnih darova medu vernicima. Darovi su bili tako obilni da je Pavle s pravom mogao da kaže korintskoj crkvi: „A u svakome se pojavljuje Duh na korist" — u „svakome" u crkvi, a ne u svetu kako su to mnogi tumačili. Kad je došlo do velikog otpadništva, ovi darovi su bivali sve redi i verovatno zbog toga takozvani hrišćani obično misle da su darovi ograničeni samo na prvu crkvu. Medutim, nisu li ovi darovi iščezli usled neverovanja i zabluda koje su prodrle u crkvu? A kad se Božji narod vrati prvobitnoj veri i životu, do čega će sigurno i doći zahvaljujući objavljivalju zapovesti Božjih i vere Isusove, neće li onda „pozni dažd" ponovo razviti ove darove? Sudeći po analogiji (sličnosti) to se može očekivati. Pored sveg otpadništva u starozavetnom periodu jevrejske crkve, taj period je i otpočeo i završio se posebnim ispoljavanjem Božjeg Duha.

I nije mudro pretpostavljati da bi doba hrišćanstva — čija je svetlost u poredenju sa prethodnim periodom isto što i svetlost sunca prema slabijim mesečevim zracima — moglo da otpočne u slavi a da se završi u tami. I budući da je naročito delo Duha bilo neophodno u pripremanju naroda za Hristov prvi dolazak, koliko je ono neophodnije za drugi! Utoliko pre što su poslednji dani strašniji od svih predašnih, a lažni proroci imaju silu da čine velike znake i čuda kako bi, ako bude moguće, prevarili i izabrane. Ali Sveto pismo kaže:

„I reče im: idite po svemu svijetu i propovedajte jevandelje svakome stvorenju. Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se. A znaci onima koji vjeruju biće ovi: imenom mojijem izgoniće davole; govoreći novijem jezikom; uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljade" (Marko 16, 15-18).

Kampbelov prevod glasi: „Ova čudesna moć pratiće vernike". Darovi nisu ograničeni samo na apostole, već se odnose na sve vernike. Ko će ih imati? Oni „koji veruju". Koliko dugo? Ograničenja nema; obećanje ide uporedo sa velikim nalogom o propovedanju Jevandelja i doseže sve do poslednjeg vernika.

Mećutim, čuli su se prigovori da je ova pomoć obećana samo apostolima i onima koji uzveruju zahvaljujući njihovom propovedanju, da su oni ispunili nalog, postavili temelje Jevandelju i da su darovi iščezli sa tim naraštajem. Pogledajmo da li je ovaj veliki nalog zaista prestao tada da važi: „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i sina i svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin" (Mat. 28, 19. 20).

Da nalog o propovedanju Jevandelja nije izgubio svoju važnost po isteku perioda prve crkve očigledno sledi iz obećanja: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka". On ne kaže: ja sam, apostoli, svuda sa vama, do krajeva zemaljskih, već: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka". To znači Da ovde nije u pitanju period jevrejske crkve, jer se on završio sa Hristovim stradanjem na krstu. Zaključujemo dalje, da će propovedanje i prihvatanje prvobitnog Jevandelja pratiti ista duhovna pomoć. Nalog dat apostolima pripada i dobu hrišćanstva, on obuhvata čitav taj period. Shodno tome, darovi su izgubljeni jedino usled otpadništva, a ponovo će se javiti sa oživljavanjem prvobitne vere i pobožnosti.

U prvoj poslanici Korinćanima 12, 28. nalazimo izveštaj da je Bog postavio, odredio izvesne duhovne darove u crkvi. U odsustvu bilo kakvog biblijskog dokaza da su oni oduzeti ili ukinuti, morali bismo zaključiti da ih je Bog dao s namerom da oni i ostanu u crkvi. Gde je onda dokaz o njihovom ukidanju. U istom onom poglavlju istorije kad je ukinuta „jevrejska" i uspostavljena „hrišdanska" subota — u periodu „delovanja tajne

bezakonja i sina pogibli". Medutim, ljudi skloni zameranju pozivaju se na biblijski dokaz o prestanku darova, sadržan u sledećim citatima: „Ljubav nikad ne prestaje, a proroštvo ako će i prestati, jezici ako će umuknuti, razuma ako će nestati. Jer nešto znamo i nešto prorokujemo; A kad dode savršeno, onda će prestati što je nešto. Kad bijah malo dete, kao dete govorih, kao dete mišljah, kao dete razmišljah; a kad postadoh čovek, odbacih detinjstvo. Tako sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajemo nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat. A sad ostaje vera, nada, ljubav. . ." (I Kor. 13, 8-13.)

Ovaj tekst predskazuje nestajanje duhovnih darova pa samim tim i vere i nade. Ali kad će oni prestati, Mi još uvek s radošću očekujemo vreme kad će se „nada pretvoriti u stvarnost, vera u gledanje i molitva u hvalu".

To će prestati „kad dode savršeno", kad više ne budemo gledali „kao kroz staklo u zagonetki", već „licem k licu". „Pravi dan" kad će pravedni postati savršeni i videti kao što su videni još uvek pripada budućnosti. Istina da je čovek bezakonja, dospevši u doba svog potpunog razvoja, odbacio „detinjstvo" — proroštva, jezike, znanje, a isto tako i veru, nadu i ljubav prvih hrišćana. Medutim, ništa u ovim citatima ne pokazuje da je Bog nameravao da oduzme darove koje je postavio u crkvi, sve dok se ne ostvare njena vera i nad, sve dok nenadmašiva slava besmrtnosti ne zaseni i najblistavije ispoljavanje duhovne moći i saznanja u ovom smrtnom stanju. Prigovor zasnovan na citatu iz II Timotiju 3,16.17. koji su neki strogo isticali, ne zaslužuje više od jedne uzgredne primedbe. Ako je Pavle, govoreći da Pismo treba da učini čoveka Božjeg savršenim i pripravljenim za svako dobro delo, pri tom mislio da više ništa neće biti zapisano po nadahnuću, zašto je on u tom trenutku još uvek pisao? lli što bar nije odložio pero čim je zabeležio ovu rečenicu? I zašto je Jovan, trideset godina kasnije, napisao knjigu Otkrivenje? Ova knjiga sadrži još jedan tekst koji se citira da bi se dokazalo ukidanje duhovnih darova, a osobito dara proroštva:

„Jer svedočim svakome koji čuje riječi proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj; i ako ko oduzme od riječi knjige proroštva ovoga, Bog će oduzeti njegov dijel od knjige života, i od grada svetoga, i od onoga što je napisano u knjizi ovoj" (Otkr. 22, 18, 19)

Na osnovu ovog teksta tvrdi se da je Bog — „koji je negda mnogo puta i različnijem načinom govorio ocevima preko proroka", a počev od jevandeljskog vremena preko Isusa i njegovih apostola — time svečano obećao da više ništa neće saopštiti čoveku na takav način. Prema tome, sva proroštva nakon ovog perioda moraju biti lažna. Ovim se, vele neki ljudi, završava kanon nadahnuća. Ako je to tako, zašto je onda Jovan napisao svoje Jevandelje posle Otkrivenja, kad se sa Patmosa vratio u Efes? Čineći ovo da li je on nešto

„dometnuo" rečima proroštva one knjige koju je napisao na ostrvu Patmosu? lz teksta se jasno vidi da se opomena u vezi sa dometanjem ili oduzimanjem ne odnosi na Bibliju u celini, već posebno na knjigu Otkrivenja, onakvu kakva je izašla iz apostolove ruke. Medutim, nijedan čovek nema prava da domeće ili oduzima ni bilo kojoj knjizi napisanoj božanskim nadahnućem. Da li je Jovan napisavši knjigu Otkrivenje, dometnuo nešto knjizi Danilovog proročanstva? Ne, nipošto. Prorok nema prava da menja reč Božju. Medutim, Jovanova videnja potkrepljuju ono što je napisao Danilo i još bolje rasvetljavaju tamo navedene predmete. Stoga dolazimo do zaključka da Gospod nije obavezao sebe na ćutanje, da je On još uvek slobodan da progovori. I neka reči mog srca uvek budu: Govori, Gospode, preko koga hoćeš, čuje sluga Tvoj.

Tako pokušaj da se pomoću Svetog Pisma dokaže ukidanje duhovnih darova doživljava puni promašaj. I budući da vrata paklena nisu nadvladala crkvu te Bog još uvek ima svoj narod na zemlji, možemo očekivati razvoj duhovnih darova u vezi sa Trećom andeoskom vešću —vešću koja će vratiti crkvu na apostolske temelje i učiniti da ona zaista bude videlo, a ne tama ovom svetu.

Sem toga, unapred smo opomenuti da će u poslednjim danima biti lažnih proroka, a Biblija daje merilo kojim valja proveriti njihova učenja kako bismo mogli razlikovati istinita od lažnih. Veliko merilo je zakon Božji kojim se podjednako ispituju i proročanstva i moralni karakter ovih proroka. Kad u poslednjim danima ne bi bilo istinitih proročanstava, koliko bi lakše bilo to potvrditi i na taj način ukloniti svaku mogućnost obmane, nego davati merilo kojim ih treba proveravati s obzirom da ima i istinitih i lažnih.

U knjizi proroka Isaije 8, 19. 20. nalazi se proročanstvo o onima koji u današnje vreme prizivaju duhove, a dat je i zakon kao merilo: „Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore". Zašto bi stajalo: „Ako li ko ne govori tako" kad ne bi bilo neistinitih proročanstava i duhovnih pojava? Isus kaže: „Čuvajte se od lažnijeh proroka... Po rodovima njihovim poznaćete ih" (Mat. 7, 15. 16). Ovo je deo Besede na Gori i svi mogu videti da se ove reči odnose na crkvu u periodu hrišćanstva. Lažni proroci će biti prepoznati po svojim rodovima; drugačije rečeno, po svom moralnom karakteru. Jedino merilo kojim se može ustanoviti da li su im rodovi dobri ili zli jeste zakon Božji. Tako dolazimo do zakona i svedočanstva. Istiniti proroci neće samo govoriti u skladu sa ovom Rečju, nego će i živeti po njoj. Onoga ko tako i govori i živi ne bih smeo da osudim.

Vizije o miru oduvek su bile obeležje lažnih proroka; ali dok oni govore: „Mir je, i nema se šta bojati", na njih iznenada nailazi pogibao. Istiniti proroci smelo ukoravaju greh i ukazuju na gnev koji ide. Proroštva koja su u suprotnosti sa jasnim i odredenim

izjavama Božje Reči treba odbaciti. Tako je Spasitelj poučio svoje učenike ukazujući im na prirodu svog drugog dolaska. Kad se Isus u prisustvu svojih učenika uzneo na nebo, andeli su posve izričito potvrdili da „ovaj Isus koji se od njih „uze na nebo tako će doći kao što" vidješe „da ide na nebo". (Dela 1,11). Zato Isus, predskazujući rad lažnih proroka u poslednjim danima, kaže: „Ako vam dakle reku: evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u sobama, ne vjerujte" (Mat. 24, 26). Svako istinito proročanstvo odnosno ovoga mora priznavati Njegov dolazak sa neba. Zašto Isus nije rekao: „Odbacite sva proročanstva u to vreme, jer tada neće biti istinitih proroka"?

„I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevandeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti priprave za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u čoveka savršena, u meru rasta visine Hristove". (Efes. 4,11-13).

lz jednog prethodnog stiha saznajemo da Isus „izašavši na visinu. .. dade dare ljudima". (Efes 4,8). U ove darove ubrojane su službe apostola, proroka, jevandelista, pastira i učitelja. Svrha svih darova bila je usavršavanje svetih u jedinstvu i poznanju volje Božje. Mnogi koji se u današnje vreme izdaju za pastire i učitelje smatraju da su ovi darovi potpuno odgovorili svojoj nameni nekih osamnaest (danas preko devetnaest) vekova ranije i stoga ukinuti. Ako je to tako, zašto oni ne odbace i titule pastira i učitelja, koje nose. Ako je proročka služba pomenutim tekstom ograničena samo na prvu crkvu, onda to isto važi i za jevandeljsku — i sve ostale jer tu nije načinjena nikakva razlika.

Razmislimo sada koji trenutak o ovome. Svi su darovi bili dati za usavršavanje svetih u jedinstvu, poznanju i duhu. Pod njihovim uticajem prva crkva je izvesno vreme uživala ovo jedinstvo: „A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša". I izgleda sasvim prirodno što zahvaljujući ovakvoj jedinstvenosti „apostoli s velikom silom svjedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista: I blagodat velika bješe na svima njima" (Dela 4,31-33). Kako bi danas bilo poželjno ovakvo stanje stvari! Ali otpadništvo je svojim razomim dejstvom narušilo lepotu nekada čiste crkve i odenulo je u kostret. Kao posledica toga nastali su razdor i nered. U Hrišćanstvu još nikada nije bilo toliko raznolikih verovanja kao danas. Ako su darovi bili potrebni da sačuvaju jedinstvo prve crkve, koliko su oni neophodniji danas kad treba ponovo uspostavljati! A da je ponovo uspostavljanje jedinstva u crkvi poslednjih dana upravo Božji cilj, veoma jasno sledi iz proročanstva. Obećalo nam je da će „stražari vidjeti gdje Gospod vodi natrag Sion", a takode i to da će u vreme posletka „razumni razumeti". Kad se ovo ispuni, do jedinstva vere doći će svi oni koje Gospod smatra razumnim; jer oni koji zaista pravilno razumeju moraju sasvim nužno i jednako shvatati stvari. A šta dovodi do takvog jedinstva ako ne darovi koji su u tu svrhu i dati?

lz ovakvih razmatranja očigledno proizilazi da savršeno stanje u crkvi, ovde prorečeno, još uvek pripada budućnosti; prema tome ovi darovi još nisu u potpunosti odgovorili svojoj nameni. Efescima poslanica, iz koje su uzeti napred navedeni stihovi, pisana je 64. godine posle Hrista, otprilike dve godine pre nego što je Pavle rekao Timotiju: „Jer ja se već žrtvujem i vreme mojega odlaska nasta" (II Tim. 4, 6).

Seme otpada je tada već klijalo u crkvi. Pavle je deset godina pre toga u drugoj poslanici Solunjanima najavio: „Jer se već radi tajna bezakonja". Ubrzo su u crkvu imali da udu „teški vuci koji neće štedeti stada" i ona više neće napredovati ka savršenom jedinstvu, pomenutom u navedenim citatima, nego će biti rastrzana razdorima i neslogom. Apostol je ovo dobro znao. A kad kaže: „Dokle dostignemo svi u jedinstvo vere" (Efes. 4, 13), njegov pogled se pri tom verovatno prenosi sa velikog otpadništva na period sakupljanja ostatka Božjeg naroda. Prema tome, darovima postavljenim u crkvi još nije istekao rok.

„Duha ne gasite. Proroštva ne prezirite. A sve kušajući dobro držite" (I Sol. 5, 19. 20).

U ovoj poslanici, apostol uvodi misao o drugom Gospodnjem dolasku. On zatim opisuje stanje nevernika u to vreme koji će govoriti: „Mir je i nema se šta bojati"; ali će dan Gospodnji iznenada doći i propast će naići na njih kao lupež po noći. Apostol dalje bodri članove crkve da budu budni, trezni i da straže. Medu opomenama koje slede ističu se i napred citirane: „Duha ne gasite", itd. Neki možda misle da su ovi stihovi sasvim odvojeni jedai od drugog po smislu; medugim, njihov redosled svedoči o tesnoj uzajamnoj povezanosti. Lice koje „gasi" Duh biće dovedeno dotle da prezire i proroštvo koje je prirodni plod Duha. „I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše..." (Joil 2, 28). lzraz „sve kušajud" odnosi se na predmet propovedi, proroštva, a duhove ćemo ispitivati merilima koje je Bog dao u svojoj Reči. Duhovne obmane i lažna proroštva obiluju u današnje vreme i ove stihove bez sumnje osobito tu valja primenjivati. Ipak, imajmo na umu da apostol ne kaže: „Odbacite sve", već: „A sve kušajući, dobro držite".

"I poslije ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši vidati utvare. I na sluge ću i na sluškinje u one dane izliti duh svoj; i učiniću čudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego dode veliki i strašni dan Gospodnji. I svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se; jer će na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod (Joilo 2, 28— 32).

Joilovo proročanstvo koje govori o izlivanju Svetog Duha u poslednjim danima nije se u potpunosti ispunilo na početku jevandeoskog perioda. Ovo se jasno vidi iz opisa o čudnovatim pojavama na nebu i na zemlji, koje treba da prethode „velikom i strašnom

danu Gospodnjem". lako su se znaci već pokazali, znamo da dan Gospodnji još uvek pripada budućnosti. Čitav jevandeoski period može biti nazvan poslednjim danima; medutim, besmisleno je govoriti da su svih 1800 (a danas preko 1900) prohujalih godina poslednji dani Oni dosežu do dana Gospodnjeg i oslobodenja ostatka Božjeg naroda: „Jer će na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod".

Ovaj ostatak, svedok znakova i čudesnih pojava koje najavljuju veliki i strašni dan Gospodnji, bez sumnje je ostatak semena ženinog o kome je reč u Otkrivenju 12, 17. — poslednji naraštaj na zemlji. " I razgnjevi se zmija na ženu i otide da se pobije s ostalijem sjemenom njezinijem, koje drži zapovijesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista".

Ostatak jevandeoske crkve imaće darove. I protiv njega će se povesti rat zato što drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista (Otkr. 12, 17). U Otkrivenju 19, 10 svedočanstvo Isusovo definisano je kao duh proroštva. Andeo je rekao: „Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svjedočanstvo Isusovo". U Otkrivenju 22, 9. on ponavlja u suštini isto: „ . . . Jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci". Ako ovo uporedimo, sagledaćemo jačinu izraza: „Jer je svjedočanstvo Isusovo Duh proroštva". Medutim, svedočanstvo Isusovo obuhvata i sve ostale darove ovog istog Duha. Pavle kaže: „Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za vas što vam je dana blagodat Božja u Hristu Isusu, te se u svemu obogatiste kroza nj, u svakoj riječi i svakom razumu, kao što se svjedočanstvo Hristovo utvrdi medu vama; tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista" (Kor. 1, 4-7). Svedočanstvo Hristovo se bilo utvrdilo u Korintskoj crkvi; i kakav je bio rezultat? Oni nisu imali nedostatka ni u jednom daru. Zar da onda ne zaključimo, i to s pravom, da ni ostatak u očekivanju Gospodnjeg dolaska, samo ako se potpuno utvrdi u svedočanstvu Hristovom, neće oskudevati ni u jednom daru,

R. F. Kotrel

Poglavlje 34 — Pad Sotone

Sotona je nekad bio visoko cenjeni andeo na nebu, odmah do Hrista. Lice mu je, kao i u drugih andela, bilo blago i nežno, i izražavalo je sreću. Njegovo visoko i široko čelo odavalo je veliku inteligenciju. Obličje mu je bilo savršeno, a držao se plemenito i dostojanstveno. Medutim, kad je Bog (prilikom stvaranja) rekao svom Sinu: „Da načinimo čoveka po svojemu obličju, kao što smo mi", sotona je postao ljubomoran na Isusa. On je želeo da se pri uobličavanju čoveka uzme u obzir i njegovo mišljenje i savet; i pošto to nije učinjeno, on se napunio zavišću, ljubomorom i mržnjom. Žudio je za tim da mu se ukazuju najuzvišenije počasti neba kao onome koji dolazi odmah iza Boga. Do

tada je čitavo nebo bilo u besprekomom redu, harmoniji i savršenom pokoravanju Božjoj vladavini. Učinjen je najveći greh — pobuna protiv Božjeg poretka i volje. Sve u nebu izgledalo je potreseno i uskomešano. Andeli su se svrstavali u posebne grupe, a na čelu svake od tih grupa stajao bi njen glavni voda. Slavoljubivim veličanjem samog sebe i odbijanjem da se potčini Isusovom autoritetu, sotona je nagovestio da je protiv Božje vladavine. Neki od andela su saučestvovali sa sotonom u njegovoj pobuni, a drugi su se odlučio borili za čast i mudrost Božju priznajući autoritet Njegovog Sina. Tako je medu andelima izbio sukob. Težnja sotone i njegovih saučesnika bila je da se izmeni Božja vladavina. Želeli su da zavire u Njegovu nedokučivu mudrost i da doznaju sa kakvom namerom je uzvisio Isusa i dao Mu tako neograničenu silu i vlast. Nisu hteli da priznaju autoritet Sina. Tada su

svi andeli sazvani pred Oca da bi se odlučio slučaj svakog pojedinačno. Odlučeno je da se sotona, zajedno sa svim andelima koji su mu se pridružili u pobuni, zbaci sa neba. Tada je na nebu došlo do rata. Učesnici te bitke bili su andeli; sotona je čeznuo za tim da porazi Sina Božjeg i one što su se potčinili Njegovoj VOLJI. Ali su dobri i pravi andeli nadvladali, a sotona, zajedno sa svojim pristalicama, proteran je i zbačen sa neba.

Kad je sotona, zajedno sa svojim istomišljenicima, bio isključen iz neba, i kad je uvideo da je zauvek izgubio svoju čistotu i slavu, on se kajao i želeo da mu se omogući povratak na nebo. Bio je voljan da zauzme mesto koje mu je rani]e "pripadalo, ili ma koje drugo mesto koje mu bude odredeno. Ali ne; nebo se više nije smelo izložiti takvoj opasnosti. Ako bi on bio primljen nagrag, čitavo nebo bi moglo da se oskrnavi, jer je od njega potekao greh, i u njemu je bilo seme pobune. I oni njegovi sledbenici plakali su i preklinjali da budu ponovo vraćeni u Božje okrilje. Ali je njihov greh, ispoljen u mržnji, zavisti i ljubomori, bio tako veliki da ga Bog nije mogao izbrisati. Oni su morali ostati da se čuvaju za konačni sud.

Kad je sotona potpuno shvatio da više ne postoji nikakva mogućnost da on ponovo stekne Božju milost, njegova zloba i mržnja postale su očevidne. Pošto se posavetovao sa savojim andelima, stvorio je plan da i dalje radi protiv Božje vladavine. Kad su Adam i Eva bili smešteni u Edemski vrt. Sotona je stvorio plan da ih uništi. Da je ostao poslušan Bogu, taj srećni par ni na koji način ne bi mogao biti lišen svoje sreće. Sotona nije imao nikakve vlasti nad njima niti je mogao da utiče na njih sve dok oni nisu postali neposlušni Bogu i na taj način izgubili Njegovu milost. Stoga se morao smisliti plan da se oni nekako navedu na neposlušnost, kako bi izazvali Božje negodovanje i pali pod neposredan uticaj sotone i njegovih andela. Odlučeno je da sotona uzme drugi oblik i da ispoljava interesovanje za čoveka; da lukavo, umiljavajući se, došaptava ljudima kako Bog ne govori istinu i da budi sumnju u to da li On stvarno namerava da učini ono što je rekao. Zatim da podstiče njihovu radoznalost i da ih navede da ispituju nedokučive Božje

namere — isti greh koji je on sam učinio kad se pobunio — i da istražuju iz kog razloga im je zabranjen pristup drvetu „od znanja dobra i zla".

Poglavlje 35 – Pad Čoveka

Sveti andeli su često posećivali Edemski vrt i poučavali Adama i Evu njihovim svakodnevnim dužnostima, a obavestili su ih i o sotoninoj pobuni i njegovom padu i pružili im pouke povodom toga. Opomenuli su ih da se čuvaju sotone i da se pri vršenju svojih svakodnevnih dužnosti ne odvajaju jedno od drugog, jer bi se inače mogli izložiti opasnosti da dodu u dodir sa tim palim neprijateljem. Andeli su im isto tako naložili da se strogo pridržavaju toga što im je Bog rekao, jer se njihova sigurnost nalazi samo u savršenoj poslušnosti. Tada pali neprijatelj neće imati nikakve vlasti nad njima.

Svoje delo sotona je otpočeo navodeći Evu na neposlušnost. Ona je prvo pogrešila što se odvojila od svog supruga, zatim što se približila zabranjenom drvetu i najzad što je slušala kušačev glas, pa se čak usudila i da posumnja u ona što je Bog rekao: „U koji dan okusiš s njega, umredeš. Pomislivši da Gospod možda ne namerava da baš tako i postupi kao što je kazao, usudila se da okuša tu sreću, pružila je ruku, uzabrala plod i počela da jede. Plod je bio privlačan za oko i vrlo ukusan. Tada se u njoj pojavilo još i podozrenje zbog toga što im je Bog uskratio ono što je, navodno, bilo samo za njihovo dobro; ponudila je plod i svome suprugu, dovodeći tako i njega u iskušenje. Ispričala je Adamu sve što joj je zmija rekla, izražavajući čudenje što ona ima moć govora.

Na Adamovom licu zapazila sam odraz duboke tuge. lzgledao je veoma uplašen i zaprepaš ćen.

Videlo se da se bori sam sa sobom. On je shvatio da je to sigumo bio onaj neprijatelj od koga se, prema upozorenju i opomeni andela, trebalo toliko čuvati; bio je svestan da njegova žena mora umreti i da se zauvek moraju rastati. Njegova ljubav prema Evi bila je tako jaka da je u krajnjem očajanju odlučio da s njom zajedno deli njenu sudbinu. Uzeo je plod i naglo ga pojeo. Tada je sotona likovao. On se pobunio na nebu i tamo je našao pristalice koji su ga voleli i sledili u pobuni. Pao je u greh i povukao za sobom i druge u pad i iropast. A sada je naveo i ženu da posumnja u Boga i da dovodi u pitanje Njegovu mudrost pokušavajući da prodre u Njegove u svemu premudro postavljene planove. Sotona je znao da Eva neće sama pasti. Usled svoje ljubavi prema Evi, i Adam je prestupio Božju zapovest i pao zajedno s njom.

Vest o čovekovom padu pronela se nebom i svaka harfa je zanemela. Andeli su od bola poskidali svoje krune. Celo nebo se potreslo i uznemirilo. Održan je savet na kome je odlučeno šta se mora učiniti sa krivcima. Andeli su strahovali da Adam i Eva ne posegnu za plodom sa drveta života, okuse ga i postanu besmrtni grešnici. Ali je Bog

rekao da će prestupnike izagnati iz vrta. Andelima je odmah naredeno da čuvaju prilaze drvetu života. Sotonin plan je bio: navesti Adama i Evu na neposlušnost prema Bogu da izgube Njegovu milost, a zatim da jedu plod sa drveta života, kako bi mogli večno živeti u grehu i neposlušnosti, a time bi i greh postao besmrtan. Ali su sveti andeli poslati da ih isteraju iz vrta, sprečavajući im na taj način svaki pristup drvetu života. Svaki od tih moćnih andela imao je u ruci nešto što je ličilo na sjajni mač.

Sotona je likovao. Svojim padom unesrećio je i druge. On je bio isključen iz neba, a Adam i Eva iz raja.

Poglavlje 36 — Plan Spasnja

Čitavo nebo je obuzela tuga kad se saznalo da je čovek izgubljen, da će se svet koji je Bog stvorio napunigi smrtnim bićima osudenim na patnju, bolest i smrt, i da za prestupnike ne postoji put spasenja. Svaki potomak Adamov moraće da umre. Tada sam videla dragog Isusa i na Njegovom licu zapazila izraz saosećanja i tuge. Ubrzo posle toga primetila sam da se približio neuporedivo blistavoj svetlosti koja okružuje Oca. Moj andeo pratilac reče: „On ima prisan razgovor sa Ocem. lzgledalo je kao da zabrinutost i strepnja andela sve više rastu dok je Isus razgovarao sa Ocem. Tri puta Ga je zaklanjala ta veličanstvena svetlost kojom je Otac obavijen, a treći lut, kad se vratio od Oca, mogao je da se vidi Njegov lik. Njegovo je lice sada odavalo izraz spokojstva i, slobodno od svake zabrinutosti i sumnje, blistalo je ljubaznošću koja se rečima ne može opisati. Tada On stavi do znanja andeoskim četama da je pronaden put za spasenje čoveka. Rekao im je da se On založio kod Oca, ponudio svoj život kao otkup, i na sebe preuzeo smrtnu presudu — da bi čovek preko Njega mogao da dobije oproštenje; i da, zahvaljujući zaslugama Njegove prolivene krvi i poslušnosti Božjem Zakonu, ponovo zadobije Božju milost i pravo da se vrati u prekrasni vrt i jede plod sa drveta života.

Andeli se isprva nisu mogli radovati, jer im je njihov Zapovednik, ne sakrivši ništa, otvoreno izložio plan spasenja. Rekao im je da će On biti posrednik izmedu Očevog gneva i prestupnika, da će podnositi ruženja i prezir i da će Ga samo malo njih primiti kao Sina Božjeg. Omrznuće Ga i odbaciti skoro svi. On će napustiti svu slavu neba, pojaviće se na zemlji u ljudskom obličju, poniziće se kao čovek, na osnovu ličnog

iskustva upoznaće se sa različitim iskušenjima kojima je čovek izložen, da bi znao kako da pomogne onima koji se kušaju; konačno, kad završi svoju misiju kao Učitelj biće predan u ruke ljudi i izložen najstrašnijim mukama i patnjama koje zli ljudi, podstaknuti od sotone i njegovih zlih andela, mogu da nanesu; umreće najstrašnijom smrću, viseći izmedu neba i zemlje kao prokleti grešnik; doživeće grozne časove samrtnog straha, što neće moći da gledaju ni sami andeli, već će pred tim prizorom pokriti svoja lica. Podneće ne samo telesne samrtne muke, nego i duševni strah i patnje, što se ne može uporedivati ni sa kavim fizičkim bolom. Pritiskivaće Ga teret greha čitavog ljudskog roda. Rekao im je da mora umreti, ali će treći dan ustati i ponovo se vratiti svome Ocu da se zalaže za čoveka palog usled neposlušnosti.

Andeli su ničice pali pred Njega, nudeći svot život za žrtvu. Isus im je rekao da će On svojom smrću spasti mnoge, a da život jednog andela ne bi mogao da plati dug krivice. Samo njegov život može Otac da primi kao otkup za čoveka. Rekao im je da će i oni učestvovati u Njegovom delu, da će biti uz Njega i hrabriti Ga kad zatreba, jer On — uzevši prirodu palog čoveka — neće raspolagati snagom koju oni imaju; oni će biti svedoci Njegovog poniženja i teških patnji; i kad budu gledali Njegove muke i mržnju ljudi prema Njemu biće tako duboko ganuti da će iz ljubavi prema Njemu čeznuti za tim da Ga na silu oslobode od Njegovih mučitelja, ali ničim neće smeti da spreče ono što će morati da gledaju svojim očima; oni će isto tako imati da izvrše svoj zadatak i pri Njegovom vaskrsenju. Rekao im je da je plan spasenja tako zamišljen i da ga je Otac usvojio.

Sa svetom žalošću Isus je tešio i bodrio andele, napominjući da će potom svi oni koje On iskupi biti zauvek s Njim, da će svojom smrću iskupiti mnoge i satrti "onoga koji ima državu SMRTI, to jest davola". A Otac će Mu dati „carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom", i vladaće uvek i doveka. Sotona i grešnici biće uništeni da nikada više ne bi poremetili mir neba i očišćene Nove zemlje. Na kraju svog izlaganja pozvao je nebeske čete da se slože sa planom koji je Njegov Otac već usvojio i da se raduju što će se Njegovom smrću pali čovek udostojiti da opet zadobije Božju naklonost i da uživa radost i sreću neba.

Tada se nebo ispuni neizrecivom radošću i nebeski hor zapeva pesmu hvale i bezgranične ljubavi. Uz pratnju svojih harfi, još višim tonom, pevali su o velikoj ljubavi i milosti Onoga koji je svog milog i ljubljenog Sina dao da umre za jedan odmetnički rod. Zatim su potekli izlivi zahvalnosti i najdubljeg poštovanja Isusu što je uz najveće samoodricanje i žrtvu, bio spreman da napusti Očevo naručje i izabere život patnji, bola i sramote — da bi drugima mogao dati život.

Andeo reče: „Misliš li da je Otac bez opiranja i borbe predao svog premilog Sina? Ne, ne! Čak je i za samog Boga to predstavljalo jednu borbu: da li će dozvoliti da krivci propadnu, ili će svog ljubljenog Sina predati da umre njih radi". Andeli su ispoljili veliko interesovanje za izgubljenog čoveka. „Ali", kaže andeo koji me je pratio, „time se ništa ne bi moglo pomoći. Prestup je bio tako veliki da ni život jednog andela ne bi mogao da ga otplati. Ništa izuzev smrti i posredovanja Sina Božjeg nije moglo da iskupi i spase izgubljenog čoveka iz njegovog bolnog beznada i nesrede".

Andelima je, medutim, stavljeno u zadatak da češće silaze sa neba da bi melemom nebeske slave ublažavali patnje Sina Božjeg u Njegovom mukotrpnom životu, da Mu pomažu i krepe Ga. Njihov zadatak je isto tako da duše koje su predmet Božje milosti čuvaju od zlih andela i razgone mrak kojim sotona stalno nastoji da ih obavije. Videla sam da je bilo nemoguće menjati zakon Božji da bi se na taj način spasao izgubljeni i na propast osudeni čovek, stoga je Bog dopustio da Njegov ljubljeni Sin umre zbog čovekovog prestupa.

Sotona se zajedno sa svojim andelima radovao i zbog toga što će padom čoveka moći da povuče Sina Božjeg sa Njegovog visokog položaja. Uveravao je svoje andele da će i Isusa — kad uzme na sebe prirodu palog čoveka — uspeti da savladaju i tako sprečiti ostvarenje plana za spasenje čoveka. Pokazan mi je sotona kakav je bio nekad kao srećan i uzvišeni andeo. Zatim sam ga videla kako izgleda sada. On još uvek ima carsko držanje. Glavne crte su mu još uvek plemenite, jer je on ipak andeo samo, naravno, pali. Medutim, izraz njegovog lica je prepun nespokojstva, zabrinutosti, očajničkog nezadovoljstva, zlonamernosti, mržnje, pakosti, obmane i svakog zla. Naročito sam posmatrala njegovo lice koje je nekad bilo tako plemenito. Čelo mu je, počevši od očiju, zavaljeno — unazad nagnuto. Videla sam da se toliko odao zlu da je svaku vrlinu u sebi unizio i potpuno izgubio a razvio sve moguće rdave osobine. Oči su mu lukavo privlačne i pokazuju veliku pronicljivost. Visokog

je rasta i veoma razvijen, ali omršaveo; olabavljeni mišići na njegovim rukama i licu prosto vise. Dok sam ga posmatrala bio je oslonjen bradom na dlan leve ruke. lzgledao je kao da je duboko zamišljen. Na licu mu se pojavio osmeh od koga sam zadrhtala, jer je bio tako zloslutan i pun sotonske lukavosti. Tako se on smeši na svoju žrtvu sve dok ne postane siguran da ju je udavio, a kada je ščepa u SVOJU zamku tada njegov osmeh postaje grozan.

Poglavlje 37 — Prvi Hristov Dolazak

Bila sam u duhu prenesena u ono vreme kad je Isus uzeo na sebe ljudsku prirodu, ponizio se kao čovek i bio izložen sotonskom kušanju.

Došao je na ovaj svet bez ikakvih zemaljskih veličina i počasti. Rodio se u štali, a jasle su bile Njegova kolevka; pa ipak je Njegovo rodenje proslavljeno veličanstvenije nego ijednog deteta rodenog na ovom svetu. Andeli sa neba javili su pastirima da se Isus rodio, a svetlost i slava od Božjeg prestola pratile su i potvrdivale njihovo svedočanstvo. „Mnoštvo vojnika nebeskih" odavalo je slavu i hvalu Bogu uz pratnju svojih harfi. Oni su trijumfalno najavljivali dolazak Sina Božjeg na ovaj pali svet da bi ostvario plan spasenja — da svojom smrću donese ljudima mir, sreću i večni život. Bog je ukazao počast svome Sinu o Njegovom dolasku i andeli su Ga obožavali ukazujući Mu najdublje poštovanje.

Božji andeli su lebdeli nad Njim prilikom Njegovog krštenja; Sveti Duh je sišao u vidu goluba i spustio se na Njega, i dok su prisutni zaprepašćeni i zadivljeni upirali svoj pogled u Isusa, sa neba se začuo Očev glas: „Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po Mojoj volji".

Jovan nije bio siguran da je taj što je došao na Jordan da Ga on krsti u stvari Spasitelj sveta. Ali Bog mu je obrekao znak, i po tom znaku trebalo je da prepozna Jagnje Božje. Kad se nebeski golub spustio na Isusa i kad Ga je obasjala slava Božja — to je bio obećani znak. Jovan je pružio svoju ruku, ukazujući na Isusa, i jasnim glasom izjavio: „Gle Jagnje Božje, koje uze na se grijehe svijeta". Jovan je rekao svojim učenicima da je Isus obećani Mesija, Spasitelj sveta. Pošto se njegovo delo bližilo svome kraju uputio ih je Isusu i poučio ih da Ga slede kao Velikog Učitelja. Život Jovana Krstitelja bio je pun tuge i samoodricanja. On je najavio prvi Hristov dolazak, ali mu nije bilo dano da bude svedok Njegovih slavnih čuda i da se raduje sili koja „iz njega izlažaše". Jovan je znao da je njegova uloga završena i da mora umreti čim Isus otpočne svoju misiju kao učitelj. Njegov se glas, izuzev u pustinji, vrlo retko čuo. Život mu je protekao u osamljenosti. Nije se vezao za porodicu svoga oca da bi uživao blagodat porodičnog i društvenog života, već je sve ostavio da bi mogao izvršiti svoju misiju. Ljudi su u masama ostavljali prometne gradove i sela i sticali se u pustinju da bi slušali reči neobičnog proroka. Jovan je znao da stavi sekiru na koren drveta. Ukoravao je grešnike a greh osudivao ne plašeći se posledica, i pripremao put za Jagnje Božje.

Irod je bio ganut slušajući snažno i odredeno svedočanstvo Jovana Krstitelja, i sa dubokim interesovanjem je zapitao šta mora učiniti da bi postao njegov učenik. Jovanu je bila poznata činjenica da Irod namerava da uzme ženu svoga brata (Irodijadu Filipovu), mada joj je muž još bio živ, i verno mu je rekao: „Ne možeš ti nje imati, jer je to suprotno zakonu. Irod nije bio spreman ni na kakvu žrtvu. Oženio se ženom svoga brata i pod njenim uticajem uhvatio Jovana i bacio ga u tamnicu, nameravajući ipak da ga kasnije oslobodi. Dok je ležao u tamnici, Jovan jv preko svojih učenika saznao za Isusova silna dela. On nije imao tu sreću da čuje Njegove reči pune samilosti i ljubavi, ali su mu učenici prenosili sve ono što su oni čuli i hrabrili ga time. Ubrzo posle toga, pod uticajem

Irodove žene, Jovanu je odsečena glava. Videla sam da je i najmanji od onih koji su kao učenici išli sa Isusom, svojim očima gledali Njegova čudesna dela i slušali reči utehe koje su dolazile sa Njegovih usana, bio veći od Jovana Krstitelja, — u stvari na taj način uzvišeniji, poštovaniji i srećniji u svom životu.

Jovan se pojavio u sili i duhu proroka Ilije da objavi prvi Hristov dolazak. Pokazano mi je da on predstavlja one koji u poslednjim danima u duhu i sili proroka Ilije treba da objavljuju dan gnjeva, i drugi Hristov dolazak.

Posle svog krštenja na Jordanu Isus je, voden Duhom, otišao u pustinju „da ga davo kuša. Sveti Duh Ga je tu pripremao za susret sa predstojećim izuzetno teškim kušanjem. Četrdeset dana On je bio kušan od sotone, i za sve to vreme ništa nije jeo. Sve što se oko Njega nalazilo bilo je tako neprijatno i odvratno da bi ljudska priroda pred tim zadrhtala i ustuknula. Nalazio se u pustinji, sam bez igde ikoga, samo sa divljim zverima i davolom. lzmučen postom i pretrpljenim patnjama, Sin Božji je bio bled i omršaveo. Njegov je put bio unapred odreden i On je morao da izvrši ono što je stavio sebi u zadatak i čega radi je i došao.

Koristeći se Hristovom iscrpljenošću usled gladovanja i pretrpljenih patnji, sotona se spremio da Ga napadne različitim kušanjima; a pošto se Sin Božji ponizio uzevši prirodu slabog čoveka, nadao se da će Ga na taj način sigurno pobediti. Prišao Mu je sa ovim kušanjem ‚Ako si sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu". On je navodio Isusa da se spusti da bi njemu — sotoni, ispoljavanjem svoje božanske sile, pružio dokaz o svom mesijanstvu. Isus je blago odgovorio: „Pisano je: ne živi čovjek o samom hlebu, no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih".

Sotona je tražio da sa Hristom raspravlja o tome da li je On zaista Sin Božji. Ukazujući Isusu na Njegovo stanje krajnje izmučenosti i nemoći, sotona je razmetljivo tvrdio da je jači od Njega. Ali reč izgovorena sa neba: „Ovo je Sin Moj ljubazii koji je po Mojoj volji", bila je dovoljna da podrži Isusa u svakoj nevolji. Videla sam da Hristos ništa nije imao da učini da bi sotonu osvedočio o svojoj moći ili o svom poslanstvu na ovom svetu u ulozi Spasitelja. Sotona je imao dovoljno dokaza o visokom položaju i autoritetu Sina Božjeg. On je i sa neba zbačen upravo zbog toga što nije hteo da se potčini Hristovom autoritetu.

Da pokaže svoju moć, sotona je Isusa zatim odneo u Jerusalim, postavio Ga na vrh crkve i, kušajući Ga, tražio da se baci sa te vrtoglave visine, da bi na taj način pružio dokaz da je zaista Sin Božji. Obratio Mu se rečima nadahnuća: „Jer u Pismu stoji da će andelima svojim zapovediti za Tebe, i uzeće Te na ruke, da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom". Isus je odgovorio: „Ali i to stoji napisano: nemoj kušati Gospoda Boga svojega". Sotona je nastojao da Isusa navede na to da, oslanjajući se suviše na Očevu

milost rizikuje svoj život pre no što završi svoju misiju. Nadao se i priželjkivao da tako osujeti plan spasenja, ali je taj plan bio tako utvrden da sotona nije mogao da ga uništi niti na bilo koji način osujeti.

Hristos je primer svim hrišćanima. Kad se nadu u iskušenju, ili kad se njihova prava osporavaju, treba da to podnose strpljivo. Oni ne treba da smatraju svojim pravom tražiti od Gospoda da ispoljava svoju silu kako bi oni mogli izvojevati pobedu nad svojim neprijateljima, izuzev ako bi to direktno poslužilo na čast i slavu Njegovom imenu. Da je Isus skočio sa vrha crkve, On time ne bi proslavio svoga Oca jer, osim sotone i Božjih andela, niko drugi ne bi bio očevidac tog postupka. To bi značilo kušati Boga, navoditi Ga da svoju moć pokazuje svom najogorčenijem neprijatelju. Time bi Isus u stvari popuštao onome koga je došao da porazi.

„I izvedavši ga davo na goru visoku pokaza mu sva carstva ovoga svijeta u trenuću oka, i reče mu davo: tebi ću dati svu vlast ovu i slavu njihovu, jer je meni predana, i kome ja hoću daću je: ti dakle ako se pokloniš preda mnom biće sve tvoje. I odgovarajući Isus reče mu: idi od mene, sotono, u pismu stoji: poklanjaj se Gospodu Bogu svojemu, i njemu jedinome služi".

Carstva ovog sveta sotona je prikazao Hristu u najprivla čnijoj svetlosti. Sotona je ponudio Isusu da će se odreći svog navodnog prava na vlast nad ovom zemljom, ako On padne pred njim i pokloni se.

Sotona je znao da će njegova vlast nad ovom zemljom biti ograničena i na kraju sasvim oduzeta, i da će i on sam biti uništen, ako se plan spasenja ostvari i ako Isus umre radi iskupljenja čoveka. Stoga je smislio plan da, ako je moguće, spreči dovršenje velikog dela koje je Sin Božji otpočeo. Ako bi uspeo da osujeti plan za iskupljenje čoveka, sotona bi zadržao to carstvo za koje je tvrdio da je njemu dano i na koje je polagao pravo. Laskao je sebi da će, ako u tome uspe, vladati zemljom na suprot Božjoj vladavini na nebu.

Kad je Isus napustio svoju slavu i vlast i sišao sa neba, sotona je likovao. Mislio je da je Sin Božji sada podreden njegovoj sili. Uspevši tako lako da zavede sveti par u Edemu, nadao se da će svojom sotonskom silom i lukavstvom savladati čak i Sina Božjega i na taj način spasti svoj život i zadržati vlast nad ovom planetom, koju je smatrao svojim carstvom. On bi ovaj svoj cilj i ostvario da je mogao iskušati Isusa i navesti Ga da postupi suprotno volji svoga Oca. Ali se Isus suprotstavio kušaču prekorom: „Idi od mene, sotono". On se klanjao samo svome Ocu. Sotona je tvrdio da je vlast nad ovom zemljom njemu „predana" i da je može „dati" kome on hoće, i na taj način je došaptavao Isusu da On ne bi morao podnositi tolike patnje i smrt da bi tu vlast i carstvo zadobio; samo ako se pokloni njemu (sotoni) može dobiti sva blaga ove zemlje i slavno vladati svetom. Ali se

Isus nije kolebao. On je znao da je došlo vreme kad On svojim životom treba da otkupi vlast i carstvo na koje sotona polaže pravo; i da će se, kad za to dode vreme, Njegovoj vlasti potčiniti sve što je na nebu i zemlji. Izabrao je život patnji i strašnu smrt kao put koji Mu je Otac odredio da bi mogao postati zakoniti Vladar ove zemlje i da bi vlast nad njom bila zauvek predana u Njegove ruke. I sam sotona će tada biti predan u Njegove ruke i uništen večnom smrću da nikada više ne bi uznemiravao i mučio ni Njega ni bilo koga od spasenih u carstvu slave.

Poglavlje 38 – Hristova Javna Služba

Pošto je završio sa "kušanjem, ootona je Isusa ostavio za izvesno vreme, a sveti andeli su Mu pripremili hranu tu usred pustinje i krepili Ga, dok je Očev blagoslov počivao na Njemu. Ovim kušanjem, i pored sve žestine svojih napada, sotona nije uspeo da Isusa iskuša, ali je ipak očekivao da će to na neki način postići u periodu Njegove javne službe, upotrebljavajući u raznim situacijama svoja lukavstva protiv Njega. Nadao se još uvek da će Ga savladati time što će one koji ne budu hteli da Ga prime kao Spasitelja podsticati da Ga mrze težeći stalno da Ga unište. Sotona je sa ovojim andelima održao poseban savet. Bili su ogorčeni i puni besa što ničim nisu mogli da savladaju Sina Božjeg. Stoga su odlučili da moraju biti još lukaviji i upotrebiti sve svoje sile da bi Njegov izabrani narod naveli da ne veruju u Njega kao u Spasitelja sveta, i da na taj način obeshrabre Isusa u Njegovoj misiji. Ako uzmognu da Jevreje zaslepe u tumačenju i shvatanju proročanstva i navedu ih da Mesiju očekuju kao moćnog zemaljskog cara, onda će ih, i pored sve njihove tačnosti u ceremonijama i žrtvama, sigumo navesti da Isusa prezru i odbace.

Pokazano mi je da su sotona i njegovi andeli bili veoma aktivni u toku Hristove javne službe navodeći ljude na neverovanje, mržnju i prezir prema Njemu. Često kad bi Isus izgovorio neku istinu koja bi zasekla u srce Njegovih slušalaca pogadajudi i osudujudi njihove grehe, oni bi se veoma žestili, a sotona i njegovi andeli podsticali bi ih da oduzmu život Sinu Božijem. Više puta su uzeli kamenje da Ga kamenuju, ali su Ga andeli spasavali od te razjarene mase sveta i odnosili na sigurno mesto. Jednom prilikom opet, dok je istina u svojoj jednostavnosti i jasnoći tekla sa Njegovih svetih usana, „svi se u zbornici napuniše gnjeva.. i odvedoše ga navrh gore gdje bijaše njihov grad sazidan da bi ga bacili odozgo". Ali dok su se oni medusobno prepirali šta da učine s Njim, andeli su Ga ponovo zaklonili ispred njihovih očiju i On „prode izmedu njih i otide" svojim putem.

Sotona se još uvek nadao da će uspeti da veliki plan spasenja nekako osujeti. Ulagao je sve svoje sile da otvrdne srce naroda i ogorči njihova osećanja protiv Hrista. Nadao se da će tako malo ljudi primiti Hrista kao Sina Božjeg da će On svoje patnje i žrtvu smatrati prevelikim za tako malu grupu. Ali sam videla da bi Isus ostvario plan spasenja

čak i da su Ga samo dvoje njih primili kao Sina Božjeg i poverovali u Njega radi spasenja svojih duša.

Svoje delo Isus je otpočeo slamajući sotoninu moć nad bolesnicima i napaćenima. On je vraćao izgubljeno zdravlje bolesnima, slepima davao vid i isceljivao kljaste i hrome, tako da su skakali od radosti i hvalili Boga. Vraćao je zdravlje i onima koji su bili iznureni i godinama „svezani" svirepom silom sotoninom. Rečima samilosti i dobrote tešio je slabe, uplašene i očajne. Maloumne nesrećnike nad kojima je sotona likovao, Isus je istrgao iz njegovih kandži dajući im zdravlje, veliku radost i sreću. Vraćao je mrtve u život i oni su slavili Boga zbog tako snažnog ispoljavanja Njegove moći. On se silno zalagao za svakog ko bi uzverovao u Njega.

Hristov život je bio ispunjen delima dobročinstva i rečima samilosti i ljubavi. Uvek je bio spreman da sasluša one koji su dolazili k Njemu i da ublaži njihove patnje. Mnogi su na svom telu nosili očevidne dokaze Njegove božanske sile, jer im je On povratio zdravlje, a ipak su se kasnije stideli da priznaju tog poniznog mada tako moćnog Učitelja. Narod nije bio voljan da primi Isusa zato što u Njega nisu verovali vodeći ljudi. On je bio čovek bola, naviknut na jad i uvrede. Njegov život stroge umerenosti, ozbiljnosti i samoodricanja bio je za njih pravi ukor, jer su želeli da uživaju počasti i priznanja koje nudi ovaj svet. Ipak je bilo mnogo onih što su išli za Isusom slušajući Njegove pouke i nasladujud se rečima samilosti i dobrote koje su tekle sa Njegovih usana. Njegove su reči bile veoma značajne, ali ipak tako jednostavne i jasne da ih je i najprostiji slušalac mogao razumeti.

Sotona i njegovi andeli su Jevrejima zaslepili oči i pomutili razum, a njihove starešine i poglavare podsticali da Spasitelju oduzmu život; i ovi su poslali sluge da Ga uhvate i dovedu pred njih, ali kad su se poslani približili Hristu, bili su veoma iznenadeni i zadivljeni. Videli su kako prizor ljudskog bola i patnje izaziva Njegovo najdublje saosećanje i sažaljenje. Čuli su kako rečima ljubavi i nežnosti hrabri klonule i nevoljne. Čuli su isto tako kako glasom autoriteta i sile izgoni zle duhove, a one što su bili njihove žrtve otpušta slobodne. Slušajući reči mudrosti koje su dolazile sa Njegovih usana, oni su bili osvojeni i nisu mogli da dignu ruke na Njega. Vratili su se sveštenicima i starešinama ali bez Isusa. Kad su ih zapitali: „Zašto ga ne dovedoste," oni su izložili svoje utiske i svedočanstvo o Njegovim čudesima koja su gledali, o svetim rečima mudrosti, ljubavi i nauke koje su čuli i na kraju su dodali: „Nikad čovek nije tako govorio kao ovaj čovek (Jovan 7, 46). Sveštenici i poglavari su ih optužili da su se i oni dali zavesti, i neki od njih se osetiše postidenim što Ga nisu uhvatili. Sveštenici su na prezriv način, rugajud se, pitali da li je i neki od glavara poverovao u Njega. Videla sam da su mnogi od poglavara i starešina u stvari verovali u Isusa, ali ih je sotona zadržavao da to ne priznaju javno. Oni su se više plašili prekora od ljudi negoli od Boga.

I pored sve svoje mržnje i lukavstva, sotona nije uspeo da uništi plan spasenja. I pošto se bližilo vreme da se delo radi kojeg je Isus došao na ovaj svet privede kraju, sotona se posavetovao sa svojim andelima i odlučio da Jevreje, kao Hristov izabrani narod, navede da Ga masovno, na najsvirepiji način, omalovaže i prezru tražeći Njegovu krv. Sotona se ponadao da Isus, ozlojeden ovakvim postupkom od strane sopstvenog naroda, neće moći da ostane i dalje tako smeran i krotak. Dok je sotona kovao svoje planove, Isus je brižljivo upoznavao svoje učenike sa stradanjem kroz koje će On morati da prode. Rekao im je da će biti raspet i da će treći dan ponovo ustati. Ali se njima to činilo tako maglovito, da uopšte nisu mogli da shvate šta On to njima govori.

Poglavlje 39 – Hristovo Preobraženje

Vera učenika je bila veoma osnažena kad im je prilikom Hristovog preobraženja bilo dozvoljeno da vide Njegovu slavu i da sa neba čuju glas kojim je potvrden Njegov božanski karakter. Bog je odlučio da Hristovim sledbenicima pruži jak i siguran dokaz da je On obećani Mesija, kako u svom gorkom bolu i razočaranju prilikom Njegovog raspeća ne bi potpuno izgubili veru i nadu. Gospod je prilikom preobraženja poslao Mojsija i Iliju da sa Isusom porazgovaraju o Njegovom predstojećem stradanju i smrti. Umesto da na razgovor sa svojim Sinom pošalje andele, Bog je za tu dužnost izabrao one koji su lično preživeli zemaljska iskušenja.

Ilija je hodio sa Bogom. Njegov je zadatak bio mučan i težak, jer je Gospod preko Njega ukoravao i osudivao grehe lzrailja. lako je bio Božji prorok, bio je prinuden da beži iz mesta u mesto i da se krije, kako bi spasao svoj život. Njegov sopstveni narod progonio ga je kao divlju zver da bi ga uništio. Ali je Bog uzeo Iliju. Andeli su ga u slavi i trijumfu odneli na nebo.

Mojsije je bio veći od svih koji su živeli na zemlji pre njega. Bio je visoko počastovan od Boga imajući prednost da razgovara sa Gospodom licem k licu, kao što čovek razgovara sa svojim prijateljem. Bilo mu je dozvoljeno da vidi blistavu svetlost i sjajnost slave koja okružuje Oca. Preko njega je Gospod oslobodio sinove lzrailjeve iz misirskog ropstva. Mojsije je bio posrednik za svoj narod i često je stajao izmeću naroda i razgnjevljenog Boga. Njegova ljubav prema lzrailjcima ispitana je kad se protiv njih silno podizao gnjev Gospodnji zbog njihovog neverovanja, gundanja i teških greha. Bog je predložio da ih uništi, a da od njega stvori moćnu naciju, ali je Mojsije svojim najusrdnijim zalaganjem za njih pokazao koliko ih ljubi. U bolu svoje duše molio je Gospoda da oprosti lzrailjcima i odvrati od njih žestinu svoga gnjeva, ili da njegovo ime izbriše iz svoje knjige. Kad su lzrailjci gundali protiv Boga i Mojsija zbog toga što nisu imali vode, optuživali su Mojsija da ih je izveo iz Misira da bi pomorio i njih i njihovu decu. Bog je čuo njihovo gundanje i naredio Mojsiju da progovori steni da bi narod

mogao dobiti vodu. Mojsije je u ljutini jako udario po steni i time nije proslavio Boga nego sebe. Stalnom neposlušnošću i gundanjem lzrailjci su mu zadavali najdublju bol, i za trenutak je zaboravio koliko ih je Gospod podnosio, i da oni u stvari ne gundaju protiv njega, već protiv Gospoda. Mislio je u tom trenutku samo o sebi: kako su ga bolno uvredili i obeščastili i kakvu mu nezahvalnost uzvraćaju za njegovu duboku ljubav prema njima.

U skladu sa svojim planom Bog često dovodi svoje veme u težak položaj: a onda im, izbavljajući ih svojom silom, pruža priliku da shvate Njegovu ljubav i brigu za njih, što će ih navesti da Mu služe odajući Mu slavu i čast. Medutim, Mojsije je propustio priliku da oda čast Bogu i da Njegovo ime proslavi pred narodom. Tim postupkom je izazvao gnjev Božji protiv sebe.

Kad je Mojsije silazeći sa Gore i noseći u rukama dve kamene ploče video kako se lzrailjci klanjaju zlatnom teletu, njegov gnjev se raspalio do te mere da je bacio kamene ploče i razbio ih. Videla sam da Mojsije nije u tome pogrešio. On je to učinio u jarosti, revnujući za Boga i Njegovu slavu. Ali kad je, povodeći se za prirodnim osećanjima svog srca, za sebe zadržao čast koja je pripadala Bogu, on je zgrešio; i zbog tog greha mu Bog nije dozvolio da ude u zemlju hanansku.

Sotona je pokušavao da iznade nešto zbog čega bi mogao da optuži Mojsija pred andelima. Likovao je što je uspeo da ga navede na postupak koji Bogu nije bio po volji, i tvrdio je pred andelima da će uspeti da savlada i Spasitelja sveta kad bude došao da iskupi čoveka. Zbog svog prestupa Mojsije je morao da dode pod vlast sotone — pod vlast smrti. Da je ostao čvrst i nepokolebljiv, Gospod bi ga odveo u zemlju obećanja, a zatim bi ga živog uzeo u nebo „da ne vidi smrti".

Mojsije je morao da umre, ali je Mihailo sišao sa neba i povratio mu život pre no što je njegovo telo „videlo truhljenja". Sotona je pokušavao da zadrži Mojsijevo telo, tvrde ći da na to ima pravo, ali je Mihailo vaskrsnuo Mojsija i odveo ga na nebo. Sotona je ogorčeno ružio Gospoda, optužujući Ga za nepravdu što je dozvolio da se Mojsijevo telo koje je on smatrao svojim plenom, otme od njega; ali Hristos nije korio svog protivnika, premda je sluga Gospodnji (čije je telo bilo u pitanju) pao kao žrtva njegovog kušanja. On se blago pozivao na svog Oca, govoreći: „Gospod neka ti zapreti".

Isus je rekao svojim učenicima: „Imaju neki medu ovima što stoje ovdje koji neće okusiti smrti dok ne vide carstvo Božje da dode u sili" (Marko 9), Ovo obećanje se ispunilo prilikom Hristovog preobraženja. Njegovo se lice preobrazilo i zasjalo kao sunce, a odelo Mu je postalo belo i sjajno. Mojsije se pojavio kao predstavnik onih koji će prilikom Hristovog drugog dolaska biti probudeni iz smrti. A Ilija, koji je uzet na nebo ne videvši smrti, predstavljao je one što će prilikom drugog Hristovog dolaska biti živi

preobraženi u stanje besmrtnosti i uzeti u nebo ne videvši smrti. Učenici su sa strahom i zaprepašćenjem posmatrali neopisivi sjaj Isusovog veličanstva i oblaka koji ih je zaklonio, a zatim su čuli Božji glas kako u strahovitoj veličanstvenosti govori: „Ovo je Sin moj ljubazni, Njega poslušajte".

Poglavlje 40 – Izdajstvo Hrista

U videnju sam bila prenesena u ono vreme kad je Isus o prazniku pashe jeo sa svojim učenicima. Sotona je obmanuo Judu i naveo ga da smatra sebe pravim Hristovim učenikom, ali je njegovo srce uvek bilo telesno i ostalo neobraćeno. On je video silna Hristova dela, jer je bio s Njim za sve vreme Njegove javne službe; i suočen sa nepobitnim dokazima priznao je da je Isus zaista Mesija, ali je bio veoma zatvoren, gramežljiv i srebroljubac. On je ljutito negodovao zbog navodnog prosipanja skupocenog mira kojim je Marija pomazala Isusa. Ona je ljubila svoga Gospoda, jer joj je oprostio mnoge grehe i podigao iz groba njenog toliko voljenog brata, stoga je smatrala da nijedan dar koji se daje Isusu ne može biti preskup. Ukoliko je skuplje bilo miro koje je žrtvovala za svoga Spasitelja, utoliko je bolje mogla da izrazi na taj način svoju ljubav prema Njemu. Juda je kao razlog svog negodovanja i zameranja naveo da se to miro moglo prodati, a novac dobijen za to podeliti siromašnima. Medutim, on se pri tom nije rukovodio stvarno nekom brigom za siromašne, jer je bio sebičnjak i često je iskorišćavao u svoje lične svrhe ono što mu je bilo povereno da se razdeli siromašnima. Juda je bio nepažljiv prema svom Učitelju, nije imao nikakvog razumevanja za izraze pažnje koji bi za Isusa predstavljali ne samo utehu nego i stvarnu potrebu; a da bi opravdao svoju gramežljivost često se pozivao na siromahe. Ovaj plemeniti i velikodušni postupak sa Marijine strane bio je najoštriji prekor za njegovu sklonost pohlepi i sebičnosti. Put da sotona sa svojim kušanjem nade prijem u Judinom srcu bio je otvoren.

Jevrejski sveštenici i poglavari su mrzeli Isusa, ali se narod masovno sticao da sluša Njegove mudre reči i da gleda Njegova silna dela. Podstaknut dubokim interesovanjem i željom da čuje učenje tog neobičnog Učitelja, narod je žudno išao za Isusom. I od glavara su mnogi verovali u Njega, ali se nisu usudivali da to javno priznaju da ne bi bili isterani iz zbornice. Sveštenici i starešine su odlučili da moraju nešto preduzeti da bi pažnju naroda odvratili od Isusa. Plašili su se da će sav narod poverovati u Njega i da će time njihova sigurnost, kao voda, biti ugrožena. Oni moraju: ili izgubiti svoj položaj ili Isusa poslati u smrt. Medutim, ako i uklone Njega, još uvek će ostati oni koji predstavljaju žive spomenike Njegove moći. Isus je Lazara iz Vitanije probudio iz smrti; i sada ako i ubiju Isusa, plašili su se da će Lazar nastaviti da svedoči o Njegovoj božanskoj sili. Narod se odasvud gomilama slegao da vidi onoga koji je bio podignut iz groba; zato su glavari doneli odluku da ubiju i Lazara i da tako učine kraj tome uzbudenju. Onda će se narod

panovo vratiti tradicijama i naukama ljudskim, „dajudi desetak od metvica i od kima i kopra", (Mat. 23) i ponovo će pasti pod njihov uticaj. Složili su se da Isusa treba uhvatiti kad bude bio sam, jer ako bi pokušali da na Njega dignu ruke u masi, kad je pažnja svih usredsredena na Njega, narod bi ih kamenovao.

Juda je znao koliko oni žele da se dočepaju Isusa pa je ponudio sveštenicima i glavarima da im Ga izda za nekoliko srebrnika. Njegova ljubav prema novcu navela ga je da svoga Gospoda preda u ruke Njegovih najogorčenijih neprijatelja. Kroz Judu je direktno delovao sotona; čak i u toku najupečatljivijeg prizora poslednje večere, izdajnik je kovao plan kako će izdati svoga Učitelja. Glasom punim bola Isus je rekao učenicima da će se te noći svi oni ogrešiti o Njega. U svojoj vatrenoj revnosti, Petar je svečano izjavio da ako bi se čak i svi sablaznili o Isusa, on se nikada neće ogrešiti. Isus mu je rekao: „Evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; i ti kad god obrativši se utvrdi braću svoju (Luka 22, 31. 32).

Posmatrala sam Isusa sa učenicima u vrtu Getsimanije. U svom dubokom bolu i tuzi pozvao ih je da straže i da se mole, da ne padnu u napast. On je znao da će njihova vera biti teško kušana, a nada ostati neostvarena i da će im toliko biti potrebna snaga koju mogu steći samo straženjem i usrdnom molitvom. Jadikujući glasno u svojoj molitvi, Isus je zavapio: „Oče, kad bi hteo da proneseš ovu čašu mimo mene, ali ne moja volja nego tvoja da bude" (Luka ;2. 42). Sin Božji se molio u duševnom strahu i bolu. Na licu su Mu izbijale krupne kapi krvi i padale na zemlju. Andeli su lebdeli iznad tog mesta i bili svedoci tog bolnog prizora, ali je samo jednom od njih bilo naredeno da se spusti da bi utešio i ohrabrio Sina Božjeg u Njegovoj samrtnoj muci i duševnom strahu. Na nebu nije bilo radosti. Andeli su skinuli svoje krune, ostavili harfe i sa najdubljim saosećanjem nemo bdili nad Isusom. Oni su želeli da ograde Sina Božjeg, ali im to nije bilo dozvoljeno, da ne bi posmatrajući prizor izdajstva prišli da Ga oslobode; jer se plan spasenja morao u potpunosti izvršiti.

Posle svoje molitve, Isus je prišao učenicima; ali, oni su spavali. U tom strašnom času čak i Njegovi najodaniji učenici nisu Mu pružili podršku svojim saosećanjem i molitvom. Petar, koji je malo pre ispoljavao toliku vernost i odanost, spavao je dubokim snom. Podsetivši ga na izjavu koju je dao iste noći, Isus mu je rekao: „Zar ne mogaste jedan čas postražiti sa mnom?" (Mat. 26, 40) Tri puta se Sin Božji molio u svojoj samrtnoj borbi. Tada se pojavio Juda sa svojom bandom, gomilom naoružanih ljudi. Kao što bi obično učinio svakom drugom prilikom, on pride Učitelju da se pozdravi s Njim. Gonioci opkoliše Isusa, ali kad On ispoljavajući svoju božansku moć zapita: „Koga tražite?" „Ja sam", oni ustuknuše i popadaše na zemlju. Isus je ovo učinio da bi oni uvideli Njegovu moć i osvedočili se da bi On mogao da se oslobodi iz njihovih ruku ako bi hteo.

Kad su učenici videli kako su napadači sa koljem i mačevima brzo morali da ustuknu, ponovo ih je obuzela nada. I kad su se gonioci podigli i ponovo opkolili Sina Božjeg, Petar je potegao mač i odsekao uho jednom sluzi poglavara svešteničkog. Ali mu je Isus naredio da vrati mač na njegovo mesto, dodavši: „Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svojega da mi pošalje više od dvanaest legiona andela?" (Mat. 26, 53) Videla sam da su se i lica andela ozarila nadom kada je Isus izgovorio te reči. Oni su čeznuli za tim da ograde svoga Zapovednika i rasteraju tu krvožednu rulju. Ali ih ponovo obuze tuga kad Isus dodade: „Ali kako bi se ispunilo što stoji u Pismu da ovo treba da bude?" (Mat. 26, 54) I srca učenika su bila slomljena očajanjem i gordim razočarenjem kad su videli da Isus prepušta svojim neprijateljima da Ga svežu i odvedu.

Uplašivši se za svoj život, učenici su svi do jednog napustili Učitelja i razbegli se svaki na svoju stranu. Isus je ostao sam u rukama ubilačke rulje. Kako je sotona tada likovao! A koliki je bol i tugu to zadavalo Božjim andelima! Mnoge čete svetih andela, predvodene najistaknutijim andelima, bile su poslate da budu svedoci ovog prizora. Oni su imali da zapišu svaku svirepost i svaku uvredu nanesenu Božjem Sinu kao i svaki bol i patnju koje je On usled toga morao da podnese, jer će ti isti ljudi koji su učestvovali u tom strašnom prizoru morati jednog dana ponovo da gledaju živi prikaz svega toga.

Poglavlje 41 – Ispitivanje i Sudenje Hristu

Andeli su, napuštajući nebo, u bolu i tugi skinuli i ostavili svoje sjajne krune, jer nisu mogli da ih nose dok je njihov Zapovednik izložen tolikom poniženju i mučenju noseći na svojoj glavi krunu od tmja. Sotona i njegovi andeli su bili veoma aktivni u sudskoj dvorani nastojeći da u srcu prisutnih unište svako osećanje humanosti i sažaljenja. I sam vazduh je bio težak i zagaden njihovim uticajem. Podsticali su sveštenike i glavare da Isusa izlože najtežem zlostavljanju i uvredama koje ljudska priroda može da podnese. Sotona se nadao da će tim prezirom i uvredama izvući neku reč negodovanja, žalbe ili bar uzdah iz usta Sina Božjeg, ili Ga na taj način primorati da upotrebi svoju božansku moć i otme se iz kandži svojih neprijatelja, čime bi plan spasenja kanačno bio osujećen.

Kad su Isusa posle izdaje poveli na saslušanje, Petar je išao za Njim. Bio je veoma zabrinut i želeo je da vidi šta će biti sa Isusom. Medutim, kad su ga optužili da je i on jedan od Hristovih učenika, uplašio se za svoju bezbednost i izjavio da ne poznaje tog Čoveka. Učenike je bilo lako prepoznati po čistoti njihovog jezika; i Petar, da bi svoje tužitelje ubedio da on nije jedan od Hristovih učenika, odrekao Ga se tri puta sa kletvom i preklinjanjem. Nalazeći se nedaleko od Petra, Isus upravi na njega svoj tužni pogled koji je za učenika predstavljao bolni prekor. Tada se setio reči koje mu je Isus pre svega

nekoliko časova izgovorio u „gornjoj sobi", kao i svoje u revnosti date izjave: „Ako se i svi sablazne o tebe, ja se neću nikada sablazniti" (Mat. 26, 33). On se odrekao svog Gospoda i to sa kletvom i preklinjanjem, ali je ovaj Hristov pogled ganuo njegovo srce i spasao ga. On je gorko plakao i okajavao svoj veliki greh; i tek tada je — obrativši se — bio spreman da utvrduje svoju braću.

Razjarena masa je preteći vikala i tražila Hristovu krv. Svirepo su Ga tukli, obukli Mu staru carsku purpurnu odoru, a na Njegovo sveto čelo stavili venac od trnja. U ruku su Mu stavili trsku i ismejavali Ga, klanjali Mu se i rugali govoreći: „Zdravo, care Judejski". Zatim su Mu uzeli trsku iz ruke i udarali Ga njome po glavi i vencu od trnja, usled čega Mu se trnje zabadalo u slepoočnice i niz Njegovo lice i bradu slivali su se mlazevi krvi.

Andelima je bilo veoma teško da podnose ovaj prizor. Oni bi Isusa oslobodili, ali im andeo zapovednik to nije dozvolio, rekavši da je to u stvari onaj veliki otkup koji se mora dati za čoveka, ali da će cena biti potpuno isplaćena i čovek iskupljen od smrti, dok će onaj „koji ima državu smrti" (Jevr. 2, 14) biti zauvek uništen. Isus je znao da su andeli svedoci Njegovog poniženja. Najslabiji aideo je, da bi oslobodio Isusa, mogao učiniti da svi ti što su Ga vredali, ismejavali Ga i rugali Mu se popadaju na zemlju kao mrtvi. Znao je da bi Ga andeli za tren oka oslobodili, ako bi On to zatražio od Oca. Ali je bilo neophodno da On podnese uvrede i ponižavanje od strane bezbožnih ljudi, da bi se ispunio plan spasenja.

Isus je smerno i krotko stajao pred tom razbesnelom ruljom DOK su Ga izlagali najgorem zlostavljanju i uvredama. Pljuvali su u ono sveto lice od kojeg će jednog dana želeti da se sakriju, lice koje će obasjavati sveti Božji grad i sijati jače od sunca. Svojim mučiteljima Hristos nije uputio nijedan srdit pogled. Stavili su Mu na oči neku staru haljinu, a zatim Ga udarili po licu dovikujući Mu: „Proreci nam Hriste, ko te udari? Andeli su bili potreseni i veoma uzbudeni. Navaljivali su da Ga nasilno oslobode, ali im andeo zapovednik nije dozvolio da to učine.

Neki od učenika su se osmelili da udu u sudnicu i da budu svedoci saslušavanja i sudenja Isusu. Oni su očekivali da će On ipak upotrebiti svoju božansku moć, osloboditi se iz ruku svojih neprijatelja i kazniti ih zbog njihovog svirepog postupanja sa Njim. Njihova nada je rasla i opadala zavisno od toga kako su se menjali izgledi u toku sudenja. Ponekad bi posumnjali (u Hristovo Božanstvo) plašeći se da su bili prevareni. Ali glas sa neba koji su čuli na gori preobraženja i slava koju su tom prilikom videli, jačali su ih u uverenju da je On zaista Sin Božji. Prisećali su se prizora kojima su sami bili svedoci, čudesa koja su gledali svojim očima kada je On lečio bolesne, otvarao oči slepima i uši gluvima, izgonio davole i ukoravao ih, vraćao život mrtvima i imao vlast da zapoveda čak i vetrovima i moru. Oni nisu mogli verovati da bi On mogao umreti. Još uvek ih nije

napuštala nada da će se On podići u sili i svojim autoritativnim glasom rasterati krvožednu masu kao što je to učinio kad je iz hrama izagnao one što su dom Božji pretvorili u mesto za trgovinu, i kad su oni bežali pred Njim kao pred četom naoružanih vojnika. Učenici su se nadali da će Isus ispoljiti svoju silu i na taj način svima pružiti dokaz da je On zaista Car lzrailja.

Juda je bio ispunjen gorkom grižom savesti i sramom što je na tako podao način izdao Isusa. I kad je video zlostavljanje koje je Spasitelj morao podnositi, on je bio savladan. On je voleo Isusa, ali je još više voleo novac. Nije ni pomišljao da bi se Isus mogao predati onoj rulji ološa koju je on doveo da Ga uhvate. On je očekivao da će Isus učiniti čudo da bi se oslobodio iz njihovih ruku. Ali kad je tu razbesnelu rulju gledao u sudskoj dvorani kako žedni za Njegovom krvlju, osetio je svu težinu svoje krivice; i dok su mnogi besno optuživali Isusa, Juda se progurao kroz izbezumljenu masu i priznao da je zgrešio što je izdao nevinu krv. Nudio je sveštenicima novac koji su mu dali i preklinjao ih da puste Isusa, izjavljujući da je On potpuno nevin.

OzIojedeni i zbunjeni ovim, sveštenici su za trenutak ostali nemi. Nisu želeli da javnost sazna kako su oni potkupili jednog takozvanog učenika da Isusa izdajstvom preda u njihove ruke. Hteli su prikriti činjenicu da su organizovali hajku na Njega kao na nekog lupeža ili hajduka i da su Ga uhvatili tajno. Medutim, Judinim priznavanjem i njegovom unezverenom pojavom kao krivca, sveštenici su bili izobličeni pred masom i pokazalo se da ih je samo mržnja navela da uhvate Isusa. Kad je Juda glasno izjavio da je Isus nevin, sveštenici su odgovorili: „Šta mi marimo za to? Ti ćeš videti. Isus je bio u njihovim rukama i oni su odlučili da Ga nipošto ne puste. Potpuno savladan bolom i očajanjem, Juda je bacio pred njihove noge novac kojim su ga potkupili, a koji je sada prezirao, i užasno mučen grižom savesti otišao i obesio se.

Mnogi od onih koji su se nalazili u toj masi bili su naklonjeni Isusu, a naročito čudenje i divljenje izazvalo je Njegovo mirno ćutanje uprkos mnogobrojnim pitanjima koja su Mu bila postavljana. I pored svih poruga i zlostavljanja kojima je bio izložen, na Njegovom licu nije se mogao videti ni najmanji izraz straha i uznemirenosti. Bio je dostojanstven i potpuno staložen. Posmatrači su Ga gledali sa čudenjem. Uporedujud Njegovu besprekornu postojanost i dostojanstveno držanje sa izgledom onih što su sedeli nasuprot Njemu u ulozi sudija, posmatrači su jedan drugome govorili da On svojom pojavom liči na cara više no ijedan od prisutnih poglavara. Na Njemu nije bilo ni traga od onoga što žigoše jednog zločinca. Pogled Mu je bio nežan, bistar i nezastrašen. Čelo široko i visoko. Svaka crta Njegovog lica bila je izraz dobrote i plemenitosti. Pred Njegovim nadljudskim strpljenjem, uzdržavanjem i blagošću mnogi su zadrhtali. Njegovo dostojanstveno božansko držanje veoma je uznemirilo čak i Iroda i Pilata.

Pilat se već od samog početka osvedočio da Isus nije običan čovek. Smatrao Ga je besprekornim, izuzetnim karakterom, potpuno nevinim od svega čim su Ga teretili. Andeli koji su bili svedoci čitavog prizora zapazili su ovo osvedočenje rimskog guvernera; i jedan andeo je — da bi ga spasao od uplitanja u strašni postupak predavanja Hrista na smrt raspinjanjem — bio poslat njegovoj ženi i u snu joj rekao da je sužanj, u čijem isledivanju i sudenju učestvuje i njen muž, u stvari Sin Božji koji strada potpuno nevin. Ona je Pilatu odmah poslala poruku sa napomenom da je u snu mnogo propatila zbog Isusa i opomenula je svog muža da ništa ne preduzima protiv tog svetog čoveka. Glasnik sa porukom brzo se probio kroz gomilu i predao pismo u Pilatove ruke. Dok je čitao, lice mu prebledi, on zadrhta i u isto vreme odluči da neće učiniti ništa da bi Hrista predao na smrt. Ako Jevreji zatraže Njegovu krv, on neće pristati na to, već će nastojati da Ga oslobodi.

Čuvši da se Irod nalazi u Jerusalimu Pilat je tome video veliku olakšicu, nadajući se da će se osloboditi svake odgovornosti za saslušanje i sudenje Isusu. Zato Ga je zajedno sa Njegovim tužiteljima odmah poslao Irodu. Ovaj je vladar bio već potpuno okoreo u grehu. Ubistvo Jovana Krstitelja ostavilo je na njegovoj savesti ljagu koje se nije mogao osloboditi. Kad je čuo za Isusa i Njegova silna dela, on je zadrhtao i uplašio se verujući da je to Jovan Krstitelj ustao iz mrtvih. Irod je smatrao da je Pilat poslavši Isusa k njemu time priznao njegovu vlast, autoritet i sud. Na taj način su se sprijateljila ova dva vlastodršca koji su ranije bili neprijatelji. Irod se obradovao susretu sa Isusom, očekujući da će Ovaj učiniti neko veliko čudo da bi zadovoljio njegovu radoznalost. Medutim, Isusov zadatak nije bio da zadovoljava nečiju radoznalost niti da traži sopstvenu bezbednost. Svoju božansku čudotvomu moć trebalo je da upotrebi za spasavanje drugih, a ne za svoju ličnu korist.

Na mnogobrojna pitanja koja Mu je Irod postavljao, Isus uopšte nije davao odgovora, niti je bilo šta odgovorio svojim tužiteljima koji su Ga žestoko okrivljavali. Pošto je Isus svojim držanjem ostavljao utisak kao da se uopšte ne plaši njegove sile, Iroda je to strašno razbesnelo i zajedno sa svojim vojnicima ismejao je, naružio i prezreo Sina Božjeg. Ipak se, zapanjen Isusovim dostojanstvenim i božanskim držanjem za sve vreme dok su Ga zlostavljali i sramotili, bojao da Mu izrekne presudu, već Ga je ponovo poslao Pilatu.

Sotona i njegovi andeli su navaljivali na Pilata sa svojim kušanjem, podstičući ga na postupak kojim će sam sebe upropastiti. Navodili su ga na pomisao da Isus mora biti osuden; i ako bi on i odbio da u tome učestvuje, to će ipak učiniti neko drugi; masa žedni za Hristovom krvlju, i, ako on ne bude hteo da Ga osudi na smrt, izložiće se opasnosti da izgubi svoj položaj i ugled pred svetom, i da ga smatraju pristalicom toga varalice. Plašeći se da ne izgubi položaj i autoritet, Pilat je pristao da Isusa osudi na smrt. I pored

svega toga on je odgovornost za Hristovu krv prebacio na Njegove tužitelje, a masa je pristala na to, vičući „Krv njegova na nas i na djecu našu". Ipak Pilat nije čist od te krvi; on snosi krivicu za Hristovu krv. lz ličnih, sebičnih interesa, iz ljubavi prema počastima od strane velikih ljudi ovog sveta, on je predao na smrt nevinog čoveka. Da je Pilat postupio u skladu sa svojim ličnim osvedočenjem, on se uopšte ne bi mešao u sudenje Isusu.

Isusovo držanje i reči u toku Njegovog saslušavanja ostavili su dubok utisak na srca mnogih koji su prisustvovali tom prizoru. Rezultati ovog uticaja pokazali su se tek posle Hristovog vaskrsenja. Medu onima što su tada prilazili Zajednici bilo je mnogo onih čije osvedočenje potiče iz vremena Hristovog saslušavanja.

Sotona se užasno žestio kad je video da sve svireposti i zlostavljanja kojima su Jevreji, podstaknuti od njega, izložili Isusa nisu bili u stanju da iz Njegovih usta izmame ni najmanje negodovanje ili bar uzdah. lako je uzeo na sebe ljudsku prirodu, On je ispoljio božansku postojanost i ni najmanje nije odstupio od volje svoga Oca.

Poglavlje 42 — Hristovo Raspeće

Sin Božji je bio osuden i predan u ruke svetine da se razapne; sa uzvicima likovanja brzo su odveli dragog Spasitelja. Usled iznurenosti, pretrpljenih muka i gubitka krvi prouzrokovanog bičevanjem i udarcima, On je bio slab i iznemogao; pored svega toga na Njega je još stavljen i teški krst na koji će uskoro biti prikovan. Onesvestivši se, Isus je pao pod tim teretom. Tri puta su stavljali krst na Njegovo rame i tri puta je padao gubeći svest. Tada su uhvatili jednog od Njegovih sledbenika koji Ga nije otvoreno priznavao, ali Ga je ipak verovao. Na njega su stavili krst i on ga je nosio sve do kobnog mesta pogubljenja. U vazduhu iznad tog mesta lebdele su čete andela. Neki od Hristovih učenika su, u dubokom bolu i plačući gorko, išli za Njim sve do Golgote. Prisećali su se Njegovog trijumfalnog ulaska u Jerusalim pre svega nekoliko dana, kad su išli za Njim kličući: „Osana na visini" i u Njegovu čast zasipali put divnim palmovim grančicama i svojim haljinama. Oni su mislili da će On tada primiti carstvo i vladati kao zemaljski vladar lzraela. Ali kako se prizor izmenio! Kako su se rasplinula njihova iščekivanja! Ne sa radošću, ne sa divnom nadom i vedrinom, već slomljena srca, satrveni užasom i očajanjem, oni sada polako i tužno koračaju za Njim dok — toliko ponižen, prezren i osramoćen On upravo ide na gubilište.

Tu je bila i majka Isusova. Njeno srce razdirao je bol koji samo majka može da oseti, ali uprkos svemu ona se, zajedno sa učenicima, još uvek nadala da će On učiniti neko čudo i osloboditi se od svojih mučitelja. Ona nije mogla podneti pomisao da će On dozvoliti da Ga razapnu. Ali sve pripreme za pogubljenje su izvršene i Isusa su položili

na krst. Kad su doneli čekić i klinove, srca učenika su klonula u njima. Tim gotovo nepodnošljivim bolom Isusova majka je bila potpuno skrhana, i pre no što su Spasitelja prikovali na krst, učenici su je odneli da ne gleda taj strahoviti prizor i da ne čuje udarce čekića u šiljasto gvožde koje je probadalo Njegove nežne ruke i noge. Isus je grcao u samrtnim mukama, ali glasa nije pustio. Lice Mu je bilo bledo, a na čelu su Mu izbijale krupne kapi znoja. Sotona se radovao stradanju kroz koje je Sin Božji prolazio, ali je ipak strahovao da će svi njegovi napori da osujeti plan spasenja biti uzaludni, da će izgubiti svoje carstvo i — konačno — biti uništen. Pošto su Isusa prikovali, krst je zajedno sa Njim uz velike napore ispravljen i naglo spušten u zemlju; usled strašnog trzanja izazvanog time kidalo se meso i proširivale rane na Njegovim rukama i nogama, pričinjavajući Mu najžešće bolove. Da bi Isusovu smrt učinili što sramnijom, raspeli su s Njim i dva zločinca, jednoga s desne, a jednoga s leve strane. Zločince su morali silom da savladaju i tek posle grčevitog opiranja sa njihove strane, ruke su im opružene i prikovane na krst. Ali Isus se smerno predao, ne pružajući nikakav otpor svojim mučiteljima. Nije im bila potrebna nikakva sila da bi Njegove ruke raširili i prikovali ih na krst. Dok su zločinci proklinjali svoje mučitelje, Spasitelj se i u svojim samrtnim mukama molio za svoje neprijatelje: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine". On je morao da izdrži ne samo neizrecive fizičke bolove, nego i teret greha čitavog sveta.

Dok je Isus visio na krstu, neki su prolazeći mahali glavom kao da Mu se klanjaju kao caru, i, ružed Ga, dobacivali Mu: „Ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjuješ pomozi sam sebi; ako si Sin Božji, sidi s krsta". Iste te reči: „Ako si sin Božji" upotrebio je sotona kada je u pustinji kušao Hrista. „Tako i glavari svešteničkі s književnicima i starješinama podsmijevajući se govorahu: Drugima pomože, a sebi ne može pomoći. Ako je car lzrailjev ,neka side sad s krsta pa ćemo Ga vjerovati". Zajedljive reči jevrejskih voda: „Ako je sin Božji, neka se oslobodi", strašno su uzbudile andele koji su lebdeli nad prizorom Hristovog raspeća. Oni su čeznuli da priteknu u pomoć Isusu i da Ga nasilno oslobode, ali im nije bilo dozvoljeno da to učine. Cilj Njegove misije još nije bio ispunjen.

lako je već satima visio na krstu u samrtnim mukama, Isus nije zaboravio na svoju majku. Ona se ponovo našla pred tim strašnim prizorom, jer više nije mogla izdržati da bude odvojena od svoga Sina. Poslednja Isusova pouka bila je odraz saosećanja i humanosti. Posmatrajući njeno bolom izmučeno lice a zatim bacivši pogled na svog ljubljenog učenika Jovana, rekao je majci: „Ženo, eto ti sina"; a Jovanu: „Eto ti matere!" I od tog trenutka Jovan je uzeo Mariju u svoj dom.

U svojim strašnim mukama Isus je ožedneo i umesto vode dali su Mu ocat i žuč da pije, ali okusivši to što su Mu ponudili, On nije hteo da pije. Andeli nisu mogli više da gledaju užasne muke svog ljubljenog Zapovednika i pokrili su svoja lica pred tim

užasom. Sunce nije htelo da obasjava taj grozni prizor. Glasom koji je srca Njegovih mučitelja ispunio strahom i trepetom, Isus je povikao: „Svrši se!" Zavesa u hramu tada se pocepala na dva dela „od vrha do dna. Nastao je zemljotres, stenje se raspadalo, a zemlju je pokrila gusta tama. Sa Hristovom smrću kao da je iščezla i poslednja nada Njegovih učenika. Mnogi od Hristovih sledbenika bili su očevici Njegovog stradanja i smrti, i čaša njihovog bola sada se prepunila.

Tada sotona više nije likovao kao što bi to ranije činio. On se sve do sada nadao da će nekako osujetiti plan spasenja, ali je taj plan bio postavljen isuviše duboko da bi ga on mogao uništiti. I sada, pošto je Hristos umro, njemu je bilo potpuno jasno da i njega na kraju čeka smrt i da će se njegovo carstvo predati Spasitelju. Opet je sazvao svoje andele na savetovanje. Ničim nisu uspeli da savladaju Sina Božjeg, i zato sada moraju uložiti još veće napore i sve svoje sile i lukavstvo usmeriti protiv Njegovih sledbenika. Sve koje uzmognu, oni moraju sprečiti da ne prime spasenje otkupljeno za njih krvlju Hristovom. Na ovaj način je sotona mogao još uvek da radi protiv Božje vladavine. U njegovom je interesu takode da što više ljudi odvrati od Spasitelja. Jer će gresi svih kojih se iskupe krvlju Hristovom na kraju biti ponovo vraćeni na začetnika greha i on će morati da ispašta za njih, dok će oni koji ne prihvate spasenje omogućeno Hristovim zaslugama morati sami da izdrže kaznu za svoje prestupe.

Svoj život na zemlji Isus je proveo bez ikakvog bogatstva, svetskih počasti ili raskoši. Njegova smernost i samoodricanje bili su u suštoj suprotnosti sa gordošću i samoljubljem sveštenika i glavara. Njegova besprekoma čistota predstavljala je stalni ukor za njihove grehe. Oni su Ga prezirali zbog Njegove poniznosti, svetosti i čistote. Ali svi ti što su Ga ovde prezirali, jednog dana će Ga gledati u svoj Njegovoj nebeskoj veličanstvenosti i okruženog Očevom slavom.

U sudskoj dvorani On je bio okružen neprijateljima koji su vapili za Njegovom krvlju, ali ti ljudi okorelih srca koji su vikali: „Krv njegova na nas i na djecu našu ugledaće Ga kao slavnog Cara. Sve čete nebeskih andela pratiće Ga na Njegovom putu veličajući pobedničkim pesmama Njegovo dostojanstvo i moć kao Silnog Pobednika koji je bio mrtav i opet je živ.

Bedni, nemoćni i nikakvi ljudi pljuvali su u lice Caru slave, dok je masa ološa, zverski likujući uzvikivala ponižavajuće uvrede. Vredali su i najsvirepije udarali to lice koje sva nebeska bića ispunjava divljenjem. Oni će još jednom ugledati to lice koje će se tada sijati jače od sunca. i zaželeće da pobegnu ispred Njega. I umesto da uzvikuju ove ponižavajuće uvrede i zverski likuju, svi će zaplakati što su tako postupali s Njim.

Isus će pokazati svoje ruke na kojima se vide tragovi raspeća, On će uvek nositi znake tog svirepog mučenja. Svaki trag raspeća pričaće istoriju o čudesnom iskupljenju čoveka

i o visokoj ceni kojom je to iskupljenje stečeno. Isti oni ljudi koji su Knezu života zarili koplje u slabinu ugledaće trag koplja, i jadikovaće u dubokom bolu što su učestvovali u ranjavanju Njegovog tela.

Hristovim mučiteljima je bilo veoma krivo što je na krst iznad Njegove glave bio stavljen natpis .„Isus Nazarećanin car Judejski". Ali onda će morati da Ga vide u svoj Njegovoj slavi i carskoj moći. Na Njegovoj odori i stegnu oni će ugledati jasnim slovima ispisane reči: ".Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima". Kad je visio na krstu, oni su Mu zajedljivo dobacivali: „Hristos car lzrailjev neka side sad s krsta da vidimo pa ćemo Mu verovati". Onda će Ga ugledati sa carskom silom i autoritetom. Tada neće više tražiti od Njega da pokaže znak da je zaista Car lzrailja, nego će savladani prizorom Njegovog veličanstva i neopisive slave biti prinudeni da priznaju: „Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje".

Zemljotres, raspadanje stena, mrak koji je pokrio zemlju kad je Isus umirao, kao i Njegov prodomi uzvik: „Svrši se", uznemirio je Njegove neprijatelje, a srca Njegovih mučitelja ispunio strahom. Učenici su bili iznenadeni ovim neobičnim pojavama, ali su njihove nade bile skrhane. Plašili su se da će Jevreji nastojati da i njih unište. Bili su uvereni da užasna mržnja koju su Jevreji ispoljili protiv Sina Božjeg nije prestala sa Hristovom smrću. Teške časove svoje osamljenosti i tuge provodili su oplakujući svoje gorko razočaranje. Oni su očekivali da će Isus vladati kao zemaljski vladar, ali zajedno sa Njim sahranjene su i sve njihove nade. U svom bolu i razočaranju počeli su sumnjati da ih je On možda prevario. Čak se Njegova majka pokolebala u svojoj veri u Njega kao u Mesiju.

Mada su učenici bili potpuno razočarani u svojoj nadi što se tiče Isusa, oni su Ga ipak ljubili i želeli su da Njegovo telo sahrane pristojno i uz počasti, ali nisu znali kako da to izvedu. Josif iz Arimateje — jedan imućan čovek i uticajan član Visokog saveta, odani Hristov učenik — otišao je tajno ali smelo i zamolio Pilata za Spasiteljevo telo. Plašeći se mržnje Jevreja, nije se usudio da to javno učini. Učenici se nisu usudili da oni preduzmu taj korak, plašeći se da bi time u stvari samo sprečili da se Hristovo telo sahrani u pristojnu grobnicu. Pilat je dao dozvolu, i učenici su skinuli beživotno Hristovo telo sa krsta, dok su u najdubljem bolu oplakivali svoju izgubljenu nadu. Sa najvećom pažnjom uvili su telo u fino laneno platno i položili Ga u Josifovu novu grobnicu.

Žene koje su bile smerne Hristove sledbenice dok je On bio živ nisu htele da se udalje od Njega sve dok nisu videle da je položen u grob i da je na ulaz u grobnicu navaljen veliki kamen, da ne bi neprijatelji uzeli Njegovo telo. Medutim, nije trebalo da se plaše. Videla sam da su čete andela sa neizrecivom pažnjom stražile nad mestom Isusovog počivanja, žudno očekujući nalog da učestvuju u oslobadanju Cara slave iz tamnice smrti.

Hristovi mučitelji su strahovali da bi On ipak mogao oživeti i pobeći iz njihovih ruku. Stoga su od Pilata zatražili stražu koja će čuvati grob sve do trećeg dana. Njihovom zahtevu je udovoljeno i još je i kamen na ulazu u grobnicu zapečaćen, da ne bi učenici ukrali telo Hristovo i rekli da je On vaskrsnuo iz mrtvih.

Poglavlje 43 – Hristovo Vaskrsenje

Časove subotnog počivanja učenici su proveli tugujući zbog smrti svog Učitelja, dok je Isus — Car slave — ležao u grobu. Kad se približila noć, bili su postavljeni stražari da čuvaju Spasiteljev grob, dok su andeli — nevidljivi za ljudske oči — lebdeli iznad tog svetog mesta. Noć (prvog dana sedmice) polako je odmicala, i dok se još nije svanulo andeli koji su bdili nad grobom znali su da trenutak oslobođenja dragog Božjeg Sina, njihovog omiljenog Zapovednika, tek što nije nastupio. I dok su oni sa najdubljim uzbuđenjem očekivali trenutak Njegovog trijumfa, sa neba je naglo doleteo jedan moćni andeo. Njegovo lice je zasjalo kao munja, a odelo Mu je bilo belo kao sneg. Njegova svetlost je razagnala mrak ispred njega, a zle andele koji su drsko polagali pravo na Isusovo telo naterala da se u strahu razbeže ispred njegove sjajnosti i slave. Jedan od andela koji je prisustvavao prizoru Hristovog ponižavanja i čuvao mesto Njegovog počivanja, pridružio se ovome što je upravo doleteo sa neba da bi zajedno prišli grobu. Od njihovog približavanja zemlja je zadrhtala i nastao je jak zemljotres.

Rimske stražare spopao je užasan strah. Gde je sada njihova sila da Hristovo telo zadrže u grobu? Nisu više mislili ni na svoju dužnost niti na mogućnost da učenici ukradu telo Isusovo. Kad ih je obasjala svetlost andela, koja je bila sjajnija od svetlosti sunca, stražari su popadali na zemlju kao mrtvi. Jedan od andela uzeo je veliki kamen koji je zatvarao ulaz u grobnicu, i uklonivši ga sa groba, seo na njega. Drugi je ušao u grob i skinuo ubrus sa Isusove glave. Tada je andeo koji se upravo spustio sa neba, glasom od kog je zemlja zadrhtala povikao: „Sine Božji, ustani, zove Te Tvoj Otac! Smrt nije mogla više da Ga zadrži. Isus je ustao iz mrtvih kao slavni Pobednik. Čete andela posmatrale su ovaj prizor sa svečanim strahopoštovanjem. Kada je Isus izašao iz groba, ti andeli svetlosti pali su pred Njim na zemlju klanjajući Mu se i pozdravljali su Ga pesmama pobede i likovanjem.

Pred sjajnom i prodornom svetlošću nebeskih andela, sotonski andeli su morali da pobegnu i ogorčeno su se žalili svome vodi da su nebeski andeli nasilno preoteli njihov plen i da je Onaj koga su oni toliko mrzeli ustao iz groba. Sotona i njegovi andeli su likovali što je njihova vlast i moć nad palim čovekom tako velika da je i Gospodara života položila u grob, ali je njihov pakleni trijumf bio vrlo kratkog veka. Kad je Isus izašao iz tamnice (groba) kao slavni Pobednik, sotoni je bilo potpuno jasno da će i on, kad za to dođe vreme, morati da umre, a njegovo carstvo biće vraćeno Onome kome po

pravu i pripada. Plakao je od besa što i pored svih svojih napora nije uspeo da savlada Isusa, i što je sada čoveku otvoren put spasenja kojim svako može da ide i da bude spasen.

Zli andeli su se ponovo savetovali sa svojim zapovednikom kako da nastave svoj rad protiv Božje vladavine. Sotona im je naredio da idu sveštenicima i starešinama, rekavši: „Mi smo uspeli da ih obmanemo, zaslepivši im oči i otvrdnuvši njihova srca da ne prime Isusa. Naveli smo ih da Ga smatraju obmanjivačem. Ovi rimski stražari proneće omraženu vest da je Isus vaskrsnuo. Mi smo uspeli da sveštenike i starešine navedemo da Isusa mrze i da Ga ubiju. Sada im predočite da će ih narod, ako sazna da je Isus vaskrsnuo, kamenovati što su na smrt predali nevinog čoveka.

Tek kad su se čete nebeskih andela udaljile od groba i kad su svetlost i slava iščezle, rimski stražari su se usudili da podignu glavu i da pogledaju oko sebe. Bili su zaprepašćeni videvši; da je veliki kamen uklonjen sa ulaza u grobnicu i da je Isusovo telo nestalo. Požurili su u grad da jave sveštenicima i starešinama šta su videli. Kad su te ubice saslušale čudesnu vest, lica su im prebledela. Obuzimala ih je grozota i užas pri pomisli šta su učinili. Ako je vest tačna, oni su propali. lzvesno vreme sedeli su potpuno nemi, gledajući jedan u drugoga i ne znajući šta da preduzmu i šta da kažu. Ako prihvate ovaj izveštaj sami će sebe osuditi. Nasamo su se posavetovali šta da rade. Smatrali su da će ih narod ako od stražara sazna za ovu vest, pobiti kao ubice zato što su Hrista predali na smrt. Stoga su odlučili da potkupe rimske vojnike, da nikome ne govore o tome. Ponudili su stražarima veliku sumu novca, govoreći: „Kažite: učenici dodoše noću i ukradoše ga kad smo mi spavali". A ukoliko budu zapitani kako su na stražarskom mestu smeli da spavaju, jevrejske vode obećaše da će oni to srediti sa Pilatom i da im se zbog toga ništa neće dogoditi. Rimski stražari su svoju čast i poštenje prodali za novac, i pristali su da slede savet sveštenika i starešina.

Kad je Isus viseći na krstu uzviknuo „Svrši se", zemlja se zatresla, kamenje se raspadalo i otvorili su se izvesni grobovi. Kad je On ustao kao Pobednik nad smrću i grobom, dok se zemlja ljuljala a nebeska slava obasjavala Njegov grob, mnogi od umrlih pravednika, odazizajući se Njegovom pozivu ustali su iz svojih grobova da budu svedoci Njegovog vaskrsenja. Ti naročito počastvovani sveti ljudi, izašli su iz svojih grobova zaodeveni slavom. To su bili izabrani sveci iz svih vremena, počevši od stvaranja pa sve do Hristovih dana. I dok su jevrejske starešine pokušavale da prikriju istinu o Hristovom vaskrsenju, Bog je ovu grupu pravednika podigao iz mrtvih da posvedoče Hristovo vaskrsenje i da veličaju Njegovu slavu.

Ti vaskrsli pravednici bili su upadljivo različiti u uzrastu i spoljnom izgledu, pojedini su izgledali mnogo otmeniji od ostalih. Obaveštena sam da su stanovnici zemlje usled sve

veće moralne izopačenosti, vremenom gubili i svoju fizičku snagu i lepotu. Sotona ima vlast nad bolešću i smrću, i ka svakom novom pokolenju posledice tog prokletstva su sve vidljivije, jer sotonina vlast dolazi sve više do izražaja. Oni što su živeli u danima Noja i Avrama bili su po snazi i lepoti slični andelima. Medutim, svako uzastopno pokolenje bivalo je sve slabije, sve podložnije bolesti i ljudski vek se stalno skradivao; sotona je bio sve iskusniji u mučenju i slabljenju ljudskog roda.

Ti sveti ljudi što su prilikom Hristovog vaskrsenja podignuti iz mrtvih, pojavili su se mnogima i posvedočili da je žrtva za čoveka besprekorno podnesena i da je Isus, kojega su Jevreji raspeli, ustao iz mrtvih i kao nepobitni dokaz za istinitost svog tvrdenja izjavljivali bi: "Mi smo vaskrsli sa Njim". Posvedočili su da su Njegovom moćnom silom pozvani iz svojih grobova. I pored toga što su pod uticajem sotone i njegovih andela širili lažne izveštaje, jevrejski sveštenici nisu mogli da prikriju od javnosti istinu o Hristovom vaskrsenju, jer su ovi sveti ljudi, podignuti iz svojih grobova, proneli čudesnu i radosnu vest; a osim toga i sam Isus se pokazao svojim tužnim i obeshrabrenim učenicima, razgoneći njihov strah i donoseći im radost i sreću.

Pošto se sva vest širila od grada do grada i od sela do sela, Jevreji su, plaše ći se za svoj život, prikrivali svoju mržnju prema Hristovim učenicima. Njihova jedina nada bila je u tome da razglase svoju lažnu verziju o nestanku Hristovog tela, a tu laž su kao istinu prihvatali samo oni koji su želeli da tako bude. Pilat je, čuvši da je Isus ustao iz groba, zadrhtao od straha. On nije mogao da sumnja u dato svedočanstvo i od tog trenutka za njega nigde više nije bilo mira. Radi priznanja od strane sveta i iz straha da ne izgubi svoj autoritet i život, on je Isusa predao na smrt. Sada je bio potpuno osvedočen da je Onaj za čiju krv on snosi krivicu bio ne samo nevin čovek, već zaista Sin Božji. Ostatak svog života proveo je veoma bedno. Očajanje i griža savesti uništili su u njemu svaku nadu i svako osećanje radosti. Nikome nije dozvolio da ga teši i kukavički je završio najnesrećnijom smrću. Irodovo srce je, medutim, još uvek bilo okorelo, i kad je čuo da je Isus vaskrsnuo, nije se mnogo uplašio. On je oduzeo život Jakovu i kad je video da je to po volji Jevrejima uhvatio je i Petra, nameravajući da i njega ubije. Ali je Gospod imao još jedno delo ko je trebalo da Petar izvrši, i zato je poslao svog andela da ga oslobodi. Iroda je za to stigla Božja kazna. Dok je jednom prilikom razmetljivo i samohvalisavo govorio okupljenoj masi, Božji andeo ga je, na očigled svih prisutnih, udario tako da je umro najgroznijom smrću.

U prvi dan sedmice, vrlo rano, dok se još nije rasvanulo, svete žene su pošle na grob noseći dragocene mirise da pomažu telo Isusovo. Stigavši na mesto, videle su da je teški kamen uklonjen sa ulaza u grob i da Isusovo telo nije tu. Njihova srca su time bila savladana, jer su se uplašile da su neprijatelji uzeli telo njihovog Gospoda. Odjednom su ugledale dva andela u belim haljinama čija su lica bila ozarena radošću i veoma sjajna. Ti

nebeski vesnici razumeli su zbunjenost ovih žena i odmah su im rekli da Isus nije tu. On je ustao, i one su mogle da vide samo mesto gde je On ležao. Naložili su im da jave učenicima da će On pred njima otići u Galileju. Sa strahom i radošću velikom one su potrčale da učenicima, koji su još uvek jadikovali, prenesu sve što su videle i čule.

Učenici nisu mogli poverovati da je Hristos zaista vaskrsnuo, već su zajedno sa ženama koje su tu vest donele pohitali na grob. Uverili su se da Isus nije u grobu, videli su laneno platno u koje je bio uvijen, ali ipak nisu mogli da poveruju u „dobre glase" da je On ustao iz mrtvih. Vratili su se kući čudeći se i diveći onome što su videli i što su im žene ispričale. Ali je Marija ostala na grobu, razmišljajući o svemu što je videla, dok ju je stalno mučila pomisao da su možda bili prevareni. Smatrajući da je očekuju nova iskušenja, ponovo se odala svom teškom bolu i tako slomljena gorko je plakala. Nadvirivši se ponovo nad grob, ugledala je dva andela u belim haljinama. Jedan je sedeo čelo glave a drugi čelo nogu, na mestu gde je Isus ležao. Glasom punim nežnosti, zapitali su je zašto plače. Ona odgovori: „Uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše".

Okrenuvši se od groba, ugledala je Isusa koji je stajao sasvim blizu, ali Ga ona nije prepoznala. Nežnim i saosećajnim glasom, On je zapitao zašto je tako tužna i koga traži. Pretpostavljajući da bi to mogao biti vrtlar, zamolila Ga je da joj, ukoliko je On uklonio njenog Gospoda, kaže gde Ga je stavio, da bi ona mogla da Ga uzme. Svojim uobičajenim božanskim glasom Isus joj tada reče: „Marija!" Ton tog dragog glasa njoj je bio toliko poznat i ona brzo odgovori „Ravuni!" I u svojoj velikoj radosti umalo Ga se nije „dohvatila", ali joj Isus reče: „ne dohvataj se do mene, jer još se ne vratih k Ocu svojemu; nego idi k braći mojoj i kaži im: vraćam se k ocu svojemu i ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu" (Jovan 20, 17). Sva srećna ona je potrčala noseći učenicima „dobre glase". Ubrzo posle toga Isus se uzneo na nebo da lično iz Očevih usta čuje da je Njegova žrtva prihvaćena i da primi svu „vlast na nebu i na zemlji".

Andeli su u vidu oblaka okružili Sina Božjeg pevajući: „Uzvisite se vrata vječna da bi car slave mogao da ude. Videla sam da Isus čak i kad je bio u društvu tih sjajnih nebeskih četa, u prisustvu Očevom i okružen Njegovom slavom, nije zaboravio na svoje učenike koji su ostali na zemlji, već se — primivši vlast od svoga Oca — vratio da bi i njih učinio učesnicima svoje moći. Još istog dana On se vratio i pokazao se svojim učenicima. Tada je dozvolio i da Ga se dotaknu jer je bio kod Oca i primio vlast.

Tom prilikom Toma nije bio prisutan. On nije smerno prihvatio svedočanstvo ostalih učenika, već je upomo i samopouzdano tvrdio da neće verovati sve dok ne stavi svoj prst u rane od klinova na Njegovim rukama, i ruku svoju na ranu koju je svirepo koplje ostavilo na Njegovoj slabini. Time je pokazao da nema poverenja u svoju braću. Ako bi svi zahtevali da im se pruže takvi dokazi, onda danas niko ne bi primio Isusa niti bi

verovao u Njegovo vaskrsenje. Medutim, Božja volja je da oni koji nemaju mogućnosti da lično vide i čuju vaskrslog Spasitelja, prihvate svedočanstvo Njegovih učenika. Bogu nije bilo po volji Tomino neverovanje. Kada se Isus ponovo sastao sa svojim učenicima bio je prisutan i Toma, i kad je ugledao Isusa, poverovao je. Ali pošto je On ranije izjavio da se neće zadovoljiti bez očevidnih dokaza i opipljivih znakova, Isus mu je pružio dokaze koje je tražio. Tada je Toma uzviknuo: „Gospod moj i Bog moj". Ali ga je Isus ukorio zbog njegovog neverovanja, rekavši: „Pošto me vide verovao si; blago onima koji ne videše i verovaše" (Jovan 20, 29).

Slično tome, oni koji nisu učestvovali u objavljivanju prve i druge andeoske vesti i u tome nemaju nikakvog iskustva, moraju te vesti primiti preko drugih koji su u njima učestvovali od samog početka. Kao što je Isus bio odbačen, videla sam da će tako biti odbačene i ove vesti. I kao što su učenici tvrdili da „nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mogli spasiti". (Dela 4, 12) isto tako i danas sluge Božje verno i neustrašivo treba da opominju one što su istinu u vezi sa vešću Trećeg andela prihvatili samo delimično, da moraju rado prihvatiti sve vesti onako kako ih je Bog dao, ili u tome neće imati nikakvog učešća.

Dok su svete žene nosile vest da je Isus vaskrsnuo, rimski stražari su širili laž koju su izmislili jevrejski sveštenici i starešine: naime, da su učenici došli noću dok su oni spavali i ukrali telo Isusovo. Tu laž je sotona doneo u srca i usta sveštenika, a narod je bio spreman da prihvati njihove reči. Ali se Bog na izuzetan način postarao da ovaj značajan dogadaj od kojega zavisi naše spasenje, stavi van svake sumnje. Oni svedoci što su bili probudeni iz mrtvih posvedočili su da je Isus zaista vaskrsnuo, a to sveštenici i starešine nisu mogli da pobiju.

Isus je ostao sa svojim učenicima još četrdeset dana, što je pričinjavalo naročitu radost njihovom srcu, jer im je još potpunije otkrio istinu o carstvu Božjem. Naložio im je da svedoče o svemu što su videli i čuli u vezi sa Njegovim stradanjem, smrću i vaskrsenjem, objavljujući da je On podneo žrtvu za grehe čitavog ljudskog roda i da svako ko želi može doći k Njemu i naći život. Ne krijući od njih ništa, nežno im je rekao da će biti izloženi proganjanju, nevolji i tugi, ali će, — prisećajući se svojih ranijih doživljaja i reči koje im je On govorio, — naći olakšanje. Podsetio ih je da se i On odupro kušanjima sotone i izvojevao pobedu samo kroz patnju i nevolje. Nad njim sotona više nije imao vlasti, ali će on svoja kušanja sada usmeriti direktno protiv njih i svih onih koji uzveruju u Njegovo ime. Ipak oni mogu pobediti kao što je i On pobedio. Isus je svoje učenike obdario silom da čine čudesa i, premda će biti izloženi progonima od strane bezbožnih ljudi, obećao je da će s vremena na vreme slati svoje andele da ih oslobadaju; život im neće moći oduzeti sve dok ne završe svoju misiju, a onda će možda biti potrebno da svoje svedočanstvo zapečate i sopstvenom krvlju.

Željni da Ga slušaju, učenici su radosno pratili Njegovo izlaganje, gutajući žedno svaku reč koja je dolazila sa Njegovih svetih usana. Sada im je bilo sasvim jasno da je On Spasitelj sveta. Njegove su reči duboko prodirale u njihova srca, i bilo im je žao što će uskoro biti odvojeni od svog nebeskog Učitelja te više neće moći da slušaju utešne i pune samilosti reči koje su dolazile iz Njegovih usta. Srca su im ponovo bila zagrejana ljubavlju i neizrecivom radošću kad im je rekao da On odlazi da bi njima pripremio mesto u Očevoj kući, i da će opet doći i odvesti ih da zauvek s Njim ostanu. Obećao im je takode da će im poslati Utešitelja, Duha Svetoga koji će ih uputiti u svaku istinu. „I podignuvši ruke svoje blagoslovi ih" (Luka 24, 50).

Poglavlje 44 – Hristovo Vaznesenje

Celo nebo je očekivalo trenutak trijumfa kada je trebalo da se Isus vrati svome Ocu. Andeli su došli da prihvate Cara slave i da Ta trijumfalno otprate na nebo. Pošto je blagoslovio svoje učenike, Isus se odvojio od njih uzdižući se prema nebu. Na tom putu sledilo Ga je čitavo mnoštvo „zarobljenika" koji su ustali iz mrtvih prilikom Njegovog vaskrsenja. Pratilo Ga je takode i veliko mnoštvo andela, dok su bezbrojne čete andela očekivale Njegov dolazak. Kad su se približili Svetom Gradu, andeli koji su pratili Isusa klicali su: „Vrata! uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata večna! lde Car slave". Andeli iz Grada su ushićeno pitali: „Ko je taj Car slave?" Trijumfalan odgovor andela iz Hristove pratnje glasio je: „Gospod, krepak i silan. Gospod silan u boju! Vrata, uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata vječna! lde Car slave".

Ponovo se čulo pitanje andela čekaoca: „Ko je taj Car slave? a prateće čete andela su, melodično otežući, odgovorile: „Gospod nad vojskama; On je Car slave" (Ps. 24, 7-10). Tada je ova veličanstvena povorka trijumfalno ušla u Sveti Grad. Sve nebeske vojske okupile su se oko svog veličanstvenog Zapovednika klanjajući Mu se sa najdubljim poštovanjem i polažući svoje sjajne krune pred Njegove noge. Zatim su zasvirali u svoje zlatne harfe tako da se celo nebo ispunilo umilnim i skladnim zvucima najdivnije muzike i pesme u čast Jagnjetu koje je bilo zaklano i opet živi u veličanstvu i slavi.

Dok su učenici tužno netremice gledali prema nebu da uhvate i poslednji trag svetlosti u kojoj je njihov Gospod iščeznuo, pred njima su se pojavila dva andela u belim haljinama, govoreći im: „Ljudi Galilejci! šta stojite i gledate na nebo. Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što vidjeste da ide na nebo" (Djela 1, 11) Učenici i mati Isusova koja je zajedno s njima bila očevidac vaznesenja Sina Božjeg, celu sledeću doć proveli su u razgovoru o Njegovim čudesnim delima i neobičnim i veličanstvenim dogadajima koji su se odigrali za tako kratko vreme.

Sotona se ponovo savetovao sa svojim andelima i, pun ogorčene mržnje protiv Božje vladavine, rekao im je da dok još traje njegova vlast nad ovim svetom njihovi napori protiv Hristovih sledbenika moraju se udesetostručiti. Hrista ničim nisu mogli da savladaju, ali Njegove sledbenike moraju savladati, ako je to ikako moguće. U svakom pokolenju moraju nastojati da na keki način prevare one koji budu verovali u Isusa. On je svojim andelima predočio i to da je Isus svojim učenicima dao vlast da njih (zle duhove) izgone iz onih koje su zaposeli kao svoje žrtve, i da leče one koje su oni mučili. Zatim su se sotonini andeli razišli, ričući kao besni lavovi, rešeni da unište Hristove sledbenike.

Poglavlje 45 — Hristovi Učenici

Učenici su s velikom silom propovedali raspetog i vaskrslog Spasitelja. Imenom Isusovim lečili su bolesne i činili velike znake i čudesa. Petar i Jovan su pred vratima hrama jednog čoveka koji je od rodenja bio hrom potpuno izlečili, tako da je na očigled sveg naroda ušao zajedno s njima u hram skačući i hvaleći Boga. Vest o ovome brzo se pročula i narod se masovno slegao oko učenika, diveći se čudu koje su oni izvršili.

Kad je Isus umro, sveštenici su mislili neće se više tu i tamo pojavljivati čudesa, nestaće uzbudenja izazvanog na taj način, i narod će se opet vratiti ljudskim tradicijama. Ali, gle! Upravo medu njima, u samom hramu, učenici su izvršili čudo i sav narod ispunili zaprepašćenošću i divljenjem. Isus je bio raspet, i oni su se pitali u čudu otkud Njegovim sledbenicima ova moć. Dok je Isus bio živ, smatrali su da im je On davao silu da čine čuda; medutim, sa Njegovom smrću oni su očekivali kraj i čudesima. Shvatajući njihovu zbunjenost i nevolju u kojoj su se našli, Petar im je rekao: „Ljudi lzrailjci! što se čudite ovome? lli šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošću učinili da on ide? Bog

Avramov i Isakov i Jakovljev, Bog otaca vaših, proslavi Sina svojega Isusa, kojega vi predadoste, i odrekoste Ga se pred licem Pilatovijem kad on sudi da Ga pusti, A vi Sveca i Pravednika odrekoste se, i isprosiste čovjeka krvnika da vam pokloni; a Načelnika života ubiste, kojega Bog vaskrse iz mrtvijeh, čemu smo mi svjedoci. I za vjeru imena Njegova, ovoga koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera koja je kroza Nj dade mu celo zdravlje ovo pred svima vama" (Dela 3, 12-16).

Sveštenici i starešine nisu mogli da podnesu ove reči i na njihovu zapovest Petar i Jovan su uhvaćeni i bačeni u tamnicu. Ali čuvši samo ovu propoved, obratile su se hiljade duša i poverovale u Hristovo vaskrsenje i Njegovo vaznesenje. Sveštenici su bili veoma uznemireni i uplašeni. Oni su Isusa ubili da bi dušu naroda ponovo vezali za sebe, ali je njihov položaj sada u stvari bio nepovoljniji nego pre. Učenici su ih otvoreno optužili za

ubistvo Sina Božjeg i oni nisu mogli da predvide kako će to da odjekne i kako će ih narod smatrati. Oni bi Petru i Jovanu rado oduzeli život, ali se nisu usudili da to učine samo iz straha od naroda.

Sledećeg dana apostoli su izvedeni pred Visoki savet. Tu su bili isti oni ljudi što su onako žudno tražili nevinu Hristovu krv. Oni su čuli kako se Petar sa kletvom i preklinjanjem bio odrekao svog Gospoda kad su ga optužili da je i on jedan od Njegovih učenika, i nadali su se da će ga ponovo zaplašiti. Ali sada je Petar bio potpuno obraćen, i iskoristio je pruženu priliku da skine sa svog obraza sramnu ljagu tog kukavičkog odricanja i da uzvisi Ime koje je na taj način obeščastio. Sa svetom smelošću i u sili Duha, neustrašivo im je rekao: „Da je na znanje svima vama i svemu narodu lzrailjevu da u ime Isusa Hrista Nazarećanina, kojega vi raspeste, kojega Bog podiže iz mrtvih, stoji ovaj pred vama zdrav. Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla; i nema ni u jednome drugom spasenja. Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasti" (Dela 4, 10-12).

Narod se divio Petrovoj i Jovanovoj smelosti i po njihovom plemenitom i neustrašivom držanju koje je bilo toliko slično ponašanju Isusovom kad je stajao pred svojim neprijateljima, zaista se videlo da su „bili sa Isusom". Isus je samo jednim pogledom sažaljenja i tuge ukorio Petra kad Ga se ovaj bio odrekao, a sad kad je tako smelo priznao svoga Gospoda, Petar je primio Njegovo odobravanje i blagoslov. Kao dokaz Hristovog odobravanja, on je (zajedno sa ostalim apostolima) bio ispunjen Svetim Duhom.

Sveštenici se nisu usudili da javno ispolje svoju mržnju prema učenicima. Naredili su im da izadu iz Saveta, a onda su konferisali medu sobom, govoreći: „Šta ćemo činiti ovim ljudima? Jer veliki znak što učiniše oni poznat je svima koji žive u Jerusalimu, i ne možemo odredi" (Dela 4, 16). Strahovali su da se vest o ovom dobrom delu ne proširi po čitavom narodu. Ukoliko se to javno razglasi, sveštenici su strepeli da će izgubiti svoju vlast i biti smatrani Isusovim ubicama. Ipak je sve što su se usudili da učine bilo samo pretnja učenicima da više ništa ne govore u ime Isusovo, da ne bi bili pogubljeni. Ali Petar je smelo izjavio da oni ne mogu a da ne govore o onome što su videli i čuli.

Hristovom silom učenici su nastavili i dalje da ublažuju patnje nesrećnih i leče sve bolesne koje su im donosili. Svakog dana su stotine novih duša prilazile pod zastavu raspetog, vaskrslog i na nebo uznetog Spasitelja. To je strašno uznemirilo i zabrinulo sveštenike i starešine i sve one koji su im bili naročito privrženi. Ponovo su uhvatili apostole i bacili ih u tamnicu, nadajući se da će na taj način stišati uzbudenje koje je zahvatilo narod. Sotona je likovao zajedno sa svojim andelima, ali je Božji andeo otvorio

vrata tamnice, i nasuprot pretnji i zapovesti sveštenika i starešina, naredio apostolima: „Idite i stanite u crkvi te govorite narodu sve riječi ovoga života" (Dela 5, 20).

Ponovo su sazvali Visoki savet i poslali sluge da apostole dovedu iz tamnice. Poslani su otključali tamnička vrata, ali onih koje su oni tražili nije bilo unutra. Vratili su se sveštenicima i starešinama sa izveštajem: „Tamnicu nadosmo zaključanu sa svakom tvrdom, i čuvare gdje stoje pred vratima; ali kad otvorismo, unutra ni jednog ne nadosmo". A neko dode i javi im govoreći: eno oni ljudi što ih baciste u tamnicu, stoje u crkvi i uče narod. Tada otide vojvoda s momcima i dovede ih ne na silu, jer se bojahu naroda da ih ne pobije kamenjem. A kad ih dovedoše, postaviše ih pred sabor, i zapita ih poglavar sveštenički govoreći: ne zaprijetismo li vam oštro da ne učite u ovo ime? i gle, napuniste Jerusalim svojom naukom, i hoćete da bacite na nas krv onoga čovjeka" (Dela 5, 23. 25-28).

Jevrejske vode su bili najobičniji licemeri, oni su više cenili počasti od strane ljudi nego i samog Boga. Njihova su srca otvrdnula i okorela do te mere da su ih najsilnija dela koja su činili apostoli samo još više ispunila mržnjom protiv njih. Oni su znali da učenici propovedajući Isusa, Njegovo raspeće, vaskrsenje i vaznesenje, time u stvari njima pripisuju krivicu za ubistvo Sina Božjeg. Oni sada više nisu bili voljni da na njih padne Njegova krv kao onda kad su na sav glas vikali: „Krv njegova na nas i na djecu našu".

Apostoli su smelo izjavili da se oni više moraju pokoravati Bogu negoli ljudima. Petar im je rekao: „Bog otaca naših podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši na drvo. Onoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i Spasa, da da lzrailju pokajanje i oproštenje grijeha. I mi smo njegovi svjedoci ovijeh riječi i Duh Sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju" (Djela 5, 30-32). Ove tako neustrašivo izgovorene reči raspalile su gnjev tih ubica do te mere da su odlučili da apostole pobiju i svoje ruke ponovo okaljaju krvlju. I dok su oni planirali kako da to izvedu, andeo Gospodnji je pokrenuo srce Gamalaila da sveštenicima i starešinama da ovaj savet: „Prodite se ovih ljudi i ostavite ih; jer ako bude od ljudi ovaj savet ili ovo delo pokvariće se. Ako li je od Boga, ne možete ga pokvariti, da se kako ne nadete kao bogoborci" (Djela 5, 38,39). Zli andeli su podsticali sveštenike i starešine da apostole osude na smrt i da ih pobiju ali je Bog poslao svog andela da spreči to, i medu samim jevrejskim vodama našao se jedan koji je podigao svoj glas u korist Njegovih slugu. Delo apostola još nije bilo završeno. Trebalo je da budu izvedeni još i pred careve, da i njima posvedoče o imenu Isusovom i o svemu onome što su lično videli i čuli.

lako nerado, sveštenici su pustili svoje sužnje, ali su ih prethodno išibali i naredili im da više ne govore ništa u ime Isusovo. „A oni onda otidoše od sabora radujući se što se udostojiše primiti sramotu za ime Gospoda Isusa. A svaki dan u crkvi i po kućama ne

prestajahu učiti i propovijedati Jevandelje o Isusu Hristu" (Djela 5, 41. 42). Tako se Jevandelje širilo i napredovalo. Učenici su smelo svedočili o svemu onome što su lično videli i čuli, i imenom Isusovim činili silna čudesa. Neustrašivo su za krv Isusovu optuživali one koji su tu krv tako voljno primili na sebe onda kada im je bila data vlast nad Sinom Božjim.

Videla sam da je Božjim andelima bilo naloženo da budno vode brigu o svetim i značajnim istinama koje su imale da predstavljaju kotvu za Hristove sledbenike kroz sva pokolenja. Naročita sila Svetog Duha pratila je apostole koji su bili svedoci Hristovog raspeća, vaskrsenja i vaznesenja — tih značajnih istina koje treba da predstavljaju nadu lzrailja. Svaku dušu je trebalo uputiti da na Spasitelja sveta gleda kao na svoju jedinu nadu, da hodi putem koji je sam On otvorio žrtvujući svoj život, i da drži Božji zakon. Videla sam da je Isus u svojoj mudrosti i dobroti ovlastio svoje učenike da nastave delo kojega radi je On bio omrznut i ubijen od strane Jevreja. Imenom Njegovim imali su moć da raskopavaju „dela davolja". Sjajni oreol svetlosti i slave koji okružuje Njegovu smrt i vaskrsenje, čini besmrtnom svetu istinu da je On zaista Spasitelj sveta.

Poglavlje 46 — Kamenovanje Stefana

Broj Hristovih sledbenika u Jerusalimu naglo se povećao „i mnogi od sveštenika pokoravali su se veri". „A Stefan pun vere i sile činjaše znake i čudesa velika medu ljudima" (Djela 6, 8). Jevrejske vode su bile još besnije kad su videle da čak i neki sveštenici napuštaju njihove tradicije i prinašanje žrtava prihvatajući Isusa kao veliku žrtvu. Sa silom odozgo Stefan je ukoravao sveštenike, a Isusa veličao pred njima. Oni nisu mogli da se suprotstave mudrosti i sili sa kojom je on govorio i pošto protiv njega nisu mogli da iznadu ništa, nagovorili su ljude da lažno svedoče kako su ga, navodno, čuli da huli na Mojsija i na Boga. Pobunili su narod da Stefana liše slobode i, na osnovu lažnog svedočenja, optužili su ga da je govorio protiv hrama i zakona. Ti lažni svedoci tvrdili su da su ga čuli gde govori da će Isus Nazarećanin uništiti čitav sistem koji je Mojsije uveo.

Dok je Stefan stajao pred svojim sudijama, svetlost Božje slave počivala je na njegovom licu. „I pogledavši na nj svi koji sjedahu na saboru vidješe lice njegovo kao lice andela (Djela 6, 15). Kad je pozvan da odgovori na optužbu podignutu protiv njega, on se počev od Mojsija i proroka osvrnuo na istoriju sinova lzrailjevih i na Božje postupanje sa njima, i pokazao im kako je Hristos bio predskazan u proročanstvu. Pozivajući se na istoriju hrama, izjavio je da Bog ne živi u rukotvorenim crkvama. Jevreji su obožavali hram, i svaka reč izgovorena protiv te gradevine izazvala bi veće negodovanje nego da je izgovorena i protiv samog Boga. Primetivši u toku svog izlaganja da narod odbacuje njegovo svedočanstvo o Hristu kao i ono što je rekao o hramu, Stefan

ih je neustrašivo ukorio: „Tvrdovrati i neobrezanijeh srca i ušiju, vi se jednako protivite Duhu Svetome", (Djela 7, 51). Dok su vršili spoljne obrede svoje vere, srca su im bila izopačena i puna smrtonosnog zla. Pozivajući se na svirepost njihovih očeva koji su ubijali proroke, Stefan je svojim slušaocima rekao da oni raspevši Hrista i odbacujući Ga još uvek, čine još veći greh. „Kojega od proroka ne protjeraše oci vaši? I pobiše one koji naprijed javiše za dolazak Pravednika kojega vi sad izdajnici i krvnici postadoste" (Djela 7, 52). Ošinuti ovim jasno izgovorenim istinama, sveštenici i starešine bili su razjareni do te mere da su škripeći zubima nasrnuli na Stefana. A on „bududi pun Duha Svetoga pogleda na nebo i vidje slavu Božju i Isusa gdje stoji s desne strane Bogu", reče: „Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovječjega gdje stoji s desne strane Bogu" (Djela 7, 55. 56). Nisu hteli ni da ga čuju, već „povikavši iza glasa zatiskivahu uši svoje i navališe jednodušno na nj. I izvedavši ga iz grada stadoše ga zasipati kamenjem". A on „kleče na koljena i povika iza glasa: Gospode! ne primi im ovo za greh" (Djela 1,57. 58. 60).

Videla sam da je Stefan bio veliki čovek pred Bogom i Njegovim providenjem podignut da zauzme istaknut položaj u crkvi. Sotona se radovao njegovoj smrti, znajući da će to predstavljati veliki i bolni gubitak za učenike. Ali je sotonin trijumf bio vrlo kratkog veka, jer se medu onima što su prisustvovali pogubljenju Stefana nalazio i jedan kome će se Isus uskoro sam otkriti. Savle nije učestvovao u kamenovanju Stefana, ali je ipak pristao na njegovu smrt. On je revnovao u proganjanju crkve Božje, lovio je i hvatao hrišćane po njihovim kućama i predavao ih na smrt. Savle je bio obdaren i veoma obrazovan čovek; zbog svoje revnosti i učenosti bio je od Jevreja veoma cenjen, dok je za hrišćane predstavljao strah i trepet. Njegovim talentima uspešno se koristio sotona u svojoj pobuni protiv Sina Božjeg i onih koji u Njega veruju. Ali Bog može da slomi moć velikog neprijatelja i da oslobodi one koje je on zarobio. Hristos je izabrao Savla kao „izabrani sud" da propoveda Njegovo ime, da osnaži Njegove učenike u njihovom zadatku i da zauzme Stefanovo mesto, pa čak i više od toga.

Poglavlje 47 – Savlovo Obraćenje

Dok je Savle, ovlašćen poslanicama, putovao u Damask da ljude i žene koji propovedaju Isusa pohvata i svezane dovede u Jerusalim, zli andeli su oko njega likovali. Ali s neba najednom zasja neka svetlost i rastera zle andele, dok je on smesta pao na zemlju i začuo glas koji mu je govorio: „Savle! Savle! zašto me goniš?" „Ko si Ti, Gospode. zapitao je Savle. A Gospod reče: „Ja sam Isus kojega ti goniš: teško ti je protivu bodila praćati se". I Savle sav uzdrhtao i u čudu ponovo pita: „Gospode, šta hoćeš da činim." A Gospod mu odgovara: „Ustani i idi u grad pa će ti se kazati šta ti treba činiti" (Dela 8, 4-6).

Ljudi koji su putovali s njim stajali su bez reči, oni su čuli glas, ali nikoga nisu videli. A kad je svetlosti nestalo i Savle ustao od zemlje i otvorio oči, ispostavilo se da je potpuno bio lišen vida. Sjaj nebeske svetlosti potpuno ga je zaslepio. ‚A oni ga uzeše za ruku i odvedoše u Damask. I beše tri dana slep, i ne jede, niti pi". Gospod je onda poslao svog andela jednome baš od onih ljudi koje je Savle nameravao da liši slobode, i otkrio mu u videnju da treba da ide „u ulicu koja se zove prava i traži u domu Judinom po imenu Savla Taršanina; jer gle, on se moli Bogu, i vidje u utvari čovjeka po imenu Ananiju, gdje ude i metnu ruku na nj da progleda" (Djela 9, 8. 9. 11. 12).

Ananija se bojao da to nije možda neka greška i stade pričati Gospodu šta je čuo za Savla. Ali mu Gospod reče: „Idi, jer mi je on sud izabrani da iznese ime moje pred neznabošce i careve i sinove lzrailjeve. A ja ću mu pokazati koliko mu valja postradati za ime moje". Ananija je poslušao Gospodnja uputstva „i ude u kuću i metnuvši ruke na nj reče: Savle, brate! Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojim si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga" (Djela 9, 15-17).

Savle odmah progleda i ustavši krsti se. Ubrzo posle toga učio je on u zbornicama da je Isus zaista Sin Božji. I svi koji su ga slušali začudeno su pitali: „Nije li ovo onaj što gonjaše u Jerusalimu one koji spominjahu ime ovo, i ovdje zato dode da ih povezane vodi glavarima sveštеničkim?" (Dela 9, 21). Savle je, medutim, sve više jačao i zbunjivao Jevreje. Tako su se oni ponovo uznemirili. Svima je bilo poznato koliko je on bio protiv Hrista i sa kakvom revnošću je progonio i na smrt predavao sve one koji su verovali u Hristovo ime; stoga je njegovo čudesno obraćenje mnoge ubedilo da je Isus zaista Sin Božji. Podstaknut silom Svetog Duha, Savle je pričao svoja iskustva kako je gonio na Smrt, vezivao i bacao u tamnicu ljude i žene, kad ga je, na putu za Damask, iznenada obasjala silna svetlost sa neba, Isus mu se javio sam i objasnio mu da je On Sin Božji.

Dok je Savle tako smelo propovedao o Isusu, vršio je veoma snažan uticaj. Dobro je poznavao Svete spise, a posle obraćenja božanska svetlost obasjala je i proročanstva o Isusu, što ga je osposobilo da jasno i hrabro iznosi istinu i ispravlja svako izvrtanje Svetih spisa. Duh Božji počivao je na njemu i on je na jasan i ubedljiv način misli svojih slušalaca, pomoću proročanstva, dovodio do vremena prvog Hristovog dolaska i pokazivao im da se ispunilo Pismo koje je ukazivalo na Njegove patnje, smrt i vaskrsenje.

Poglavlje 48 – Jevreji Odlučuju da Ubiju Pavla

Kad su sveštenici i glavari sagledali posledice iznošenja Pavlovog iskustva, u njima se začela mržnja prema njemu. Videli su da on smelo propoveda Isusa i čini čuda u Njegovo ime, da ga mase naroda slušaju i okreću se od svojih tradicija, a na jevrejske vode gledaju

kao na ubice Sina Božjeg. Sve je to raspaljivalo njihov gnjev i oni se okupiše na većanje: šta bi najbolje bilo učiniti da se tome uzbudenju stane na kraj. Složili su se u tome da bi najsigurnije bilo Pavla poslati u smrt. Ali Bog je znao za njihove namere i stoga poslao andele da ga čuvaju kako bi mogao da živi sve dok ne ispuni svoj zadatak.

Podstaknuti od sotone, neobraćeni Jevreji su dan i noć stražarili na kapijama Damaska da Pavla, kad bude naišao, smesta usmrte. Ali je Pavle bio obavešten da mu Jevreji rade o glavi, pa su ga učenici noću spustili preko zida u kotarici. Pošto im je plan pretrpeo neuspeh, Jevreji su ostali postideni i ozlojedeni. Sotonin cilj bio je osujećen.

Posle ovoga Pavle je otišao u Jerusalim da se i sam pridruži u čenicima, medutim, oni su ga se plašili. Nisu mogli verovati da je i on učenik. U Damasku su ga vrebali Jevreji, a ovde čak ni braća neće da ga prime; ali Varnava ga je prihvatio i odveo apostolima ispričavši im kako je ovaj video Gospoda na putu i kako je u Damasku veoma smelo propovedao u ime Isusovo.

Medutim, sotona je stalno podsticao Jevreje da Pavla ubiju i Isus mu je zato naložio da napusti Jerusalim. Zajedno sa Vamavom odlazio je u druga mesta propovedajući Isusa i čineći čuda, i mnogi su se obraćali. Kad je jednom prilikom (u Listri) bio isceljen čovek hrom od rodenja, poštovaoci idola htedoše da učenicima i žrtvu prinesu. Pavla je to zabolelo; pokušao je stoga da im nekako objasni da su on i njegov saradnik samo ljudi i da se jedino Bogu koji je stvorio nebo, zemlju, more i što je god u njima treba klanjati. Tako je Pavle pred tim ljudima veličao Boga, ali jedva je uspevao da ih odvrati od njihove namere. Osnovni pojmovi o veri u istinitog Boga, o strahovanju i časti koje Mu ljudi duguju, bili su utisnuti u njihov um; ali dok su oni još slušali Pavla, sotona je podstaknuo neobraćene Jevreje iz drugih gradova da idu za njim nastojeći da unište dobro delo učinjeno preko njega. Ovi Jevreji su lažnim optužbama razdražili idolopoklonike protiv Pavla. Čudenje i divljenje naroda pretvorili su se sada u mržnju i oni koji su do maločas bili gotovi da se apostolima klanjaju, kamenovali su Pavla i odvukli ga izvan grada pretpostavljajući da je mrtav. Ali kad su se učenici okupili oko Pavla tužeći za njim, on na njihovu radost ustade i zajedno sa njima ode u grad.

Dalje, kad su jednom Pavle i Sila propovedali Isusa, neka žena zaposednuta pogadačkim duhom išla je za njima vičući: „Ovi su ljudi sluge Boga najvišega, koji javljaju nama put spasenja" Tako je ona danima pratila učenike i vikala. Medutim, Pavla je to mučilo, jer je ona vičući za njima odvraćala misli naroda od istine. Navodeći je da ovo čini, sotona je imao za cilj da u narodu izazove gnušanje i tako uništi uticaj učenika. U Pavlu se sve bilo uskomešalo i on se okrenu i reče duhu nečistome: „Zapovedam ti imenom Isusa Hrista izidi iz nje" i, ukoren budući, zli duh napusti robinju.

Njenim gospodarima je godilo to što je ona vikala za učenicima; a kad je zli duh izašao iz nje i ona postala smerna Isusova sledbenica, prosto su pobesneli. Oni su bili sakupili mnogo novca zahvaljujući njenoj veštini da proriče sudbinu; od sada više nije bilo nade za dobitak. Sotonin plan bio je osujećen, ali su njegove sluge zbog toga zgrabile Pavla i Silu, odvukle ih „na pazar knezovima i vojvodama" govoreći: „Ovi su ljudi Jevreji, i mute po našem gradu". „I sleže se narod na njih, i vojvode izdriješe im haljine, i zapovjediše da ih šibaju. I pošto ih mnogo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovjediše tamničaru da ih dobro čuva. Primivši takvu zapovijest on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade". (Djela 16, 17-24). Medutim, Božji andeli su ih pratili unutar tamničkih zidova i učinili da njihovo sužanjstvo bude na slavu Bogu i pokaže narodu da Bog vodi delo i čuva svoje izabrane sluge. U ponoći dok su Pavle i Sila bili na molitvi i slavili Boga pesmama zahvalnosti, „ujedanput tako se vrlo zatrese zemlja da se pomjesti temelj tamnički"; i ja vidjeh da je sam Božji andeo raskinuo sve okove. Tamničar, kad se probudio i spazio otvorena tamnička vrata, sav se prestravio. Pomislio je da su sužnji pobegli i da će on zbog toga biti kažnjen smrću. I kad je potegao nož da izvrši samoubistvo, Pavle mu glasno doviknu: „Ne čini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje". (Djela 16, 28).

Sila Božja ubedila je tamničara. „On zaiskavši svijeću uletje i drkćući pripade k Pavlu i Sili; i izvedavši ih napolje reče: Gospodo! šta mi treba činiti da se spasem? A oni rekoše: vjeruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj" (Djela 16, 29-31). Tamničar je zatim sabrao sve članove svoga domaćinstva i Pavle im je govorio o Isusu. Tako se ovaj čovek srcem vezao za učenike, kao za svoju braću, oprao im, rane i te noći se krstio zajedno sa celim svojim domom. Zatim ih je ugostio postavivši pred njih „trpezu i radovaše se sa svijem domom svojijem što vjerova Boga" (Djela 16, 34).

Čudesna vest o ispoljavanju Božje sile koja je otvorila tamnička vrata, i o obraćanju tamničara i njegove porodice brzo se pronela na sve strane. Za ovo su čuli i knezovi i vojvode i u strahu uputili zahtev tamničaru da pusti Pavla i Silu. Ali Pavle nije hteo tajno da napusti tamnicu, njemu nije bilo po volji da se ispoljavanje sile Božje skriva na taj način. On im reče: „lzbivši nas pred narodom bez suda, ljude Rimljane, baciše u tamnicu; i sad hoće tajno da nas puste. Nije tako, nego sami neka dodu i izvedu nas" (Djela 16, 37). Kad je ovo preneto vojvodama i kad se saznalo da su apostoli rimski gradani, vojvode se pobojaše da ne budu tuženi caru zbog svog nezakonitog postupka. „I došavši umoliše ih, i izvedoše moleći da izadu iz grada" (Djela 16, 39).

Poglavlje 49 — Pavle Dolazi u Jerusalim

Posle svog obraćenja Pavle je došao u Jerusalim i tu propovedao o Isusu i čudesnim dokazima Njegove milosti. Pričao je o svom čudesnom obraćenju i to je toliko razbesnelo

sveštenike i poglavare da su stalno nastojali da mu oduzmu život. Medutim, da bi ga spasao, Isus mu se ponovo javio u videnju za vreme molitve i rekao mu: „Pohiti te izidi iz Jerusalima, jer neće primiti svjedočanstva tvojega za mene". Pavle odgovori: „Gospode! sami znadu da sam ja metao u tamnice i bio po zbornicama one koji te vjeruju. I kad se proljevaše krv Stefana svjedoka Tvojega, i ja stajah i pristajah na smrt njegovu, i čuvah haljine onijeh koji ga ubijahu" (Djela 22, 18-21). Pavle je mislio da se Jevreji u Jerusalimu neće opirati njegovom svedočanstvu, da će uvideti da je velika promena u njemu mogla biti izdejstvovana jedino Božjom silom. Ali je odgovor sada bio još odlučniji: „Idi, jer ću ja daleko da te pošaljem u neznabošce" (Djela 22, 21).

U toku svog odsustva iz Jerusalima Pavle je uputio mnogo poslanica u razna mesta, opisujući svoja iskustva i iznoseći u njima snažna svedočanstva. Neki su, medutim, nastojali da unište uticaj ovih pisama. Bili su, doduše, primorani da priznaju da su Pavlove poslanice „teške i jake" ali su brzo dodavali: „Kad je telom pred nama, slab je, i riječ njegova ne valja ništa" (II Kor. 10, 10). U stvari, Pavle je bio čovek velike učenosti, a njegova mudrost i ophodenje očaravali su slušaoce. Učeni ljudi uživali su u njegovom znanju i mnogi od njih poverovali su u Isusa. Kad bi se našao pred kraljevima i velikim saborima, umeo je da pokaže takvu rečitost kao da je želeo da sve prisutne prosto opčini. Ovo je silno gnjevilo sveštenike i starešine. Pavle je s lakoćom mogao da se upusti u duboka razlaganja i da, vinuvši se u visine, povede narod sa sobom do najuzvišenih tokova misli, iznoseći im velika blaga milosti Božje, prikazujući im čudesnu ljubav Hristovu. Zatim bi se sa mnogo jednostavsti spuštao na nivo shvatanja običnih ljudi i veoma im upečatljivo pričao o svom iskustvu, što je u njima budilo žarku želju da postanu Hristovi učenici.

Ponovo se Gospod javio Pavlu i otkrio mu da mora ići u Jerusalim, da će tamo biti vezan i stradati imena Njegova radi. I premda je Pavle mnogo dana proveo u ropstvu, Gospod je ipak učinio da se preko njega izvrši posebno delo. Njegovi su okovi bili sredstvo za širenje znanja o Hristu i tako doprinosili slavljenju Boga. Dok su ga saslušavanja radi slali iz grada u grad, on je iznosio svedočanstvo o Isusu i pričao detalje sopstvenog obraćenja pred carevima i vladarima, tako da oni, što se tiče znanja o Isusu, nisu mogli imati izgovora. Hiljade su verovale u Njega i radovale se Njegovom imenu. Videla sam da je Pavlovim putovanjem po moru bio ispunjen naročiti Božji cilj. Bog je nameravao da se dvorska posada preko Pavla osvedoči o Božjoj sili, da i neznabošci čuju za Isusovo ime, i da se mnogi obrate zahvaljujući opet Pavlovom propovedanju i čudima koja je činio. Careve i vladare oduševljavao je njegov razložan govor, i dok je on revnosno i u sili duha Svetog propovedao Isusa i pričao interesantne dogadaje iz svog života, u njima se učvršćivalo ubedenje da je Isus zaista Sin Božji. Dok su ga neki sa čudenjem slušali, jedan je uzviknuo: „Još malo pa ćeš me nagovoriti da budem hrišdanin

(Djela 26, 28). Medutim, većina onih koji su slušali Pavlove reči odlagala je za kasnije da o tome razmisli. Sotona je iskoristio ovo oklevanje, i budući da su propustili priliku da se obrate kad su im srca bila omekšala, oni su je time zauvek izgubili. Njihova srca su posle toga otvrdnula.

Pokazana su mi sotonina nastojanja da najpre zaslepi Jevreje kako ne bi primili Isusa kao svog Spasitelja, i da ih zatim navede da Mu zavide na Njegovim silnim delima i traže Njegovu krv. Sotona je ušao u jednog od samih Hristovih sledbenika i naveo ga da preda Hrista u ruke Njegovih neprijatelja koji će razapeti Gospoda života i slave.

Kad je Isus ustao iz mrtvih Jevreji su gomilali greh na greh time što su pokušavali da prikriju istinu o Njegovom vaskrsenju, podmitivši rimske stražare da svedoče laž. Ali je Hristovo vaskrsenje bilo dvostruko potvrdeno, jer je zajedno s Njim iz groba ustalo čitavo mnoštvo svedoka. Posle vaskrsenja Isus se javio svojim učenicima, a jednom su Ga videli njih preko pet stotina na broju; oni koje je On podigao iz groba takode su se javili mnogima svedočeći da je Isus ustao .

Sotona je naveo Jevreje da ustanu protiv Boga time što su odbili da prime Njegovog Sina i uprljali svoje ruke Njegovom dragocenom krvlju. I sada, ma kako snažni bili dokazi da je Isus zaista Sin Božji i Spasitelj sveta, oni su bili Njegove ubice i zato nisu hteli da prime nikakav dokaz koji bi išao Njemu u prilog. Jedinu nadu i utehu, kao i sotona posle svog pada, nalazili su u pokušaju da se bore protiv Sina Božjeg. Stoga su ostali i dalje istrajni u svojoj pobuni progoneći Hristove učenike i predajući ih na smrt. Ništa im nije toliko paralo uši kao ime Onoga koga su razapeli i oni tvrdo odlučiše da ne slušaju nikakve dokaze u Njegovu korist. Kada je Sveti Duh preko Stefana pružio moćan dokaz o tome da je Isus sin Božji, oni su zatiskivali uši, da se ne bi osvedočili. Sotona je Isusove ubice čvrsto držao u svojim kandžama. Svojim zlim delima oni su se njemu sami dobrovoljno potčinili i on je sad radio preko njih uznemirujući i mučeći one koji su verovali u Hrista. On je upravo preko Jevreja podsticao neznabošce da ustaju protiv Isusa i Njegovih sledbenika. Ali Bog je slao svoje andele da osnaže učenike u njihovom radu, kako bi mogli da svedoče o onome što su videli i čuli i da najzad, zbog svoje nepopustljivosti, zapečate dato svedočanstvo i sopstvenom krvlju.

Sotona se radovao što su se Jevreji osećali bezbednim u njegovim zamkama. Oni su još uvek obavljali svoje beživotne obrede i prinosili žrtve. Kad je Isus viseći na krstu uzviknuo: „Svrši se, zavesa se u hramu razdrla na dvoje, što je značilo da se Bog neće više sastajati sa sveštenicima u hramu i da je zid koji je delio Jevreje od neznabožaca takode srušen. Isus je sebe prineo na žrtvu i za jedne i za druge, i ako žele da budu spaseni, i jedni i drugi moraju verovati da je On jedina žrtva za greh i Spasitelj sveta.

Kad je vojnik zario koplje u Isusov bok dok je On visio na krstu, iz rane su potekla dva jasno odeljena mlaza, krv i voda. Krv je trebalo da opere grehe onih koji budu verovali u Njegovo ime, a voda je predstavljala živu vodu koja se dobija od Isusa i daje život verniku.

Poglavlje 50 – Veliko Otpadništvo

U duhu sam bila preneta u vreme kad su neznabožački idolopoklonici svirepo progonili i ubijali hrišćane. Krv je tekla potocima. Plemići, učeni ljudi i običan narod — svi su bili ubijani bez milosti. Bogate porodice dopadale su siromaštva zato što nisu htele da popuste u svojoj veri. Ali uprkos stradanju i patnjama koje su podnosili, ovi hrišćani nisu hteli da unize svoje merilo i spuste zastavu. Oni su čuvali čistotu svoje vere. Videla sam kako sotona likuje i trijumfuje posmatrajući njihove muke. Ali je Bog na svoje veme mučenike gledao sa velikom naklonošću i odobravanjem. Njemu su hrišćani koji su živeli u tom strašnom vremenu bili veoma dragi, jer su bili voljni da trpe imena Njegova radi. Svaka podnesena patnja samo je uvećavala njihovu nagradu na nebu.

Ali iako se radovao što su sveti stavljani na muke, sotona ipak nije sasvim bio zadovoljan. Želeo je da gospodari i njihovim razumom, a ne samo telom. Stradanja kroz koja su prolazili još su ih više približavala Gospodu, činila da više ljube jedan drugog i da više nego ikad strahuju da ne uvrede Gospoda. Sotona je stoga priželjkivao da oni izazovu Božje negodovanje, jer bi tada izgubili i svoju snagu, hrabrost i čvrstinu. Hiljade hrišćana je bilo pobijeno, ali podizali su se drugi i zauzimali njihova mesta. Sotona je gledao kako gubi podanike jer, iako gonjeni i terani u smrt, oni su bili bezbedni u Hristu kao podanici Njegovog carstva. Sotona je zbog toga smišljao planove kako bi se uspešnije borio protiv Božje vladavine i zadobio pobedu nad crkvom. Naveo je neznabožačke idolopoklonike da prihvate samo jedan deo hrišćanske vere. Oni su tvrdili da veruju u Hristovo raspeće i vaskrsenje i predlagali ujedinjenje sa Hristovim sledbenicima, ali pri tom nisu bili izmenili srce. O, to je za crkvu predstavljalo strahovitu opasnost. To je bilo vreme duhovnog mučenja i agonije. Neki su smatrali da će popuštanje i sjedinjavanje sa idolopoklonicima, koji su delimično primili hrišćanstvo, postati sredstvo njihovog potpunog obraćenja. Sotona je na taj način smerao da izopači biblijsku nauku.

Videla sam da se merilo hrišćanstva najzad toliko spustilo da je došlo do sjedinjenja izmedu neznabožaca i hrišćana. Mada su ovi obožavaoci idola tvrdili da su obraćeni, oni

su u crkvu uneli idolopoklonstvo, samo što su ranije obožavane predmete zamenili slikama biblijskih svetaca pa čak i Isusa i Marije Njegove majke. Dok su se tako Hristovi sledbenici postepeno ujedinjavali sa njima, hrišćanska vera se izopačavala i crkva je gubila svoju čistotu i moć. Neki su odbijali da se s njima ujedine; takvi su sačuvali svoju čistotu i služili jedino Bogu. Oni nisu hteli da se poklone ni pred kakvom slikom „od onoga što je gore na nebu ili dole na zemlji" (II Mojs. 20, 4).

Sotona je likovao što je tako mnogo njih palo i podsticao palu crkvu da primorava one koji su sačuvali čistotu svoje vere da se ili povinuju njenim ceremonijama i obožavanju slika, ili da budu predani u smrt. Oganj progonstva protiv prave crkve ponovo se bio razgoreo pa su milioni vemih pobijeni bez milosti.

Ovo mi je bilo prikazano na sledeći način: Velika grupa neznabožačkih idolopoklonika nosila je crnu zastavu, na kojoj su se videli oblici sunca, meseca i zvezda i bila ispunjena jarošću i besom. Pokazana mi je zatim druga grupa koja je nosila čistu belu zastavu sa natpisom: „Čistota i svetost Gospodu". Na njihovim licima se ogledala čvrstina i nebesko spokojstvo. Videla sam kako im se neznabožački idolopoklonici približuju a onda je došlo do velikog krvoprolića. Mnogo hrišćana je nestalo; medutim njihova grupa je zbijala svoje redove i još čvršće grlila zastavu. Dok su mnogi padali, ostali su se okupljali pod zastavu i zauzimali njihova mesta.

Videla sam kako se idolopoklonici nešto dogovaraju. Pošto im nije pošlo za rukom da hrišćane savladaju, načinili su drugačiji plan. Spustili su svoju zastavu i onda se približili onoj nepokolebljivoj četi hrišćana iznoseći im svoje predloge. Isprva su njihovi predlozi bili u potpunosti odbijeni. Ali posle toga videh kako se hrišćani nešto dogovaraju. Neki su izjavili da će spustiti zastavu i prihvatiti predloge da bi spasli svoj život, a da će kasnije dobiti snage i podići zastavu medu neznabošcima. Medutim, nekolicina njih nije htela da pristane na ovakav plan, čvrsto odlučivši da radije umre držeći zastavu nego da je spušta. Videla sam zatim da su mnogi spustili zastavu i ujedinili se sa neznabošcima, dok su je oni malobrojni još čvršće i postojanije prigrlili i još više uzdigli. Videla sam da su pojedinci neprestano napuštali one koji su nosili čistu zastavu, i prila-zili idolopoklonicima pod crnom zastavom, da s njima zajedno progone one koji su držali belu zastavu. Mnogi su bili poubijani ali se bela zastava ipak visoko uzdizala a novi vernici su prilazili i okupljali se oko nje.

Jevreji koji su ranije raspaljivali neznabošce protiv Isusa nisu mogli da produ nekažnjeno. U sudnici, dok se Pilat predomišljao oklevajući da osudi Isusa, razbesneli Jevreji su vikali: „Krv njegova na nas i na djecu našu. I izrailjska nacija je zaista doživela ispunjenje ove strašne kletve koju je sama na sebe prizvala. I neznabošci i takozvani hrišćani podjednako su bili neprijateljski raspoloženi prema njima. Takozvani hrišćani, u

svojoj revnosti za Hrista koga su Jevreji razapli mislili su da će, ukoliko više budu mučili Jevreje, utoliko bolje ugoditi Bogu. Otuda je toliko Jevreja, koji nisu verovali u Isusa, bilo ubijeno dok su ostali gonjeni od mesta do mesta i kažnjavani mučenjem na sve moguće načine.

Hristova krv i krv učenika, koje su poubijali, bila je na njima i stoga su ih stizale strašne kazne. Pratilo ih je Božje prokletstvo tako da su postali predmet prezira i podsmeha i za neznabošce i za takozvane

hrišćane. Bili su uniženi, ljudi su ih se klonili i mrzeli ih kao da je na njima bio Kajinov znak. Ipak, videh da je Bog na čudnovat način sačuvao ovaj narod i razasuo ga po celom svetu kako bi svi mogli videti da na njima počiva osobito Božje prokletstvo. Videla sam da je Bog odbacio Jevreje kao naciju, ali da će se pojedinci izmedu njih obratiti i biti u stanju da skinu veo sa svojih srca i shvate ispunjenje proročanstva odnosno njihovog naroda. Oni će primiti Isusa kao Spasitelja sveta i uvideti kako je veliki greh učinila njihova nacija time što Ga je odbacila i razapela.

Poglavlje 51 – Tajna Bezakonja

Sotonina namera je oduvek bila da misli ljudi odvrati od Isusa i usmeri na čoveka, i da u duši uništi osećanje lične odgovornosti. Kad je iskušavao Sina Božjeg, plan mu se nije ostvario, ali je pristupivši palom čoveku imao više uspeha. Hrišćanstvo se brzo izopačilo. Pape i sveštenici usudili su se da drsko zauzmu najviše položaje i uče narod da oproštenje greha očekuju od njih umesto od Hrista. Narod je bio potpuno obmanut. Učili su ga da su pape i sveštenici Hristovi namesnici, dok su oni u stvari bili zastupnici sotone te su ljudi koji su im se klanjali, služili sotoni. Ljudi su tražili Bibliju ali su sveštenici smatrali da je opasno dopustiti da je oni sami čitaju, jer bi se na taj način prosvetili i mogli da otkriju zablude i grehe svojih voda. Narod je bio poučavan da svaku reč ovih obmanjivača prima kao iz Božjih usta. Tako su oni vladali i razumom ljudi, što je inače jedino u Božjoj nadležnosti. A ako bi se neko osmelio da postupa po sopstvenom ubedenju, ona ista mržnja koju su sotona i Jevreji ispoljili prema Hristu, raspaljivala se i protiv njega, i oni što su u svojim rukama imali duhovnu vlast bili su prosto žedni njegove krvi. Bilo mi je pokazano vreme kad je sotona naročito likovao. Mnoštvo hrišćana je bilo na najstrašniji način poubijano zato što su želeli da sačuvaju čistotu svoje vere.

Biblija je bila omrznuta a činjeni su i napori da se ona potpuno ukloni sa zemlje. Narodu je pod pretnjom smrtne kazne zabranjivano da je čita; svi rukopisi koji bi bili pronadeni obavezno su spaljivani. Ali, ja sam videla da se Bog posebno starao za svoju Reč. On ju je štitio. U pojedinim vremenskim razdobljima postojao je samo mali broj primeraka Biblije, ali Bog nikada nije dozvolio da se Njegova Reč izgubi, tako da će ona

u poslednjim danima biti veoma rasprostranjena i svaka će porodica moći da je ima. Videla sam da je u periodu kada je bilo veoma malo njenih primeraka, Biblija predstavljala dragocenu utehu progonjenim Isusovim sledbenicima. Čitana je u najvećoj tajnosti, a svi oni kojima se pružalo to uzvišeno preimućstvo osećali su da na taj način razgovaraju sa Bogom, sa Njegovim Sinom Isusom i Njegovim učenicima. Medutim, ovo blagosloveno preimućstvo su mnogi od njih platili životom. Kad bi ih otkrili, vodili su ih na gubilište, lomaču ili ih bacali u tamnicu da tamo pomru od gladi.

Sotona nije motao da osujeti plan spasenja: Isus je bio raspet, ali je trećeg dana ponovo ustao. Onda je ootona rekao svojim andelima da će on učiniti da i raspeće i vaskrsenje idu njemu u prilog. On se potpuno slaže s tim da oni koji ispovedaju veru u Isusa budu ubedenja da je važnost jevrejskih obrednih zakona o žrtvama i prinosima prestala sa Hristovom smrću, samo ako bi mu pošlo za rukom da ih podstakne da još dalje odu i poveruju kako je i zakon od deset zapovesti takode ukinut tom prilikom.

Videla sam da su mnogi lako pali u ovu sotoninu zamku. Posmatrajući kako se Božji zakon gazi nogama, čitavo nebo je negodovalo. Isus i sve nebeske vojske dobro poznaju prirodu Božjeg zakona, oni znaju da ga Bog neće ni izmeniti ni ukinuti. Beznadežno stanje čovekovo posle njegovog pada izazvalo je u nebu najdublju tugu i podstaklo Isusa da ponudi svoj život za prestupnike svetog Božjeg zakona. Da je bilo moguće ukinuti zakon, čovek bi se mogao spasti i bez Isusove smrti. Prema tome, Hristova smrt nije uništila Očev zakon, već ga je učinila „velikim i slavnim i još jače istakla potrebu poslušnosti prema Njegovim svetim propisima.

Da je crkva ostala čista i postojana, sotona ne bi bio u stanju da je obmane i navede da pogazi Božji zakon. Shodno svom drskom planu, sotona je direktno udario u temelj Božje vladavine na nebu i na zemlji, i zbog svoje pobune bio prognan sa neba. Posle toga je, da bi sebe spasao, poželeo da Bog izmeni svoj zakon; medutim, rečeno mu je u prisustvu svih nebeskih četa da je Božji zakon nepromenljiv. Sotona dobro zna da će sve one koje bude mogao navesti da prekrše Božji zakon, pridobiti za sebe, jer svaki prestupnik tog zakona mora da umre.

Sotona je odlučio da ide još dalje. Rekao je svojim andelima da će neki tako revnovati za Božji zakon da on neće biti u stanju da ih uhvati u ovu zamku. Božje zapovesti, i to svih deset, toliko su jasne da će mnogi biti uvereni u njihovu večitu važnost; stoga on mora nastojati da bar jednu od njih „polwari". U skladu s tim naveo je svoje predstavnike na pokušaj da izmene četvrtu zapovest, zapovest o suboti — jedinu od svih deset koja ukazuje na istinitog Boga kao Tvorca neba i zemlje. Sotona je izneo pred njih slavno Hristovo vaskrsenje i rekao im da je Isus ustavši iz groba prvog dana u sedmici pomerio time dan od odmora sa sedmog na prvi dan.

Tako je sotona čak i Hristovo vaskrsenje iskoristio za svoje ciljeve. On i njegovi andeli raduju se što zablude koje su oni pripremili tako dobro uspevaju kod ljudi koji tvrde da su Hristovi sledbenici. Ono na šta jedni gledaju sa religioznim strahom, drugi lako prihvataju. Tako su razne zablude bile primane i revnosno branjene. Volja Božja, tako jasno otkrivena u Njegovoj Reči, bila je potisnuta zabludama i tradicijama koje su isticane kao Božje zapovesti. Premda će biti dopušteno da ova do neba drska obmana traje sve do Isusovog drugog dolaska, ipak za sve vreme zabluda i obmane Bog nije bio bez svojih svedoka. Usred tame i progonstva crkve, uvek je bilo iskrenih i vernih ljudi koji su držali sve Božje zapovesti.

Videla sam da su andeoske čete, posmatrajući stradanje i smrt Cara slave, bile ispunjene čudenjem i zaprepašćenjem. Medutim, kad je Gospodar života i slave, koji je celo nebo ispunjavao radošću i sjajem, slomio okove smrti i kao slavni Pobednik izašao iz svoje tamnice, to za njih nije predstavljalo nikakvo čudo. Prema tome, ako bi jedan od ova dva dogadaja trebalo, pored dana od odmora, slaviti kao uspomenu na Hrista, onda bi to pre bio dan raspeća. Ali ja sam videla da svrha ni raspeća ni vaskrsenja nije da izmene niti da ukinu zakon Božji; naprotiv oni pružaju najjači dokaz o njegovoj nepromenljivosti.

Ovi znameniti dogadaji, i jedan i drugi, imaju svoj spomenik. Učestvujući u Gospodnjoj večeri, u lomljenju i uzimanju hleba i plodova vinove loze, smrt Gospodnju obznanjujemo „dokle On ne dode". Tako se prizori Njegovog stradanja i smrti uvek obnavljaju u našem sećanju, i održavaju u našoj svesti. S druge strane, u spomen Hristovog vaskrsenja mi zajedno S Njim bivamo „pogrebeni" prilikom krštenja, a zatim, slično Njegovom vaskrsenju, ustajemo iz vodenog groba da bismo živeli novim životom.

Pokazano mi je da će Božji zakon ostati zauvek neizmenjen, da će postojati i na novoj zemlji kroz svu večnost. Prilikom stvaranja, kad su postavljani temelji zemlji, sinovi Božji su sa divljenjem posmatrali Stvoriteljevo delo a sve nebeske vojske klicale su od radosti. Tada je i subota ustanovljena. Po završetku šest radnih dana, Bog „počinu u sedmi dan od svijeh djela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svijeh djela svojih" (I Mojs. 2, 2. 3). Subota je uspostavljena u Edemu pre čovekovog pada i svetkovali su je Adam i Eva i sve nebeske vojske. Bog se odmorio sedmog dana, blagoslovio ga i posvetio. Videla sam da subota nikad neće biti ukinuta, naprotiv iskupljeni sveti i sve andeoske čete svetkovaće je u čast velikog Stvoritelja kroz svu večnost.

Poglavlje 52 — Smrt Nije Večno Mučenje U Paklu

Sotona je još u Edemu počeo sa svojim obmanama kada je rekao Evi: „Nedete vi umreti". To je bila prva sotonina predika o besmrtnosti duše; od tog vremena pa sve do danas on je neprestano širio ovu obmanu a nastaviće i dalje sve dok traje robovanje Božje dece. Bilo mi je ukazano na Adama i Evu u Edemu. Oni su okusili plod sa zabranjenog drveta i zato je na prilazu ka drvetu života bio postavlljen andeo sa plamenim mačem a oni isterani iz vrta, kako ne bi još okusili plod sa drveta života i postali besmrtni grešnici. Plodovi ovog drveta pružaju i održavaju besmrtnost. Čula sam jednog andela koji je pitao: „Ko je iz Adamove porodice prošao pored plamenog mača i okusio plod sa drveta života?" Druti andeo je odgovorio „Niko od dece Adamove nije prišao plamenom maču niti okusio plod sa ovog drveta; otuda i nema besmrtnog grešnika". Duša koja greši umreće večnom smrću — smrću posle koje nema nikakve nade u vaskrsenje i tada će se Božji gnjev najzad stišati.

Čudila sam se kako je vešto sotona uspevao da ubedi ljude da reči „koja duša zgriješi, ona će umrijeti" u stvari znače: duša koja greši neće umreti, nego će večno živeti u mukama. Andeo reče: „život je život, bez obzira da li je pun bola ili sreće, dok smrt ne zna ni za jad, ni za radost, ni za mržnju".

Sotona je zapovedio svojim andelima da ulože poseban napor u širenju laži prvi put saopštene Evi u Edemu: „Nedete vi umrijeti". I pošto su ljudi prihvatili ovu zabludu i bili navedeni da veruju u čovekovu besmrtnost, sotona ih je dalje ubedio da će grešnik živeti u večnim mukama. Tako je sotoni pripravljen put da preko svojih zastupnika prikaže narodu Boga kao osvetoljubivog tiranina koji baca u pakao sve one koji Mu se ne dapadaju i dopušta da večno trpe Njegov gnjev; sem toga, On navodno sa zadovoljstvom gleda kako oni podnose neizrecive patnje i uvijaju se od bolova u večnom plamenu. Sotona je dobro znao da će Bog, u slučaju da ova zabluda bude prihvaćena, od mnogih biti omrznut, umesto da bude voljen i duboko poštovan; a znao je i to da će mnogi biti skloni da veruju kako se pretnje Reči Božje neće baš doslovno ispuniti i da Bog neće staviti na muke bića koja je stvorio, jer bi to bilo u suprotnosti sa Njegovim karakterom — sa Njegovom dobrotom i ljubavlju.

Još jedna krajnost u koju ljudi zapadaju pod sotoninim uticajem: potpuno previdaju i olako uzimaju Božju pravdu i pretnje sadržane u Njegovoj Reči, ističući jedino Njegovu sveobuhvatnu milost, i tvrde da niko neće propasti, već da će i sveti i grešnici na kraju svi skupa biti spaseni u Njegovom carstvu. Zahvaljujući rasprostranjenim zabludama o besmrtnosti duše i večnim mukama, sotona veoma uspešno navodi pojedine ljude na zaključak da Biblija nije od Boga nadahnuta knjiga. Shvataju oni da Biblija mnogo šta

dobro uči, ali ne mogu da se na nju oslone niti da je vole jer su ih učili da ona sadrži nauku o večnim mukama u paklu

Neke ljude sotona vodi još dalje — da poriču čak i samo postojanje Boga. Na osnovu onoga što je o Njegovom karakteru rečeno u Bibliji, čini im se da Bog ne bi bio dosledan ako bi jednom delu ljudske porodice dosudio užasne muke kroz svu večnost. Stoga oni poriču i Bibliju i njenog Autora a smrt smatraju večnim snom.

Ima i takvih ljudi koji su po svojoj prirodi plašljivi, bojažljivi. Njih sotona navede na greh a onda im, pošto sagreše, došaptava da plata za greh nije smrt već strahovite muke koje će morati da trpe kroz beskrajna vremena večnosti. Zastrašujući njihov ionako oslabljeni um užasom večnog pakla, on nastoji da to obuzme sve njihove misli i oni naposletku gube razum. Sotona i njegovi andeli tada likuju dok nevernici i bezbožnici zbog toga bacaju ljagu na hrišćanstvo. Oni tvrde da su ova zla prirodna posledica verovanja u Bibliju i njenog Autora, dok su ona u stvari rezultat prihvatanja pomenute veoma rasprostranjene jeresi.

Videla sam kako nebeske vojske s negodovanjem posmatraju ovaj drski sotonin rad. Upitala sam zašto se dopušta da ove zablude do te mere utiču na razum ljudi kad bi silni Božji andeli, samo ako im se to naloži, lako mogli da slome moć neprijatelja. Zatim, sam videla da je Bogu bilo dobro poznato šta će sve sotona pokušati da bi upropastio čoveka, zato je On dao da se napiše Sveto Pismo a svoje namere u pogledu ljudskog roda tako jasno izrazio da ni najslabiji ne mora da luta. Otkada je čoveku dao svoju Reč, On je neprestano brižljivo čuva kako je ne bi uništili ni sotona, ni njegovi andeli niti bilo ko od njegovih oruda ili predstavnika. Dok svaka druga knjiga može da bude uništena, ova ostaje večita. I na kraju vremena, kad se sotonine obmane budu posebno umnožile, ona će toliko biti rasprostranjena da će svako ko želi moći da je ima i da se naoruža za borbu protiv sotonskih varki i lažnih čuda.

Videla sam da je Bog na naročit način čuvao Bibliju; ipak, u periodu kada je bilo malo njenih primeraka, učeni ljudi su u izvesnim slučajevima menjali neke reči u želji da Bibliju učine jasnijom, ali su je u stvari učinili još nerazumljivijom i tajanstvenijom prilagodavajud je svojim nazorima koji su se temeljili na predanju. Medutim, videla sam da Reč Božja kao celina predstavlja savršeni lanac gde jedan deo drži i objašnjava drugi. Verni istraživači istine ne moraju da lutaju, jer ne samo što im Reč Božja razgovetno i jednostavno ukazuje na put života, nego im se i Sveti Duh daje kao vodič kako bk taj put otkriven u njoj mogli da shvate.

Videla sam da Božji andeli nikada ne vladaju voljom ljudi. Bog iznosi pred čoveka život i smrt i na njemu je da izabere. Mnogi žele život, ali i dalje hode širokim putem. Oni se odlučuju za pobunu protiv Boga iako je On u svojoj velikoj milosti i sažaljenju

dao svog Sina da umre za njih. Takvi koji ne prihvate ovaj skupo plaćeni dar spasenja moraju biti kažnjeni. Medutim, videla sam da ih Bog neće baciti u pakao da se tamo večno muče; ipak, neće ih uzeti ni u nebo jer bi se u društvu čistih i svetih bića osećali veoma nesrećnim. On će ih sasvim uništiti kao da nikada i nisu postojali i tada će biti zadovoljena Njegova pravda. Bog je stvorio čoveka od praha zemaljskog, i svi neposlušni i nepravedni, pošto izgore, ponovo će se vratiti u prah. Videla sam da će Božja dobrota i milost, ispoljene na ovakav način, navesti sve ljude da se dive Njegovom karakteru i slave Njegovo sveto ime. Kada bezbožnici budu bili uklonjeni sa zemlje, sve nebeske vojske reći će: ‚Amin.

Sotona sa velikim zadovoljstvom posmatra one koji priznaju Hristovo ime a ipak se čvrsto drže zabluda koje potiču od njega. On stalno radi — smišlja nove prevare, i njegova moć i veština u tom pravcu neprestano rastu. On je navodio svoje zastupnike, pape i sveštenike, da uzvisuju sebe i podstiču narod da svirepo progoni i uništava one koje nisu voljni da prihvate njegove zablude. O, kakve su samo patnje i duševne muke morali da podnesu dragi Hristovi sledbenici! Andeli su sve to verno zabeležili. Sotona i njegovi zli andeli su zlurado govorili andelima, koji su služili svetima izloženim stradanju, da će svi hrišćani biti pobijeni tako da na zemlji neće ostati nijedan pravi hrišćanin. Videla sam da je crkva Božja tada bila čista. Nije bilo opasnosti da se u nju uvuku ljudi iskvarenog srca budući da je pravi hrišćanin, ako bi se usudio da javno pokaže svoju veru, morao biti spreman na najstrašnije muke: sprave za rastrzanje živog čoveka, lomaču i sva moguća mučenja koja su sotona i njegovi zli andeli mogli da izmisle i stave u ljudski um.

Poglavlje 53 — Reformacija

Uprkos proganjanju na koje su sveti nailazili, živi svedoci Božje istine podizali su se na sve strane. Gospodnji andeli su obavljali povereno im delo: pretraživali najmračnija mesta i iz tame izvlačili ljude iskrena srca. Ovi su bili potpuno utonuli u zabludu, ali ih je Bog, kao i Pavla, pozvao da budu izabrani sudovi koji će objavljivati istinu i podizati svoj glas protiv greha takozvanog Božjeg naroda. Andeli Božji pokrenuli su srce Martina Lutera, Melantona i drugih u raznim mestima i podstakli ih da čeznu za živim svedočanstvom Reči Božje. Neprijatelj je bio navalio kao poplava i trebalo je protiv njega „podid zastavu suprot njemu". Luter je bio izabran da se suprotstavi buri i odoli gnjevu pale crkve, da osnaži mali broj onih koji su se časno držali svog svetog ubedenja. On se neprestano bojao da ne uvredi Boga. Pokušavao je da sopstvenim delima zasluži Njegovu naklonost, ali to nije moglo da ga zadovolji sve dotle dok jedan zrak nebeske svetlosti nije probio tamu koja je obuzimala njegov um i naveo ga da se pouzda ne u svoja dela

već u zasluge Hristove krvi. On je posle toga morao sam da pristupi Bogu, ne preko pape ili ispovednika, već jedino preko Hrista.

O, koliko je Luteru bila dragocena ova nova veličanstvena svetlost koja je obasjala njegov tamom obuzet razum, i odagnala praznoverje. Ona je za njega bila dragocenija od sveg zemaljskog blaga. Reč Božja činila mu se potpuno nova. Sve se bilo izmenilo. Knjiga koje se nekada plašio, zato što u njoj nije mogao da nazre lepotu, predstavljala je sada za njega život, večni život. Ona je bila njegova radost, njegova uteha, njegov blagosloveni učitelj. Ništa više nije moglo da ga odvrati od proučavanja Biblije. Ranije se bojao smrti; medutim, kad bi čitao Reč Božju, nestajalo je svih strahovanja i on je sve više ljubio Boga i divio se Njegovom karakteru. Istraživao je Bibliju, pre svega da bi se sam nasladivao njenim bogatstvima, a zatim da bi to mogao preneti i članovima crkve. Gnušao se grehova onih na koje se dotada oslanjao pouzdavši se da mu mogu izdejstvovati spasenje; i kad je video da su mnogi obavijeni tamom kakva je i njega nekad pritiskala, brižno je tražio priliku da im ukaže na Jagnje Božje koje jedino „Uze na se grijehe svijeta".

Podižući svoj glas protiv zabluda i greha papske crkve, usrdno je nastojao da slomi okove mraka koji se bio spustio na hiljade ljudi i usled čega su oni bili skloni da veruju kako će sopstvenim delima zaslužiti spasenje. Želeo je da bude osposobljen kako bi njihovom razumu otkrio istinska blaga Božje milosti i izvanrednu lepotu spasenja koje se dobija preko Isusa Hrista. U sili Svetoga Duha ustao je protiv postojećih greha koje su činili glavari crkve: u sukobu sa burom protivljenja koje su ispoljavali sveštenici njegova hrabrost nije popuštala jer se čvrsto oslanjao na moćnu ruku Gospodnju i pobedu s punim poverenjem očekivao od Gospoda. I što se više upuštao u borbu, tim je veći i žešći bivao gnev sveštenika. Oni nisu hteli da se reformišu. Radije su se odlučivali za ugodan život, tašta zadovoljstva i greh, a želeli su, isto tako da i crkvu zadrže u tami.

Videla sam da je Luter bio žustar, revnosan, neustrašiv, smeo i kad bi karao greh a i kad bi branio istinu. Nije se osvrtao ni na zle ljude, ni na davole jer je znao da ima kraj sebe nekoga ko je jači od svih njih. Posedovao je revnost, hrabrost, odvažnost, ali pokatkad bi odlazio u krajnost. Bog je zato podigao Melantona, koji je po svom karakteru predstavljao suštu suprotnost, da pomogne Luteru u vodenju dela reformacije. Melanton je bio povučen, bojažljiv, obazriv i veoma strpljiv. Gospod ga je silno ljubio. Njegovo poznavanje Biblije je bilo zaista veliko. lzvanredno je prosudivao i bio vrlo mudar. Njegova ljubav za stvar Božju bila je jednaka Luterovoj. Gospod je spojio srca ova dva čoveka i oni su postali nerazdvojni prijatelji. Luter je bio od velike pomoći Melantonu kada bi ovaj pao u iskušenje da se uplaši ili sporo napreduje, a Melantan je za uzvrat predstavljao veliku pomoć za Lutera koji bi se ponekad našao u opasnosti da prenagli. Melantonova dalekovida predostrožnost često je otklanjala teškoće s kojima bi se delo

sigumo suočilo da je bilo prepušteno samo Luteru; s druge strane, delo više puta ne bi napredovalo da je bilo povereno samo Melantonu. Pokazano mi je koliko je premudro Bog postupio odabravši ovu dvojicu da sprovedu delo reformacije.

Zatim sam u duhu bila prenesena u vreme apostola i videla kako je Bog združio vatrenog, revnosnog Petra sa blagim, strpljivim Jovanom. Petar je bio plahovit i kad god bi prenaglio, ljubljeni učenik ga je zadržavao, ali nije mogao i da ga izmeni. Medutim, kad se Petar odrekao svoga Gospoda, a zatim pokajao i ponovo obratio, bilo je dovoljno da ga Jovan samo blago upozori pa da nestane njegove žestine. Hristovo delo bi često trpelo da je bilo prepušteno samo Jovanu. I Petrova revnost je, prema tome, neophodna. Njegova neustrašivost i energija često su ih izbavljale iz teških situacija i ućutkivale njihove neprijatelje. Jovan je pak mogao da privuče ljude. On je mnoge pridobio za Hrista svojim strpljivim podnošenjem i dubokom pobožnošću.

Bog je podizao ljude da smelo osuduju grehe papske crkve i sprovode delo reformacije. Sotona je nastojao da uništi ove žive svedoke, ali je Gospod oko njih postavljao ogradu. Nekima je bilo dato da u slavu Njegovog imena naplate sopstvenom krvlju svedočanstvo koje su iznosili, ali bilo je drugih silnih ljudi sličnih Luteru i Melaptonu, koji su mogli još bolje da proslave Boga živeći za Njega i otkrivajući grehe sveštenika papa i kraljeva, koji su drhtali na glas Lutera i njegovih saradnika. Preko ovih izabranih ljudi zraci svetlosti počeli su da razgone tamu i mnogi su radosno prihvatili svetlost i živeli u skladu sa njom. A kada bi jedan od svedoka bio ubijen, dvojica ili više njih ustajalo je da popuni njegovo mesto.

Sotona nije bio zadovoljan. Mogao je da ima vlast samo nad telom, ali nije bio u stanju da vernike liši njihove vere i nade. Čak su i u smrt odlazili kao pobednici, ispunjeni blistavom nadom na besmrtnost prilikom vaskrsenja pravednika. Oni su posedovali natčovečansku snagu. Nisu se usudivali ni za trenutak da zadremaju nego su snabdeveni svim hrišćanskim oružjem uvek bili spremni za borbu i to ne samo sa neprijateljima u duhovnom smislu već i sa sotonom u čovečijem obliku — sa ljudima koji su neprestano vikali: „Odreci se svoje vere, ili umri!" Ovi malobrojni hrišćani bili su jaki u Gospodu i mnogo dragoceniji u Njegovim očima od čitave polovine hrišćanskog sveta koji je samo nosio Hristovo ime, ali se kukavički držao kad je Božja stvar bila u pitanju. Dok je crkva bila progonjena, jedinstvo i medusobna ljubav odlikovali su njene članove; oni su bili jaki u Gospodu. Grešnicima nije dozvoljavano da se pridruže crkvi. Hristovi učenici su mogli postati samo oni koji su bili voljni da se svega odreknu Njega radi. Takvi su rado prihvatali siromaštvo i smernost samo da bi bili slični Hristu.

Poglavlje 54 — Ujedinje Crkve sa Svetom

Zatim sam videla kako se sotona dogovara sa svojim andelima i razmatra koliko je bio u dobitku. Istina, on je neke bojažljive duše strahom od smrti zadržao da ne prigrle istinu, ali su ipak mnogi, čak i od najplašljivijih prihvatili istinu i njihovog straha i malodušnosti je odmah nestalo. Kada su takvi bili očevici smrti svoje braće i posmatrali njihovu čvrstinu i neustrašivost, shvatili su da ovima sam Bog i andeli pomažu da to sve izdrže, pa su i oni gledajući to postajali hrabri i neustrašivi. I kad su oni bili pozvani da polože svoj život, održali su svoju veru sa takvom postojanošću i čvrstinom da su i sami njihovi mučitelji zadrhtali pred tim. Stoga su sotona i njegovi andeli doneli odluku da iznadu neki pouzdaniji i uspešniji put i način za uništavanje duša. Mada su hrišćani bili primorani da podnose patnje, njihova postojanost i svetla nada koja ih je tešila činile su jakima i najslabije i osposobljavale ih da spravi za mučenje i plamenu lomače prilaze hrabro i neustrašivo. Oni su se ugledali na plemenito držanje svoga Učitelja kad je stajao pred svojim mučiteljima, a njihova postojanost i slava Božja koja se ogledala na njima ubedile su mnoge u snagu istine.

Sotona je stoga odlučio da mora prilaziti u blažoj formi. On se postarao kako da izopači hrišćansko učenje, i tradicije koje će upropastiti milione duša uhvatile su dubok koren. Pritajivši svoju mržnju, on je odlučio da svoje podanike ne podstiče na tako ogorčeno proganjanje vemih, već da crkvu navede da se bori za razne tradicije umesto za „svetu i pravednu veru koja je jedanput dana svetima" (Juda 3).

Kad je naveo crkvu da pod izgovorom nekog vajnog napretka traži naklonost ovog sveta i od njega prima počasti, ona je počela sve više da gubi naklonost Božju i Njegovo odobravanje. lzbegava]ud da iznosi jasne i nedvosmislene istine koje pogadaju ljubitelje uživanja i prijateljstva sa ovim svetom, crkva je postepeno gubila svoju silu.

Crkva danas nije više onaj odvojeni i poseban narod kao što je bila u vreme kad je protiv nje plamteo oganj progonstva. Kako je potamnelo zlato! Kako se najfinije zlato izmenilo! Da je crkva sačuvala svoj poseban, sveti karakter, videla sam da bi još uvek imala onu silu Duha Svetog koja je bila data apostolima. Bolesni bi bili isceljivani, davoli bi bili kažnjavani i izgonjeni, a crkva bi bila moćna i zadavala bi strah svojim neprijateljima.

Videla sam veliku grupu onih što ispovedaju ime Hristovo, ali ih Bog ne priznaje za svoje. On nije zadovoljan njihovim duhovnim stanjem. lzgleda kao da je i sam sotona uzeo verski karakter, i veoma je zadovoljan kad se ljudi smatraju i osećaju hrišćanima. On čak želi da oni veruju u Isusa, u Njegovo raspeće i vaskrsenje. U sve to potpuno veruju i sotona i njegovi andeli i drhte. Medutim, ako ta vera ne podstiče one koji je

ispovedaju na dobra dela, ako ih ona ne navodi da se ugledaju na Hrista i Njegov život neprekidnog samoodricanja, onda se sotona ništa ne uznemirava; jer takvi nose samo ime Hristovo, dok su njihova srca još uvek potpuno telesna, i on može da ih upotrebi u svojoj službi uspešnije nego da ne ispovedaju nikakvu veru. Prikrivajući svoju izopačenost plaštom hrišćanskog imena, oni i dalje ostaju neposvećenog karaktera i sve njihove zle sklonosti i strasti ostaju nepotčinjene. To nevernima pruža priliku da sramote Hrista zbog njihove nesavršenosti, i usled toga bivaju ozloglašeni i oni koji imaju čistu i neokaljanu veru.

Propovednici propovedaju „mile stvari" da bi ugodili slušaocima koji ovozemaljski misle. Oni se ne usuduju da u svojim propovedima iznose Hrista i one biblijske istine koje mogu da zaseku i ganu srce, jer ako oni tako postupe nijedan od ovih što ovozemaljski misle neće ostati u crkvi. Ali pošto su mnogi od njih bogati, oni moraju biti zadržani po svaku cenu, iako za to mesto ne odgovaraju ništa bolje nego i sam sotona i njegovi andeli. To je upravo tako kao što sotona želi da bude. Prikazuje se tako kao da je Isusova vera popularna i cenjena u očima ovog sveta. Govori se da svet više ceni one koji ispovedaju veru. Ali takvo učenje je potpuno suprotno onome što je Isus učio. Njegovo učenje i ovaj svet nikada ne mogu da se slože. Oni koji hoće da idu za Njim moraju se odreći sveta. Te „mile stvari" koje se ističu sa propovedaonica potiču od sotone i njegovih andela. Oni stvaraju plan, a takozvani hrišćani ga ostvaruju. Prijatne bajke se propovedaju i rado prihvataju, a licemeri i otvoreni grešnici ujedinjuju se sa crkvom. Kad bi se istina propovedala u njenoj čistoti, ona bi takve brzo isključila. Medutim, izmedu takozvanih Hristovih sledbenika i ostalog sveta nema nika-kve razlike. Kad bi se sa članova takozvanih crkava zderao lažni plašt vere, videla sam da bi se otkrilo takvo bezakonje, ništavilo i pokvarenost da se i najpovučenije dete Božje ne bi ustručavalo da te takozvane hrišćane nazove njihovim pravim imenom: decom davola koji je njihov otac, jer njegova dela čine.

Isus i sve vojske andela sa odvratnošću gledaju na ovaj prizor; ipak Bog za crkvu ima jednu svetu i značajnu poruku. Kad bi crkva prihvati-la tu poruku, ona bi u njoj izdejstvovala potpunu reformaciju i probudila živo svedočanstvo što bi iščistilo licemere i grešnike a crkvi ponovo donelo Božje odobravanje i Njegovu naklonost.

Poglavlje 55 — Viljem Miler

Bog je poslao svog andela da pokrene srce jednog farmera koji ranije nije verovao u Bibliju, i naveo ga da istražuje proročanstva. Božji andeli su često dolazili ovom izabraniku i vodili njegov um da shvati proročanstva koja su Božjem narodu još uvek bila

potpuno nejasna. Njemu je bio dat početak velikog lanca istine i to ga je navelo da istražuje i povezuje kariku sa karikom, gledajući na Reč Božju sa čudenjem i divljenjem. Video je da u Reči Božjoj postoji savršeni lanac istine. Ta Reč koju je on nekada smatrao nenadahnutom otvarala se sad pred njegovim očima u svoj svojoj slavi i lepoti. Shvatio je da jedan deo Svetog Pisma objašnjava drugi i kad bi naišao na neki nejasan stih, on bi u

Reči Božjoj potražio drugi koji to objašnjava. Stoga je na svetu Božju Reč gledao sa radošću i najdubljim strahopoštovanjem.

Prateći proročanstva, video je da stanovnici zemlje žive u završnim zbivanjima zemaljske istorije, ali nisu svesni toga. Posmatrajući stanje crkava uvidao je da su se one iskvarile, da njihovi pripadnici svoju ljubav i naklonost ne poklanjaju Isusu već ovom svetu; teže za počastima sveta, umesto za Božjim odobravanjem, svim silama se bore da nagomilaju ovozemaljska bogatstva, umesto da sabiraju sebi blago na nebu. Na sve strane je video licemerstvo, duhovni mrak i smrt. Njegov duh je bio uzbuden. Bog ga je pozvao da napusti svoje imanje, kao što je nekad pozvao Jelisija da ostavi svoje volove i plug i da pode za Ilijom. Sa strahom i drhtanjem, Viljem Miler je počeo da otkriva narodu tajne carstva nebeskog, vodeći pomoću proročanstva misli svojih slušalaca do drugog Hristovog dolaska. Sa svakim uloženim naporom sticao je novu snagu. Kao što je Jovan Krstitelj najavljivao prvi Hristov dolazak i pripremao Mu put, tako je Viljem Miler sa onima koji su mu se pridružili objavljivao drugi dolazak Sina Božjeg.

Bila sam u duhu prenesena u dane apostola i pokazano mi je da je Jovan, ljubljeni Isusov učenik, prema Božjem providenju imao da izvrši jedno naročito delo. Sotona je odlučio da to delo spreči i podsticao je svoje sluge (bezbožne ljude) da Jovana unište. Ali je Bog slao svog andela i na čudesan način spasavao svog slugu. Svi koji su bili očevici velike Božje sile ispoljene prilikom Jovanovog oslobodenja bili su zadivljeni, i mnogi su se osvedočili da je Bog zaista s njim i da je istinito svedočanstvo koje je on iznosio o Isusu. Oni što su nastojali da ga unište nisu se više usudivali da mu oduzmu život, i bilo mu je dozvoljeno da i dalje trpi Hrista radi. Optužen je lažno od strane svojih neprijatelja i ubrzo zatim prognan na jedno pusto ostrvo, gde je Gospod poslao svog andela da mu otkrije dogadaje budućnosti i stanje crkve do kraja — njeno otpadništvo, kao i stanje u koje mora doći da bi mogla ugoditi Bogu i konačno izvojevati pobedu.

Jovanu je bio poslan veličanstveni andeo sa neba čije je lice blistalo neopisivom Božjom slavom. On je otkrio Jovanu tajanstvene i potresne prizore u istoriji Božje Zajednice i izložio mu teške sukobe kroz koje Hristovi sledbenici moraju da produ. Jovan je video kako verni moraju proći kroz žestoka iskušenja da bi se ubelili i prokušali i da bi konačno kao slavni pobednici bili spaseni u carstvu Božjem. Lice andela sijalo je radošću i neizrecivom slavom kad je pokazivao Jovanu konačni trijumf Božje Zajednice. Kad je

apostol sagledao konačno oslobodenje Zajednice, bio je potpuno savladan slavom tog prizora i u strahopoštovanju pao je pred noge andela da se pokloni. Nebeski vesnik ga je odmah podigao i nežno ga opomenuo, rekavši: „Gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svjedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svjedočanstvo Isusovo duh proroštva" (Otkr. 19, 10). Andeo je zatim pokazao Jovanu nebeki grad u svoj njegovoj velelepnosti i blistavoj slavi i on je, razdragan i potpuno savladan ovim prizorom, zaboravio prethodnu opomenu andela i ponovo pao pred njegove noge da mu se pokloni. Andeo ga je ponovo blago ukorio: „Gle, nemoj jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci i oni koji drže riječi knjige ove; Bogu se pokloni" (Otkr. 22, 9).

Propovednici i članovi takozvanih crkava knjigu Otkrivenja smatraju tajanstvenom i manje važnom od ostalih knjiga svetog Pisma. Medutim, meni je pokazano da je ta knjiga zaista jedno otkrivenje dato posebno radi dobra onih koji žive u ovim poslednjim danima, otkrivajući im njihovo pravo stanje i njihove dužnosti. Bog je misli Viljema Milera upravio na proročanstva i dao mu veliku svetlost o istinama sadržanim u knjizi Otkrivenja.

Da su shvatili proročanstva Danilova, ljudi bi lakše shvatili i Otkrivenje Jovanovo. Ali je Bog u pravo vreme pokrenuo svog izabranog slugu (Viljema Milera) koji je sa jasnoćom i u sili Svetog Duha ukazao na sklad koji postoji izmedu proročanstva Danilovog i Jovanovog kao i drugih delova Biblije, i u srce ljudi stavio svečane i strahovite opomene Božje Reči, da se pripremaju za dolazak Sina čovečijeg. Duboko i ozbiljno osvedočenje obuzimalo je um svih koji su ga slušali, i propovednici i narod, grešnici i nevernici, obraćali su se Bogu težeći da se pripreme za predstojeći sud.

Andeli Božji pratili su Viljema Milera u njegovoj misiji. On je bio čvrst i nepokolebljiv i neustrašivo je objavljivao istinu koja mu je bila poverena. Stanje sveta koji je ležao u zlu, hladne, svetovnim duhom prožete crkve predstavljalo je za njega dovoljan razlog da se svim svojim silama posveti delu i da voljno podnosi teške napore, lišavanja i patnje. lako je nailazio na protivljenje i otpor od strane takozvanih hrišćana i sveta, kao i udarce sotone i njegovih andela, on nije prestajao da propoveda večno Jevandelje svuda gde god je bio pozvan, i poklič: „Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dode čas suda Njegova" odjekivao je blizu i daleko.

Poglavlje 56 – Vest Prvog Andela

Videla sam da je u objavljivanju odredenog vremena 1843. godine bila Božja ruka. Njegova je namera bila da se narod na taj način probudi i odluči za istinu ili protiv nje. Mnogi propovednici su se osvedočili u ispravnost stava zasnovanog na izračunavanju proročkih vremena, i neki su, odrekavši se oholosti i napustivši svoju crkvu i platu koju

su primali, pošli od mesta do mesta da objavljuju ovu vest. Ali, kako je nebeska vest našla mesta u srcima vrlo malog broja onih koji su tvrdili da su Hristovi propovednici, teret dela je morao biti položen ka mnoge koji nisu bili propovednici. Da bi objavljivali vest, neki su napustili svoje njive dok su drugi bili pozvani da ostave svoje trgovine i robu. Čak su i neki profesionalci bili prinudeni da napuste svoje profesije i da se prihvate nepopularnog zadatka — objavljivanja vesti Prvog andela.

Propovednici su odbacili svoja sektaška gledišta i osećanja i ujedinili se u objavljivanju Hristovog dolaska. Gde god je vest doprla, narod je bio pokrenut. Grešnici su se kajali, plakali i molili za oproštaj greha, a oni čiji je život bio žigosan nepoštenjem usrdno su nastojali da se poprave. Roditelji su ispoljavali duboku zabrinutost za svoju decu. Oni koji su prihvatali vest radili su sa svojim neobraćenim prijateljima i srodnicima i, pritisnuti osećanjem ozbiljnosti i svečanosti ove vesti, opominjali su ih i preklinjali da se pripremaju za dolazak Sina čovečijeg. Pred toliko upečatljivim i sa tako dubokim osećanjem izloženim opomenama samo najokorelije srce se ne bi potčinilo. Ovim delom čišćenja srca, pažnja ljudi je sa želja i stvari ovog sveta upravljena na svetost kakva se ranije nije videla.

Hiljade su bile navedene da prigrle istinu koju je propovedao Viljem Miler, i sluge Božje su u duhu i sili proroka Ilije ustale da objavljuju vest. Poput Jovana, Hristovog preteče, oni što su propovedali ovu svečanu poruku osećali su se primoranim da stave sekiru na koren drvetu, pozivajući ljude da pokažu rod dostojan pokajanja. Cilj njihovog svedočanstva bio je da snažno potresu crkve, kako bi ih probudili i naveli da pokažu svoj pravi karakter. 1 kad je odjeknula svečana opomena: „Bežite od gnjeva koji ide"(Mat. 3, 7), mnogi koji su bili vezani za crkve primili su spasonosnu vest, uvideli svoje otpadništvo i sa gorkim suzama pokajanja i dubokim bolom svoje duše ponizili su se pred Bogom. A kad se sila Duha Božjeg spustila na njih, i njihov glas se pridružio pokliču: „Bojte se Boga i podajte mu slavu; jer dode čas suda njegova" (Otkr. 14, 7).

Objavljivanje odredenog vremena izazvalo je veliko protivljenje svih klasa od propovednika za propovedaonicom do najnemarnijeg grešnika koji izaziva nebo. Reči: „A o danu tome i o času niko ne zna" čule su se od licemernih propovednika i drskih podsmevača. Takvi nisu dozvoljavali da ih uče i ispravljaju oni koji su isticali godinu kada, po njihovom verovanju, ističe proročko vreme i ukazivali na znake da je Hristov dolazak pred vratima. Mnogi pastiri stada koji su tvrdili da ljube Isusa rekli su da nemaju ništa protiv objavljivanja Hristovog dolaska, ali zameraju odredivanju vremena. Medutim, oko Božje koje sve vidi pročitalo je njihova orca.

Oni nisu želeli da Isus tako brzo dode. Znali su da njihov nehrišćanski život ne bi izdržao probu, jer nisu hodili stazom smernosti koju je On obeležio. Ti lažni pastiri su

ometali delo Božje. Istina izgovorena u svojoj ubedljivoj sili budila je narod i, kao nekada tamničar u Filibi, mnogi su postavljali pitanje: „Šta mi treba činiti da se spasem? Ali su se ti lažni pastiri postavljali izmedu istine i naroda i propovedali „mile stvari", da bi odvratili narod od istine. Ujedinivši se sa sotonom i njegovim andelima vikali su: „Mir, mir", dok u stvari mira nije bilo. Oni što su voleli udobnost, zadovoljavajući se da ostanu udaljeni od Boga, nisu se trgli iz svoje telesne bezbednosti. Videla sam da su andeli Božji sve ovo zabeležili. Haljine tih neposvećenih pastira poprskane su krvlju izgubljenih duša.

Propovednici koji sami nisu hteli da prime ovu spasonosnu vest sprečavali su i one koji su bili voljni da je prime. Krv duša je na njima. Propovednici i narod udružili su se da se usprotive toj vesti sa neba i da progone Viljema Milera i njegove saradnike. Da bi naškodili njegovom uticaju, počeli su da pronose neistine; i više puta dok je jasno izlagao Božju volju, stavljajući prodorne istine u srca svojih slušalaca, protiv njega se raspaljivao veliki gnjev i kad je napuštao mesto skupa neki su ga vrebali iz zasede da mu oduzmu život. Ali je Bog poslao svoje andele da ga zaštite i oni su ga bezbedno proveli kroz razgnjevljenu rulju. Njegovo delo još nije bilo završeno.

Najodaniji su rado prihvatili vest. Oni su znali da je ona od Boga i da je došla u pravo vreme. Andeli su sa dubokim interesovanjem očekivali ishod ove nebeske vesti i kad su je crkve prezrele i odbacile, oni su s bolom obavestili Isusa o tome. On je okrenuo svoje lice od tih crkava i svojim andelima naredio da verno bdiju nad onim dragocenim dušama koje nisu odbacile svedočanstvo, jer treba da ih obasja još veća svetlost.

Kad bi se oni koji tvrde da su hrišćani zaista radovali pojavi svoga Spasitelja, kad bi svoju ljubav i naklonost posvetili samo Njemu osećajući da na zemlji nema ničeg što bi se moglo uporediti sa Njim, videla sam da bi oni sa radošću pozdravili vest o Njegovom dolasku. Ali odvratnost koju su oni ispoljili kad su čuli da njihov Gospod dolazi predstavlja neosporan dokaz da oni Njega ne vole. Likujući zajedno sa svojim andelima, sotona je u lice Hristu i svetim andelima dobacivao kako ga Njegovi takozvani sledbenici tako malo vole da Njegov drugi dolazak za njih uopšte nije poželjan.

Videla sam da je Božji narod radosno očekivao svoga Gospoda. Ali je Bog, da bi prokušao veru svoje dece, zaklonio svojom rukom jednu grešku u izračunavanju proročkih vremena. Oni što su očekivali Gospoda nisu otkrili tu grešku, pa čak ni najučeniji ljudi koji su se protivili odredivanju vremena nisu uspeli da to uoče. Bog je odredio da Njegov narod doživi jedno razočaranje. Odredeno vreme je prošlo i oni što su sa radošću očekivali svoga Spasitelja bili su obeshrabreni, dok su se oni koji nisu voleli da Isus dode, ali su vest primili iz straha, radovali što On nije došao u vreme kad je bio očekivan. Vera koju su ispovedali nije ganula njihovo srce niti je očistila njihov život. Isticanje odredenog vremena dobro je došlo da se srca takvih razotkriju. Oni su se prvi

smejali bolu i razočaranju onih koji su zaista voleli da Spasitelj dode. Videla sam mudrost Božju u tome što je prokušao svoje verne i pružio im probni znak da razotkriju one koji bi se povukli i ustuknuli u času nevolje.

Isus i sve nebeske vojske su sa saosećanjem i ljubavlju gledali na one što su žudno očekivali da ugledaju Onoga koji je njihovoj duši bio toliko drag. Andeli su lebdeli nad njima da bi ih podržali u času njihovog kušanja. Oni pak koji su prezreli nebesku poruku bili su ostavljeni u tami i Božji gnjev se raspalio protiv njih što nisu primili sa neba poslatu svetlost. Medutim, one verne, bolno razočarane duše koje nisu mogle da shvate zašto njihov Gospod nije došao, nisu bile ostavljene u mraku. Ponovo su navedene da u Bibliji pretražuju proročka vremena. Gospod je uklonio svoju ruku sa pogrešno obeleženog broja i greška je objašnjena. Uvideli su da proročko vreme doseže do godine 1844. i da isti citati kojima su dokazivali da se proročko vreme završava 1843. potvrduju da ono u stvari ističe 1844. godine. Svetlost iz Reči Božje obasjala je njihovo učenje i oni su otkrili izvesno odlaganje, „oklevanje vremena" — „Ako okleva (vizija) čekaj je, jer će zacijelo doći" (Avakum 2, 3). Obuzeti ljubavlju i mislima o neposrednom Hristovom dolasku, oni su prevideli ovo odlaganje koje je u stvari trebalo da otkrije prave čekaoce. Ponovo su odredili vreme. Medutim, ja sam videla da mnogi od njih posle bolnog razočaranja kroz koje su prošli nisu više imali onu revnost i energiju koje su obeležavale njihovu veru 1843. godine.

Nad takvima kao i nad onima koji su, ne primivši vest, sada sami sebi čestitali što su po svom dalekovidom rasudivanju i mudrosti odbacili tu obmanu, kako su je oni nazivali, trijumfovali su sotona i njegovi andeli. Oni nisu bili svesni da time odbacuju Božji savet, i ujedinili su se sa sotonom i njegovim andelima da zbunjuju narod Božji koji je do kraja živeo prema vesti poslanoj sa neba.

Oni koji su verovali u ovu vest bili su potlačeni u svojim crkvama. Za izvesno vreme oni koji su odbacili vest nisu se usudivali da otvoreno ispoljavaju ono što im je bilo u srcu, ali kad je odredeno vreme isteklo oni su otkrili svoja prava osećanja. Želeli su da ućutkaju tvrdenje vernih čekalaca da se proročki period proteže do godine 1844. Verni su na potpuno razumljiv način razjasnili svoju grešku a za očekivanje dolaska Gospodnjeg u godini 1844. naveli razloge tako ubedljive da ih protivnici nisu mogli pobiti nikakvim argumentima. To je vode crkava ispunilo gnjevom i ne samo što oni nisu hteli da čuju ni za kakve dokaze, nego su zabranili i iznošenje ovog svedočanstva u svojim crkvama, tako da ga ni drugi ne bi mogli čuti. Oni koji se nisu usudivali da primljenu svetlost ne prenose i na druge bili su isključeni iz crkava; ali je Isus bio s njima i oni su se radovali u svetlosti Njegove naklonosti. Oni su bili spremni da prime vest i Drugog andela.

Poglavlje 57 – Vest Drugog Andela

Odbivši da prime vest Prvog andela, (protestanstke) crkve su odbacile svetlost poslatu sa neba i izgubile Božju naklonost. Uzdanje u sopstvenu snagu i protivljenje Prvoj vesti dovelo ih je dotle da svetlost vesti Drugog andela uopšte nisu videli. Ali Božji ljubimci, oni što su bili potlačeni i prezreni, primili su vest: „Pade, pade Vavilon", i napustili crkve.

Pri isteku objavljivanja Druge andeoske vesti, videla sam da je Božji narod bio obasjan jakom svetlošću koja je dolazila sa neba. Zraci te svetlosti izgledali su sjajni kao sunce. Čula sam glasove andela koji su vikali: „Eto Ženika gde ide, izlazite Mu na susret!" (Mat. 25, 6).

To je bio ponoćni poklič koji je imao da podari silu Drugoj andeoskoj vesti. Andeli su bili poslani sa neba da pokrenu razočarane vernike i da ih pripreme za veliko delo koje je bilo pred njima. U prihvatanju ove vesti nisu prednjačili talentovani ljudi. Andeli su bili poslani poniznim i odanim pojedincima koji su se osećali prinudenim da podignu glas: „Eto Ženika gde ide, izlazite Mu na susret!" Njima je bilo stavljeno u zadatak da ovim pokličem požure objavljivanje vesti u sili Svetoga Duha i probude svoju obeshrabrenu braću. Ovo delo nije bilo proizvod ljudske mudrosti i učenosti, već sile Božje, i Njegovi sveti čuvši poklič nisu mogli da se ne odazovu. Najduhovniji su prvi primili vest, a oni koji su nekada predvodili u delu, medu poslednjima i tako pomogli da odjekne poklič: „Eto Ženika gdje ide, izlazite Mu na susret!„

Svetlost druge andeoske vesti obasjala je sve delove zemlje, a poklič je pokrenuo srca hiljada ljudi. Vest se širila od grada do grada i od sela do sela, sve dok se narod koji je čekao Gospoda nije potpuno probudio. U mnogim crkvama objavljivanje ove vesti nije bilo dozvoljeno, i veliki broj onih koji su bili osvedočeni u istinu napustio je te pale crkve. Ponoćnim pokličem izvršeno je veliko delo. Vest je ispitivala srce i navodila vesnike da stiču lična iskustva u živoj veri. Svaki je znao da se ne može osloniti na drugoga.

Sveti su usrdno očekivali dolazak svoga Gospoda uz post, straženje i neprestanu molitvu. Čak su i neki grešnici sa strahom gledali u budućnost, ali je većina masovno ispoljila sotonin duh, protiveći se vesti. Rugajući se i podsmevajući, stalno su ponavljali reči: „A o danu i o času niko ne zna". Zli andeli su ih podsticali da zatvore svoja srca i odbace svaki zrak nebeske svetlosti, kako bi ih oni mogli uloviti u svoje zamke. Mnogi od onih koji su tvrdili da očekuju Hrista nisu uzeli nikakvog učešća u objavljivanju ove vesti. Slava Božja koju su videli, poniznost i duboka odanost istinskih čekalaca i snaga nepobitnih dokaza naveli su ih da istinu prihvate na rečima, ali oni u stvari nisu bili obraćeni ni spremni za Gospodnji dolazak.

Medu svetima se svuda zapažao duh ozbiljne i usrdne molitve. Na njima se ogledala svečana ozbiljnost. Andeli su sa najvećim interesovanjem bdili nad ishodom ove vesti, podižući stalno one koji su je prihvatili i odvraćajući ih od stvari ovog sveta, kako bi veliku naknadu i zamenu za sve to našli u izvoru spasenja. Božje odobravanje je tada bilo na Njegovim svetima. Isus je sa zadovoljstvom gledao na njih, jer se Njegov lik ogledao u njima. Oni su sve žrtvovali, potpuno se posvetili i očekivali su da budu preobraženi u besmrtnost. Ali su još jednom morali da budu bolno razočarani. Vreme kad su oni očekivali da budu oslobodeni, prošlo je, a oni su još uvek bili na ovoj zemlji, i posledice unesrećenosti nikada nisu bile vidljivije. Njihova ljubav i sve njihove naklonosti bile su u nebu i u slatkom iščekivanju nagoveštenog besmrtnog oslobodenja, ali se njihove nade nisu ostvarile.

Strah koji je bio obuzeo srca mnogih nevernika nije odjednom iščeznuo i oni nisu odmah (po isteku odredenog vremena) počeli da trijumfuju nad razočaranim vernicima. Ali pošto se nisu pojavili nikakvi vidIjivi znaci Božjeg gnjeva, oni su se oslobodili straha koji ih je ranije obuzimao i počeli ponovo da se rugaju i podsmevaju vernima koji su bili i po drugi put izloženi teškom kušanju. Svet im se smejao i sramotio ih; i oni koji su bez i najmanje sumnje verovali da Isus uskoro dolazi da podigne mrtve i preobrazi žive svete, i da preuzme carstvo koje nikada neće proći, osećali su se kao Marija kad je stojeći kraj Hristovog groba uplakano rekla: „Uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše".

Poglavlje 58 — Razjašnjenje Adventnog Pokreta

Videla sam izvestan broj grupa (zajednica) koje su izgledale medusobno povezane. Mnogi iz tih grupa nalazili su se u potpunom mraku, pogled im je bio upravljen dole i izgledalo je kao da izmedu njih i Isusa ne postoji nikakva povezanost. Ali medu pripadnicima tih grupa bilo je tu i tamo pojedinaca čija su lica izgledala svetlija i čije su oči bile upravljene slično sunčevim. Jedan andeo mi je rekao da pažljivo posmatram i zapazila sam da je iznad svakog pojedinca koji je bio obasjan svetlošću lebdeo po jedan andeo dok su one što su se nalazili u mraku okruživali zli andeli. Začula sam glas jednog andela kako viče: „Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dode čas suda Njegova" (Otkr. 14, 7).

Na pomenute grupe je tada padala divna svetlost obasjavajući sve one koji bi je primili. Neki od onih što su bili u tami radosno su primili ovu svetlost. Druti su odbacili nebesku svetlost, govoreći da je poslata zato da ih zavede. Od takvih se svetlost povlačila i oni su ostajali u mraku. Oni pak koji su Irimili svetlost poslanu od samog Isusa radovali su se njenom sve blistavijem sjaju koji ih je obasjavao. Lica su im bila ozarena svetom radošću, dok im je pogled sa najdubljim interesovanjem bio upravljen na Isusa a njihov glas se pridružio vesti andela: „Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dode čas suda Njegova". Dok su oni objavljivali ovu vest, videla sam da su ih oni što su ostali u tami napadali sa svih strana. Mnogi od onih koji su cenili nebesku svetlost tada su raskinuli veze koje su ih vezivale za pomenute grupe i odvojili su se od njih. Kad su oni to učinili, počeli su da ih posećuju cenjeniji pripadnici tih grupa i, neki prijatnim rečima a neki ljutitim pogledima i pretnjama, pokušavali su da ih zadrže i da na neki način učvrste oslabljenu vezu. Ti ljudi su stalno ponavljali: „S nama je Bog. Mi stojimo u svetlosti. Mi posedujemo istinu. Zapitala sam ko su ti ljudi i rečeno mi je da su to propovednici i vode koji su sami odbacili svetlost i nisu bili voljni da je bilo ko prihvati.

Videla sam da su oni koji su cenili svetlost sa najusrdnijom čežnjom očekivali da Isus dode i da ih uzme k sebi. Nad njima se ubrzo nadvio jedan oblak i njihova lica obuzela je tuga. Zapitala sam za uzrok ove pojave i pokazano mi je da je to bilo njihovo razočaranje. Vreme kada su oni očekivali svoga Spasitelja prošlo je, a On nije došao. Kad je srca čekalaca obuzela malodušnost, radovali su se napred pomenuti propovednici i vode kao i svi oni što su odbacili svetlost, dok su isto tako likovali sotona i njegovi zli andeli.

Tada sam začula glas Drugog andela: „Pade, pade Vavilon". Nad razočaranim vemicima zablistala je svetlost i oni su svoje oči ponovo upravili na Isusa sa žarkom čežnjom za Njegovom pojavom. Videla sam kako se mnoštvo andela pridružuje onome što je objavio pad Vavilona i zajedničkim glasom objavljuju poklič: „Eto Ženika gdje ide, izlazite Mu na susret". Skladni i milozvučni glasovi tih andela kao da su se svuda razlegali. lzvanredno jaki i blistavi zraci obasjavali su one koji su znali da cene svetlost koja im je bila data. Lica ozarena tim sjajem i slavom, oni se pridružiše andelima u pokliču: „Eto Ženika gdje ide". I dok su tako skladno objavljivali ovaj poklič medu pripadnicima raznih zajednica, oni što od samog početka nisu hteli da prime svetlost ljutito su ih odgurnuli uz porugu i podsmeh. Ali su Božji andeli širili svoja krila nad tim prognanicima, dok su sotona i njegovi andeli pokušavali da ih obaviju tamom i navedu da odbace nebesku svetlost.

Tada sam čula glas koji je bio upućen tim odgurnutim i ismejanim dušama: „Izidite izmedu njih i ne dohvatajte se do nečistote" (II Kor. 6,17). Pokoravajući se tom glasu mnogi su raskinuli veze koje su ih dotle vezivale i, napustivši zajednice ostale u tami, prišli su onima koji su se još ranije oslobodili istih veza i svoj glas radosno ujedinili sa

njihovim. Čula sam glas usrdne i vapijuće molitve pojedinaca koji su još bili vezani za te grupe obavijene tamom. Propovednici i vode su ih stalno obilazili nastojeći da ih što čvršće vežu za crkvu, ali se glas tih usrdnih molitava i dalje čuo. Zatim sam videla kako ti molitelji pružaju svoje ruke tražeći pomoć od onih koji su se oslobodili takvih veza, i radovali se u Gospodu. Ovi su im — gore i pokazujući prema nebu, — odgovarali: „Izadite izmedu njih, i odvojte se". Videla sam kako se pojedini naporno bore da bi se oslobodili i najzad kidaju uža kojima su bila vezani. Oni uspevaju da se odupru pokušajima propovednika da ih i dalje vezuju za crkvu i oglušuju se na njihove stalno ponavljane tvrdnje: „S nama je Bog. Mi imamo istinu".

Pojedinci su stalno napuštali zajednice koje su ostajale u tami i prilazili su grupi oslobodenih koja kao da je stajala na jednoj otvorenoj poljani uzdignutoj iznad zemlje. Pogled im je bio upravljen gore, slava Božja je počivala na njima i oni su radosno klicali u hvalu Njemu. Oko te grupe bilo je pojedinaca koji su došli pod uticaj svetlosti, ali još nisu bili potpuno ujedinjeni sa vernima. Svi koji su cenili primljenu svetlost upravljali su svoj pogled k nebu sa najdubljim interesovanjem, a Isus je gledao na njih sa nežnim odobravanjem. Oni su očekivali Njegov dolazak i čeznuli za Njim. Nijedan pogled oklevanja nisu bacili na ovaj svet. Ali se jedan oblak opet nadvio na njih, i videla sam kako su iznureni tužno oborili svoj pogled. Zapitala sam za uzrok nastale promene. Andeo pratilac mi je rekao: „Oni su se ponovo razočarali u svom očekivanju". Isus još nije mogao da dode na zemlju. Oni moraju da izdrže veće nevolje Njega radi. Moraju da odbace zablude i tradicije primljene od ljudi, da se potpuno obrate Bogu i Njegovoj Reči. Moraju se očistiti, ubeliti i okušati. Oni koji izdrže ovo gorko kušanje zadobiće večnu pobedu".

Isus nije došao kako je to ova grupa vemika radosno očekivala: da slaljujući zemlju vatrom očisti svetinju. Videla sam da su oni tačno izračunali proročko vreme koje se završilo 1844. godine; i tada je Isus ušao iza druge zavese da očisti svetinju pri završetku dana. Njihova greška sastojala se u tome što nisu shvatili šta je svetinja i na koji način treba da bude očišćena. Kad sam ponovo pogledala na razočarane čekaoce, izgledali su veoma tužni. Brižljivo su ispitivali dokaze na kojima se temeljila njihova vera i ponovo izračunavali proročko vreme, ali nisu mogli da pronadu nikakvu grešku.

Odredeno vreme je isteklo, ali gde je njihov Spasitelj? Oni nisu mogli da Ga nadu.

Pokazano mi je razočaranje učenika kad su došli na grob a u njemu više nije bilo Isusovog tela. Marija je rekla: „Uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše. Andeli su ojadenim učenicima rekli da je Njihov Gospod ustao iz groba i da je pred njima otišao u Galileju.

Videla sam da je Isus na sličan način najdublje saosećao sa razočaranim vernicima koji su očekivali Njegov drugi dolazak, i poslao je svoje andele da upravljaju njihovim mislima, kako bi mogli verom da idu za Njim tamo gde se On sadanalazi. On im je otkrio da ova zemlja nije svetinja (kako su to oni do tada verovali), već da je On morao ući u nebesku svetinju nad svetinjama da izvrši pomirenje za svoj narod i primi od Oca carstvo, a zatim da dode na zemlju i uzme ih da zauvek budu s Njim. Razočaranje prvih učenika podesno pokazuje razočaranje onih koji su očekivali Gospoda 1844. god ine.

Bila sam u duhu prenesena u ono vreme kada je Isus trijumfalno ulazio u Jerusalim. Učenici su u svojoj radosti verovali da će On tada zauzeti carstvo i vladati kao zemaljski vladar. Oni su pratili svog Cara sa velikim nadama. Kidali su divne palmove grančice, skidali haljine sa sebe i u svojoj revnosti i oduševljenju prostirali ih po putu, kličući: „Osana Sinu Davidovu! Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje! Osana na visini!" Farisejima je smetalo to uzbudenje i oni su želeli da Isus ukori svoje učenike zbog toga. Ali On im je rekao: ‚Ako ovi ućute, kamenje će povikati". Proročanstvo Zaharije proroka 9, 9 moralo se ispuniti; medutim, učenike je očekivalo gorko razočaranje. Posle svega nekoliko dana oni su Isusa pratili na Golgotu i morali da Ga gledaju u krvi i ranama, prikovanog na kost. Morali su da budu očevici Njegove smrti i da Ga polože u grob. Srca su im bila razdirana bolom, njihova iščekivanja se ni izdaleka nisu ostvarila; zajedno sa Isusom bile su sahranjene i sve njihove nade. Medutim, kad je On ustao iz mrtvih i pokazao se svojim ojadenim učenicima, oživela je i njihova nada. Oni su ponovo našli Svoga Gospoda.

Videla sam da razočarenje onih koji su očekivali Gospodnji dolazak 1844. godine ipak nije bilo toliko bolno kao razočarenje prvih učenika.

Objavljivanjem prve i druge andeoske vesti ispunilo se proročanstvo. Oni su to objavili u pravo vreme i izvršili zadatak koji im je Bog namenio.

Poglavlje 59 — Još Jedan Prikaz Adventnog Pokreta

Pokazano mi je da se celo nebo interesuje za delo Božje na ovoj zemlji. Isus je naložio jednom moćnom andelu da se spusti dole noseći opomenu stanovnicima zemlje da se pripreme za Njegov drugi dolazak. Pred tim andelom, kad je otišao iz Isusove prisutnosti, išla je izvanredno blistava i jaka svetlost. Rečeno mi je da je njegov zadatak da obasja zemlju svojom slavom i opomene ljude da nailazi Božji gnjev. Mnogi su prihvatali svetlost. Neki od njih izgledali su veoma ozbiljni, dok su drugi bili radosni i oduševljeni. Svi koji su primili svetlost podizali su svoj pogled prema nebu i slavili Boga. Mada ih je svetlost sve obasjavala, neki su samo došli pod njen uticaj ali je nisu prihvatili svim srcem. Mnogi su bili puni gnjeva. Propovednici i članovi crkava udruženi sa ološem

drsko su ustali protiv svetlosti koja je dolazila od tog moćnog andela, a svi oni koji su je prihvatili odvojili su se od sveta i čvrsto medusobno ujedinili.

Sotona i njegovi andeli su svim silama nastojali da pažnju što većeg broja ljudi odvrate od svetlosti. Svaka zajednica koja je odbacila svetlost ostajala je u tami. Videla sam andela Božjeg kako sa najdubljom pažnjom posmatra one koji su su narod Božji, da bi zabeležio karakter koji će ispoljiti kad im se izloži vest nebeskog porekla. I kad su mnogi od onih što tvrde da ljube Isusa odbacili nebesku poruku i to s prezrenjem, porugom i mržnjom, andeo sa pergamentom u ruci zabeležio je sramni izveštaj. Celo nebo je bilo ogorčeno zbog toga što je Isus bio tako omalovažen od strane onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici.

Videla sam koliko su verni bili razočarani što nisu ugledali svoga Gospoda u vreme kad su Ga očekivali. Božja je namera bila da, prikrivši budućnost, dovede svoj narod do čvrste odluke. Da nije objavljivano odredeno vreme Hristovog dolaska, ne bi se izvršilo Bogom odredeno delo. Sotona je mnoge naveo da dogadaje u vezi sa sudenjem i završetkom vremena milosti odlažu u daleku budućnost. Stoga je bilo neophodno podstaknuti narod Božji da usrdno čezne za prikazanom pripremom.

Kad je naznačeno vreme prošlo, oni koji su svim srcem prihvatili svetlost moćnog andela udružili su se sa onima što su prezreli vest i prvi su stali da se rugaju razočaranim vernicima. Andeli su zabeležili držanje svih koji su tvrdili da su Hristovi sledbenici. Isticanje odredenog vremena je za njih predstavljalo probu i kušanje, i mnogi su bili izmereni na merila i našli se laki. Oni su javno ispovedali hrišćanstvo, ali gotovo ni u čemu nisu sledili Hrista. Sotona je likovao zbog takvog stanja takozvanih Hristovih sledbenika. On je uspeo da ih ulovi u svoju zamku. On je mnoge od njih naveo da napuste usku stazu, i oni su pokušavali da se uspnu na nebo nekim drugim putem. Andeli su videli da su sa čistima i svetima bili pomešani i „grešnici u Sionu" i licemerni ljubitelji ovog sveta.

Oni su bdili nad pravim Hristovim učenicima, ali su izopačeni uticali na svete. Onima čija su srca gorela od žarke čežnje da vide Isusa takozvana braća su zabranjivala da govore o Njegovom dolasku. Andeli su posmatrali taj prizor i saosećali sa malobrojnim pripadnicima ostatka koji su ljubili svoga Gospoda i čeznuli za Njegovom pojavom.

Još jednom moćnom andelu je bilo naredeno da se spusti na zemlju. Isus mu je stavio u ruke neko pismo, i došavši na zemlju on je povikao: „Pade, pade Vavilon". Zapazila sam da su razočarani vemici tada ponovo podigli svoj pogled prema nebu u veri i nadi, očekujući pojavu svoga Spasitelja. Medutim, mnogi su ostali u stanju umrtvljenosti, kao da spavaju; ipak sam na njihovom licu zapazila tragove duboke tuge. Razočarani vernici su iz Svetog Pisma razumeli da se nalaze u periodu kad odredeno vreme „okleva" .

(Avakum 2, 3) i da moraju strpljivo čekati na ispunjenje proročanstva. Isti dokaz na osnovu kojeg su očekivali Gospoda 1843. naveo ih je da Ga očekuju i 1844. Ali, zapazila sam da mnogi od njih nisu imali onu energiju kojom se njihova vera odlikovala 1843. Razočaranje je oslabilo veru.

Kad se Božji narod ujedinio u objavljivanju vesti Drugog andela, u nebu je sa dubokim interesovanjem beležen utisak vesti na slušaoce. Andeli su videli mnoge koji su ispovedali Hristovo ime kako se s prezirom i porugom okreću protiv razočaranih vernika. Uvredljive reči podsmevača: „Pa vi se još niste uzneli", andeli su zapisivali odmah čim su bile izgovorene. Andeo je rekao: „Oni ruže Gospoda". Ukazano mi je na sličan greh u starozavetnom periodu. Ilija se uzneo na nebo, a njegov proročki plašt je pao na Jelisija. Povodom tog dogadaja su bezbožna deca, naučena od svojih roditelja da preziru Božjeg čoveka, vikala za Jelisijem rugajući mu se: „Uznesi se, ćelavi; uznesi se, delavi!" Rugajući se Njegovom sluzi, rugali su se i samom Bogu, i zato ih je odmah snašla kazna. Na sličan način će Bog svojim gnjevom pohoditi i one što su ismejavali ideju svetih o uznesenju, da bi uvideli šta znači igrati se sa svojim Tvorcem.

Isus je naredio drugim andelima da brzo slete na zemlju i da ožive i osnaže oslabljenu veru Njegovih čekalaca, pripremajući ih da vest Drugog andela i značajan prelaz (iz svetinje u svetinju nad svetinjama) koji je ubrzo imao da se izvrši na nebu. Videla sam da su pomenuti andeli dobili od Isusa veliku silu i svetlost i naglo poleteli na zemlju da bi ispunili svoj zadatak i pridružili se Drugom andelu u njegovom delu. Kad su andeli povikali: „Eto Ženika gde ide, izlazite Mu na susret", Božji narod je obasjala jaka svetlost. Zatim sam videla razočarane svete kako se podižu i zajedno sa Drugim andelom objavljuju poklič: „Eto Ženika gdje ide, izlazite Mu na susret". Svetlost koja se širila od andela razagnala je tamu. Sotona je zajedno sa svojim andelima pokušavao da spreči širenje ove svetlosti i da neutrališe njeno dejstvo. Oni su se borili sa nebeskim andelima, dovikujući im da je Bog prevario svoj narod i da oni sa svom silom i svetlošću koju poseduju ne mogu učiniti da svet poveruje u Hristov dolazak. Ali uprkos svih sotaninih napora da spreči put i da misli odvrati od svetlosti, Božji andeli su nastavljali svoje delo.

Oni što su prihvatili svetlost izgledali su veoma srećni. Istrajno su gledali prema nebu i čeznuli za pojavom svoga Spasitelja. Neki su plakali i molili se u dubokom bolu. Pogled im se stalno zadržavao na njima samima i nisu se usudili da pogledaju gore. Zraci nebeske svetlosti probili su tamu koja ih je obavijala i njihove oči koje su u očajanju bile upravljene samo na sopstveno stanje, podigle su se prema nebu, a zahvalnost i sveta radost ozarile su svako lice. Isus i sve vojske andela sa odobravanjem su gledali na te veme čekaoce.

Oni što su odbacili svetlost Prve andeoske vesti i protivili joj se, nisu prihvatili ni vest Drugog andela, pa nisu mogli da se koriste ni silom i slavom koje su pratile vest: „Eto Ženika gdje ide". Isus se sa negodovanjem okrenuo od njih, jer su Ga omalovažili i odbacili. One koji su primili vest obavijao je oblak slave. Oni su se jako bojali da ne uvrede Boga, i čekajući stražili su i molili se da bi upoznali Njegovu volju. Videla sam kako sotona i njegovi andeli nastoje da ovu svetlost zaklone ispred očiju Božjeg naroda, ali sve dotle dok su čekaoci cenili svetlost i svoj pogled upirali u Isusa, sotona nije imao sile da ih liši tih dragocenih zraka. Vest poslana sa neba razbesnela je sotonu i njegove andele i oni su podsticali one što su tvrdili da ljube Isusa, ali omalovažavali Njegov dolazak, da ismevaju i preziru verne i odane čekaoce. Ali je jedan andeo beležio svaku uvredu, svako omalovažavanje i poniženje koje su Božj deca morala da podnesu od svoje takozvane braće. Mnogi su pridružili svoj glas pokliču: „Eto Ženika gdje ide" i napustili svoju braću koja se nisu radovala Hristovom dolasku niti su dozvoljavala da se o tome govori. Videla sam kako je Isus okrenuo svoje lice od onih koji su omalovažili Njegov dolazak, a zatim naredio andelima da izvedu Njegov narod izmedu tih nečistih, da se ne bi opoganio. Oni koji su prihvatili vest istupili su slobodno i ujedinili se, a zraci svete svetlosti obasjavali su njihova lica. Oni su se odrekli sveta, žrtvovali svoje zemaljske interese i sve svoje blago, a svoj pogled čežnjivo upravili prema nebu, očekujući da ugledaju svog dragog Osloboditelja. Lica su im bila ozarena svetim sjajem, što je svedočilo o njihovom unutrašnjem miru i radosti. Isus je naložio svojim andelima da odu i da ih ohrabre, jer se približio čas njihovog kušanja. Videla sam da ti čekaoci još nisu bili dovoljno prokušani. Oni još nisu bili slobodni od svake zablude. Zapazila sam milost i dobrotu Božju baš u tome što je svojim čekaocima na zemlji poslao opomenu i još jednu vest, navodeći ih da brižljivo ispituju svoje srce i prouče Sveto Pismo kako bi mogli da se oslobode zabluda koje su uveli neznabošci i papisti. Pomoću tih vesti On je svoje verne doveo tamo gde će moći da radi za njih sa većom silom i gde će oni moći da drže sve Njegove zapovesti.

Poglavlje 60 – Svetinja

Bilo mi je pokazano kako su bolno bili razočarani čekaoci Hristovog dolaska što Ga nisu ugledali u najavljeno vreme. Oni nisu znali zašto Spasitelj nije došao, jer nisu mogli da pronadu nikakav dokaz da prorečeno vreme nije isteklo. Andeo je rekao: „Da li je u Reči Božjoj neka greška? Da li je Bog propustio da ispuni svoja obećanja? Ne. On je ispunio svako svoje obećanje. Isus je zatvorio vrata prvog odeljenja nebeske svetinje, a otvorio vrata drugog odeljenja i ušao unutra da svetinju očisti. Svi koji strpljivo čekaju razumeće tajnu. Greška je bila na strani čoveka, a nikako na Božjoj strani. Sve što je Bog obećao ispunilo se, medutim, ljudi su pogrešno verovali da je zemlja svetinja koja treba

da se očisti na kraju proročkog perioda (Dan. 8, 14). Greška je dakle bila u ljudskom očekivanju, a ne u Božjim obedanjima".

Isus je poslao svoje andele da misli razočaranih vernika uprave na nebesku svetinju nad svetinjama, gde je On ušao da svetinju očisti i da izvrši naročito pomirenje za svoj narod. Isus je rekao andelima da će svi oni koji shvate gde se On sada nalazi razumeti i delo koje On tamo treba da izvrši. Videla sam da će Isus za vreme svog boravka u svetinji nad svetinjama obaviti svadbu i venčati se sa Novim Jerusalimom (uporediti: Otkr. 21, 9-23; Mat. 22, 2-14), i kad tu završi svoje delo, On će sa carskom silom i vlašću sići na zemlju da uzme k sebi svoje mile koji strpljivo čekaju na Njegov dolazak.

Bilo mi je pokazano šta se zbivalo na nebu pri isteku proročkih vremena — 1844. godine. Kad je Isus završio svoje služenje u svetinji i zatvorio vrata tog odeljenja, na one koji su čuli vest o Njegovom dolasku i odbacili je spustila se velika tama i potpuno su Ga izgubili iz vida. Isus je tada obukao skupocene svešteničke haljine. Na rubu Njegovih haljina nizali su se naizmenično zvončići i ukrasi u obliku nara. Na ramenima Mu je visila prvosveštenička odora (naprsnik) naročite izrade. Pri Njegovim pokretima to se presijava i blista slično dijamantu (najskupocenijem dragom kamenu) ističući još više slova izgravirana na odori. Na glavi je imao nešto slično kruni. Tako ukrašen i okružen andelima, On je otišao ognjenim kolima i ušao iza drute zavese.

Tada mi je rečeno da posmatram i prvo i drugo odeljenje nebeske svetinje. Vrata sačinjena od zastora bila su otvorena i bilo mi je dozvoljeno da udem unutra. U prvom odeljenju videla sam sedmokraki svetnjak, sto sa beskvasnim hlebovima, oltar i kadionicu. Svi predmeti u ovom odeljenju sijali su kao najčistije zlato i svako ko bi ušao unutra video bi u njima svoj lik. Zavesa izmedu prvog i drugog odeljenja sačinjena je od raznobojnih materijala, sa prekrasnom bordurom na kojoj su u zlatu bile izradene figure koje predstavljaju andele. Zavesa se podigla i ja sam pogledala u drugo odeljenje. Tu sam videla kovčeg koji izgleda kao da je od čistoga zlata. Krunu svega predstavlja najlepše izradeni poklopac kovčega. U tom kovčegu nalaze se kamene ploče sa deset Božjih zapovesti.

Dva divna heruvima stoje pored kovčega sa krilima raširenim iznad njegovog poklopca. Krila im se medusobno dodiruju i dopiru do iznad Hristove glave, kad stoji pred prestolom milosti. Licem su okrenuti jedan prema drugome i pogled im se spušta na kovčeg, predstavljajući sve vojske andela koji sa najvećim poštovanjem i pažnjom gledaju na Božji zakon. lzmedu heruvima nalazi se zlatna kadionica, i kad molitve vernih, upućene verom, dolaze do Isusa i On ih prinosi Ocu, iz kadionice se uzdiže oblak miomirisa u vidu dima koji se preliva u najdivnijim bojama. Iznad mesta gde Isus stoji, ispred kovčega, bila je izuzetno blistava svetlost u koju nisam mogla da gledam,

izgledalo je kao da je tu presto Božji. Kad se miris tamjana uzdigne do Oca, ta blistava svetlost sa prestola spušta se na Isusa a preko Njega se prenosi na one čije se molitve uzdižu kao prijatni miris. Obilje svetlosti poput plime izlilo se na Isusa i zasenilo presto milosti, a skut slave Božje ispunio je hram, tako da nisam mogla gledati u taj neopisivi sjaj. Nema jezika koji bi to mogao opisati. Potpuno savladana slavom i veličanstvenošću, okrenula sam se od tog prizora.

Bila mi je pokazana i zemaljska svetinja koja se takode sastojala iz dva odeljenja. Bila je slična onoj na nebu i rečeno mi je da je ona predstavljala obličje nebeske. Predmeti u prvom odeljenju zemaljske svetinje bili su istovetni sa onima iz prvog odeljenja svetinje na nebu. Zavesa se podigla i, pogledavši u svetinju nad svetinjama, zapazila sam da su predmeti i tu potpuno istovetni sa onima u nebeskoj svetinji nad svetinjama. Na zemlji je u oba odeljenja služio sveštenik. U prvo odeljenje je ulazio svakog dana, a u svetinju nad svetinjama samo jednom u godini, da bi je očistio od greha koji su na nju bili preneti. Videla sam da je tako Isus služio u oba odeljenja nebeske svetinje. U zemaljsku svetinju ulazili su sveštenici unoseći krv zaklane životinje kao žrtvu za greh. U nebesku svetinju ulazi sam Hristos prinoseći sopstvenu krv. Zemaljski sveštenici su smrću bili uklanjani sa svoje dužnosti, ali Isus je „sveštenik vavek" (Jevr. 7, 17). Posredstvom žrtava prinošenih u zemaljskoj svetinji, lzrailjci su upućivani na zasluge Spasitelja koji je imao da dode. U svojoj mudrosti Bog nam je pružio mogućnost da posmatrajući sve pojedinosti ove službe shvatimo delo koje Isus vrši u nebeskoj svetinji.

Kad je Isus umirući na Golgoti uzviknuo: „Svrši se", crkvena zavesa pocepala se na dva dela, od vrha do dna. Ovim je pokazano da je služba u zemaljskoj svetinji zauvek završena, i da se Bog više neće sastajati sa sveštenicima u zemaljskom hramu da bi primio njihove žrtve. Tada je prolivena Isusova krv koju je trebalo On sam da prinosi u nebeskoj svetinji. Kao što je sveštenik na zemlji jednom godišnje ulazio iza druge zavese da bi očistio svetinju, tako je i Isus na kraju 2300 dana iz osmog poglavlja Danilove knjige — 1844. godine — ušao u nebesku svetinju nad svetinjama da bi izvršio konačno pomirenje za sve koji mogu da se koriste Njegovim posredovanjem i da na taj način očisti svetinju.

Poglavlje 61 — Vest Trečeg Andela

Kad je završio svoju službu u svetinji, Isus je prešao u svetinju nad svetinjama, stao ispred kovčega u kojem se nalazi Božji zakon i poslao jednog moćnog andela da svetu odnese i Treću vest. U ruke tog andela stavljen je pergament i on je sišao na zemlju u sili i veličanstvu, objavljujući strašnu opomenu sa najstrašnijom pretnjom koja je ikada upućena ljudima. Decu Božju ova vest je imala da podstakne na opreznost i da im ukaže na čas iskušenja i bola koji im stoji. Andeo reče: „Oni će se upustiti u žestoku borbu

protiv zveri i njene ikone. Njihova jedina nada na spasenje i život večni je u tome da do kraja ostanu postojani. Oni moraju ostati čvrsti u istini čak i kad je život u pitanju". Treći andeo završava svoju vest rečima: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu" (Otkr. 14, 12). Ponavljajući ove reči, on je ukazao na nebesku svetinju. Misli svih koji prihvate ovu poruku usmerene su na svetinju nad svetinjama, gde Isus stoji pred kovčegom vršeći svoje završno posredovanje za sve one kojima se milost još uvek produžuje, i za one koji u neznanju prestupaju zakon Božji. Ovo pomirenje vrši se za sve verne, i žive i one koji su pomrli, uključujući i sve one što su umrli verujući u Hrista ali su — ne primivši svetlost o Božjem zakonu — u neznanju grešili prestupajući njegove propise.

Kad je Isus otvorio vrata svetinje nad svetinjama, zasjala je svetlost o suboti i narod Božji je bio kušan, kao nekada sinovi lzrailjevi, da bi se videlo hoće li držati zakon Božji. Videla sam kako Treći andeo pokazuje prema nebu, ukazujući razočaranim vemicima na put koji vodi u nebesku svetinju nad svetinjama. Kad su verom ušli iza druge zavese, u njima se ponovo rodila nada i radost. Videla sam kako su razmišljali o prošlosti, preispitujući sve što su doživeli od kad su počeli da objavljuju drugi Hristov dolazak do njihovog toliko bolnog razočaralja 1844. godine kad je odredeno vreme isteklo. Postalo im je potpuno jasno usled čega ih je snašlo razočaranje, i to saznanje ispunilo je njihova srca radošću, sigurnošću i pouzdanjem. Treći andeo je rasvetlio prošlost, sadašnjost i budućnost, i postalo im je jasno da ih je Bog zaista vodio svojim tajanstvenim providenjem.

Pokazano mi je da je ostatak idući za Isusom ušao u svetinju nad svetinjama i ugledavši kovčeg i presto milosti bio očaran njegovom slavom. Isus je podigao poklopac kovčega i ukazale su se kamene ploče na kojima je ispisano deset Božjih zapovesti. Oni su pažljivo prelazili svojim pogledom preko tih živih — Božjim glasom izgovorenih — propisa, ali su se trgli i zadrhtali kad su zapazili da je četvrta zapovest okružena oreolom slave i da blista jače od ostalih devet zapovesti. Oni u njoj nisu mogli da uoče ništa čime bi se moglo dokazati da je subota ukinuta, ili pak zamenjena prvim danom sedmice. Zapovesti i danas glase isto onako kako ih je sam Bog svojim glasom na najsvečaniji i najveličanstveniji način, uz grmljavinu i sevanje munja, objavio na Sinaju; tu su iste one reči koje je On svojim prstom napisao na kamenim pločama: „Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje, a sedmi je dan subota (odmor) Gospodu Bogu Tvojemu". Oni su se zadivili kad su videli kolika se pažnja u nebu poklanja Božjim zapovestima. Videli su da se one drže u neposrednoj blizini Jehove i da su zaštićene i zaklonjene Njegovom svetlošću. Tada su uvideli da su praznovanjem nedelje koju su neznabošci i papisti uspostavili na mesto dana posvećenog od samog Jehove, gazili četvrtu zapovest svetog Božjeg zakona.

Kad je Isus prinosio Ocu njihovo priznanje greha i molitvu, videla sam kako se iz kadionice u vidu dima uzdiže miomiris. I dok se dim zajedno sa molitvom podizao gore, blistava svetlost je obavila Isusa i presto milosti, a usrdni molitelji koji su ispovedali svoje prestupe Božjeg zakona i osećali bol zbog toga, bili su blagosloveni i lica su im se ozarila nadom i radošću. Oni su se pridružili delu Trećeg andela i podigli svoj glas objavljujući svečanu opomenu. Mada je u početku bilo sasvim malo onih koji su prihvatali vest, verni su ipak nastavili da je objavljuju. Zatim sam videla kako mnogi primaju vest Trećeg andela, pridružuju svoj glas onima što su počeli da objavljuju opomenu, i slave Boga praznujući dan koji je On posvetio.

Mnogi koji su primili vest Trećeg andela nisu imali nikakvog iskustva u dvema prethodnim vestima. Sotona je to znao i njegovo zlo oko je stalno bilo na njima, ne bi li ih kako savladao; ali im je Treći andeo ukazao na svetinju nad svetinjama, a oni koji su imali iskustva u prethodnim vestima izveli su ih na put koji vodi u nebesku svetinju. Mnogi su u vestima triju andela videli savršeni lanac istine, i primivši ih rado, verom pošli za Isusom u nebesku svetinju. Pokazano mi je da te vesti predstavljaju lenger za Božji narod. Oni koji shvate ove vesti i prime ih biće zaštićeni i sačuvani od mnogobrojnih sotonskih obmana i zamki.

Posle velikog razočaranja 1844. godine, sotona i njegovi andeli bili su veoma aktivni postavljajući svoje zamke da pokolebaju veru zajednice. Uticali su na srca pojedinaca koji su stekli izvesna iskustva u objavljivanju vesti i imali obličje pobožnosti. Neki od ovih smatrali su da će se Prva i Druga vest ispuniti tek u budućnosti, dok su drugi tvrdili da su one objavljene u prošlosti. Svojim uticajem takvi su pokolebali veru neiskusnih. Neki su pretraživali Bibliju s ciljem da izgrade sopstvenu veru, nezavisno od Zajednice. Sotona je likovao zbog svega toga, jer on zna da one koji ispuste lenger lako može dovesti pod uticaj raznih zabluda, da ih ljulja i zanosi svaki vetar nauke. Mnogi koji su pri objavljivanju Prve i Druge vesti zauzimali vodeće položaje sada su odbacivali te vesti, i u zajednici je došlo do rascepa i pometnje.

Tada mi je pažnja skrenuta na Viljema Milera. lzgledao je zbunjen i satrven bolom i zabrinutošću za svoj narod. Zajednica u kojoj je 1844. vladalo jedinstvo i odana privrženost Bogu izgubila je svoju ljubav i usled medusobnih trvenja zapala u hladno stanje nazadovanja. Posmatrajući sa bolom sve to, njegove snage je nestajalo. Videla sam kako vodeći ljudi budno paze na njega, strahujući da ne prihvati vest Trećeg andela i držanje zapovesti. I kad bi on naginjao da prihvati nebesku svetlost, ti ljudi bi uvek stvorili plan kako da njegove misli odvrate od toga. Upotrebili su sve sile da ga zadrže u mraku i da svojim uticajem podupre one koji se protive istini. Na posletku Viljem Miler je svoj glas podigao protiv svetlosti sa neba. Njegov je propust bio u tome što nije primio vest koja bi mu potpuno razjasnila uzroke razočarenja, rasvetlila prošlost, oživela njegove

iznurene snage, povratila mu nadu i navela ga da slavi Boga. Umesto na božansku, oslonio se na ljudsku mudrost; ali budući satrven napornim radom u delu svoga učitelja i starošću, on za svoj propust nije tako odgovoran kao oni koji su ga odvratili od istine.

Da je Viljem Miler mogao sagledati svetlost Treće andeoske vesti, mnoge stvari koje su mu izgledale mračne i tajanstvene postale bi mu jasne. Ali su mu braća pokazivala tako duboku ljubav i pažnju da mu se raskid sa njima činio nemogućim. Srce mu je naginjalo istini, a onda bi pogledao na svoju braću i saradnike koji su joj se protivili. Može li se odvojiti od onih koji su s njim rame uz rame objavljivali Hristov dolazak. Smatrao je da ga oni sigurno neće zavesti s pravog puta.

Bog je dopustio da Miler padne pod vlast sotone — da umre, i samo grob ga je sakrio od onih koji su ga stalno odvraćali od istine. Mojsije je pogrešio pred sam ulazak u obećanu zemlju. Pokazano mi je da je i Viljem Miler isto tako pogrešio kad je bio već pred samim ulaskom u nebeski Hanan, dopustivši da se njegov uticaj upotrebi protiv istine. Drugi su ga naveli na taj korak i oni će morati da odgovaraju za to. Medutim, andeli čuvaju dragoceni prah ovog Božjeg sluge, i on će ustati na glas poslednje trube.

Poglavlje 62 — Čvrsto Stanovište

Videla sam jednu grupu vernih koji su budno stražili i čvrsto stajali suprotstavljajući se onima koji su hteli da uzdrmaju usvojeno verovanje Zajednice. Bog ih je posmatrao sa odobravanjem. Bila su mi prikazana tri stupnja — Prva, Druga i Treća andeoska vest. Moj andeo pratilac reče: „Teško onome ko i u najmanjoj meri izmeni ove vesti. Ispravno shvatanje ovih vesti je od životnog značaja. Sudbina duša zavisi od toga kako će primiti ove vesti. Još jednom mi je skrenuta pažnja na ove vesti i videla sam kako je skupo Božji narod platio svoje iskustvo. Ono je stečeno uz mnogo patnji i teškom borbom. Bog je svoje verne vodio korak po korak, dok ih nije doveo do čvrstog, nepomičnog stanovišta. Videla sam kako se pojedini približuju ovom stanovištu i ispituju njegove temelje. Neki su ga radosno prihvatili. Drugi su počeli da temelju iznalaze zamerke. Želeli su da se nešto popravi, smatrajući da bi onda temelj bio savršeniji a narod srećniji. Neki su prihvatili stanovište samo zato da bi ga ispitali a zatim su izjavili da je pogrešno zasnovano. Ali sam videla kako skoro svi koji su stajali na tom stanovištu ostaju nepokolebljivi i opominju one što su odstupali da prestanu sa svojim zamerkama, jer se bore protiv Boga koji je zidar i Tvorac toga. Oni su nabrajali čudesna dela Onoga koji ih je doveo do tog čvrstog stanovišta i podižući složno svoje oči k nebu slavili su Boga radosnim glasom. To je ganulo neke od onih što su zamerali i napustili stanovište, te su se ponizili i ponovo vratili.

Bilo mi je požazano objavljivanje prvog Hristovog dolaska. Jovan Krstitelj je bio poslan u duhu i sili proroka Ilije da Isusu pripremi put. Oni koji su odbacili Jovanovo svedočanstvo ni od Isusovog učenja nisu imali nikakve koristi. Odbacivanje vesti kojom je unapred najavljivan Hristov dolazak dovelo ih je dotle da nisu mogli da prihvate ni najjače dokaze Njegovog Mesijanstva. One što su odbacili Jovanovu vest sotona je navodio da idu sve dalje, tako da su odbacili i Hrista i raspeli Ga. Čineći tako doveli su sebe u takav položaj da nisu mogli primiti ni blagoslov izliven na dan Pedesetnice, koji bi im pokazao put u nebesku svetinju. Kad se zavesa u hramu razdrla, to je bio znak da Bog više ne prima jevrejske žrtve i obrede. Velika žrtva bila je prinesena i primljena, a Sveti Duh je na dan Pedesetnice sišao na apostole, odvratio njihove misli od zemaljskog hrama i uputio ih na nebesku svetinju gde je Isus ušao da sopstvenom krvlju izvrši pomirenje za svoje sledbenike. Jevreji su, medutim, ostali u potpunom mraku. Oni su izgubili svu svetlost koja bi ih obasjavala da su prihvatili plan spasenja, i još uvek su se uzdali u svoje beskorisne žrtve i prinose. Nebeska svetinja zauzela je mesto zemaljske, ali oni o toj promeni ništa nisu znali. Zato i nisu mogli da se koriste Hristovim posredovanjem u svetinji. Mnogi sa užasom i odvratnošću gledaju na Jevreje što su odbacili i raspeli Hrista; i kad čitaju istoriju o Njegovom poniženju i stradanju, oni misle da bi Ga oni voleli i da Ga se nikad ne bi odrekli kao što je Petar učinio, a kamoli da Ga razapnu kao što su to učinili Jevreji. Ali Bog koji čita svačije srce, ispitao je tu ljubav kojom se oni hvališu. Celo nebo je sa najvećom pažnjom pratilo prihvatanje vesti Prvog andela.

Medutim, mnogi od onih što tvrde da ljube Isusa i prolivaju suze pri čitanju istorije o Njegovom stradanju, odbacili su radosnu vest o Njegovom dolasku. Umesto da radosno prihvate vest o Njegovom dolasku, oni su je nazvali obmanom. One koji su se radovali Hristovoj pojavi omrzli su i isključili ih iz crkve. Oni što su odbacili Prvu vest, nisu mogli imati nikakve koristi ni od Druge vesti niti od ponoćnog pokliča koji je imao da ih pripremi da zajedno sa Isusom verom udu u nebesku svetinju nad svetinjama. Odbacivši Prvu i Drugu vest, njihov je razum bio zamračen do te mere da u Trećoj vesti koja pokazuje put u svetinju nad svetinjama nisu videli nikakvu svetlost. Videla sam da su takozvane crkve raspele ove vesti isto onako kao što su Jevreji raspeli Hrista, stoga ne znaju za put što vodi u svetinju nad svetinjama i ne mogu da se koriste posredovanjem koje Isus tamo vrši. Slično Jevrejima koji uzalud još uvek prinose svoje žrtve, oni uzalud svoje molitve upućuju u ono odeljenje svetinje koje je Isus napustio. A sotona, zadovoljan ovom obmanom, i sam uzima verski karakter i misli tih takozvanih hrišćana usmerava na sebe samoga, nastojeći da ih svojom silom, znacima i lažnim čudesima ulovi u svoju zamku. Neke obmanjuje na ovaj, a neke na neki drugi način. On izmišlja svakovrsne obmane da bi mogao uticati na ljude različitih shvatanja. Neki sa odvratnošću gledaju na jednu obmanu, dok drugu rado prihvataju. Sotona mnoge obmanjuje

spiritizmom. On se isto tako pojavljuje i kao andeo svetlosti i svoj uticaj širi posredstvom lažnih reformacija. U crkvama se ispoljava oholost i ushićenje, jer misle da Bog čudesno radi za njih, dok je to u stvari delo sasvim drugog duha. Takva ushićenja vremenom iščeznu i ostavljaju i svet i crkvu u još gorem stanju.

Videla sam da Bog medu takozvanim adventistima kao i palim crkvama ima iskrene dece, i pre no što se izliju sedam poslednjih zala, i propovednici i obični članovi biće pozvani da izadu iz ovih crkava, i oni će radosno primiti istinu. Sotoni je ovo dobro poznato. Zato će on, pre no što odjekne snažni poklič Trećeg andela, izazvati u tim verskim zajednicama izvesno uzbudenje, kako bi oni što su odbacili istinu mislili da je Bog s njima. On se nada da će uspeti da zavede i iskrene navodeći ih na pomisao da Bog još uvek radi za ove crkve. Ali svetlost istine će zablistati, i svi koji su iskreni napustiće pale crkve i prići ostatku.

Poglavlje 63 — Spiritizam

Prikazana mi je zabluda tajanstvenog kucanja, i videla sam kako će sotona imati moć da pred nama izazove pojavu lica koja će po svemu izgledati da su naši pokojni srodnici ili prijatelji koji su zaspali u Isusu. To će izgledati kao da su oni zaista prisutni. Čućemo reči koje su oni izgovarali dok su bili u životu i koje su nam toliko poznate, potpuno isti ton i boja njihovog glasa dopiraće do našeg uha. Sve to činiće sotona obmanjujući ljude i navodeći ih da poveruju u ovu zabludu.

Videla sam da sveti moraju potpuno da upoznaju i shvate sadašnju istinu koju će morati da dokazuju i brane Svetim pismom. Oni se moraju upoznati sa stanjem mrtvih, jer će se duhovi davolski pojavljivati pred njima predstavljajući im se kao njihovi voljeni umrli rodaci ili prijatelji, i iznoseći nauke koje se ne slažu sa Svetim pismom. Oni će činiti sve što je u njihovoj moći da izazovu naklonost, a činiće i čudesa da bi potvrdili svoje izjave. Narod Božji mora biti spreman da se ovim duhovima suprotstavi biblijskom istinom da mrtvi ne znaju ništa, i da su svi oni što se javljaju na ovaj način samo duhovi davolski.

Moramo dobro ispitati temelj naše nade, jer ćemo razloge za to morati da navedemo iz Svetog pisma. Pomenuta zabluda širiće se sve više i više i mi ćemo morati da joj se suprotstavimo lice u lice; i ako se za to ne pripremimo, upašćemo u zamku i bićemo pobedeni. Medutim, ako mi sa svoje strane učinimo sve što možemo da bismo se pripremili za sukob koji nam predstoji, Bog će učiniti svoje, i zaštitiće nas svojom svemoćnom rukom. On bi pre poslao sve andele iz slave neba da ograde veme i da ih zaštite, nego što bi dopustio da oni budu obmanuti i zavedeni lažnim čudesima sotone.

Videla sam kakvom brzinom se širi ta zabluda. Pokazan mi je jedan voz koji je jurio munjevitom brzinom. Andeo mi je naredio da pažljivo posmatram. I ja sam upravila svoj pogled na taj voz. lzgledalo je kao da se ceo svet nalazi u njemu Zatim mi je pokazao vozovodu, koji je izgledao kao impozantna i lepa ličnost, u koju su svi putnici upirali pogled sa poštovanjem. Bila sam zgranuta i zapitah andela pratioca ko je to. On reče „To je sotona. On je vozozoda u obliku andela svetlosti. On je taj svet učinio svojim robljem. Oni su se predali „sili prevare da veruju laži i moraju biti osudeni. Onaj što po rangu dolazi odmah iza njega, mašinovoda i ostali njegovi zastupnici razvrstani po raznim službama, kako koga može da upotrebi, svi oni zajedno munjevitom brzinom idu u propast".

Zapitala sam andela da li baš niko nije izuzet. On usmeri moj pogled na suprotnu stranu; tu sam videla jednu malu grupu vernih koji su išli stazom. lzgledalo je kao da ih je istina sve medusobno povezala i čvrsto ujedinila. Ta mala zajednica izgledala je kao da je ophrvana zabrinutošću, kao da je prošla kroz tešku borbu i iskušenja. I dok su tako izgledali, kao da je iza oblaka granulo sunce i obasjalo njihova lica navodeći ih da trijumfalno gledaju na svoju pobedu koja je skoro već bila izvojevana.

Videla sam da je Gospod svetu pružio prilike i mogućnosti da razotkrije zamku spiritizma. Kad ne bi bilo drugih dokaza, sama činjenica da se tu ne pravi nikakva razlika izmedu dragocenog i rdavog — svetog i nesvetog — za hrišćanina predstavlja dovoljan dokaz. Tomu Pejna čije se telo sada raspada u prahu i koji će posle sedme hiljade godina, o drugom vaskrsenju, biti podignut da primi svoju platu — drugu smrt, — sotona prikazuje kao da se već nalazi na nebu, i to još na veoma visokom položaju. Sotona ga je upotrebljavao kao svoje orude na zemlji dokle je god mogao, i to isto čini i sada nastojeći da ga prikaže tako visoko počastvovanim na nebu. Sotona bi hteo da prikaže da Pejn i na nebu uči tako kao što je ovde učio. Ima takvih koji su sa odvratnošću i prezirom gledali na njega i njegovo izopačeno učenje dok je bio živ, a sada se potči-njavaju njegovom učenju — učenju jednog od najpodlijih i najpokvarenijih ljudi, takvog jednog bednika koji je prezirao Boga i Njegov sveti zakon. Onaj što je otac laži zaslepljuje i obmanjuje svet šaljući svoje andele da govore u ime apostola, i da stvore utisak kao da su se apostoli pojavili da opovrgnu ono što su pisali po uputstvu Svetog Duha dok su bili na zemlji. Ti lažni andeli prikazuju apostole tako kao da izopačuju svoja sopstvena učenja i proglašuju ih falsifikovanim. Čineći tako, sotona sa zadovoljstvom dovodi takozvane hrišćane i sav svet u neizvesnost u odnosu na Božju Reč. Ta Sveta Knjiga direktno pogada njegove postupke i razotkriva i ometa njegove planove; zato on navodi svet da sumnja u njeno božansko poreklo. Zatim uzdiže nevernika, Tomu Pejna, kao da je on posle svoje smrti uzet u nebo, i sada je, ujedinjen sa svetim apostolima koje je na zemlji mrzeo, navodno angažovan da uči svet.

Svakom svom andelu sotona odreduje ulogu koju treba da odigra. On svima nalaže da budu vešti, spremni i lukavi. Nekima od njih nareduje da igraju ulogu apostola i govore u njihovo ime, a drugima da se pojavljuju u ulozi nevernih i bezbožnih ljudi koji su umrli psujući i proklinjući Boga, ali sada treba da se prikažu kao veoma religiozni. Tu se ne pravi nikakva razlika izmedu najsvetijeg apostola i najpodlijeg nevemika. Prikazuje se kao da i jedan i drugi predaju isto učenje. Za sotonu nije bitno čiji govor će imitirati, samo ako time može da ostvari svoj cilj. On je sa Pejnom za njegova života, pomažući mu u njegovom radu, bio toliko prisno povezan da je sasvim lako mogao da upozna način izražavanja i sam rukopis svog odanog sluge koji je tako predano radio na ostvarenju njegovih ciljeva. Mnoge Pejnove spise diktirao je sam sotona i stoga on sada lako može da diktira njegove misli svojim andelima koji to prikazuju kao da dolazi od samog Tome Pejna, odanog sluge nečastivoga za sve vreme svog života. To je sotonino remek delo. Sva takva učenja koja, na izgled, dolaze od apostola, svetaca ili bezbožnih ljudi koji su pomrli, dolaze direktno od njegovog sotonskog „veličanstva".

Sotona tvrdi da se jedan bezbožnik, koji je za života njega tako voleo a Boga mrzeo iz dna duše, sada nalazi u društvu svetih apostola i u slavi — sama ta činjenica trebalo bi da bude dovoljna da svima skine veo sa očiju i da razotkrije mračno, tajanstveno sotonino delovanje. On na taj način svetu i svim nevernicima praktično govori: „Bilo da ste bezbožni, bilo da verujete u Boga i Bibliju ili da ne verujete ni u šta, sve to nije bitno; živite onako kako se vama dopada — nebo je naš dom". Jer svi znaju, kad je Toma Pejn u nebu i to još na tako počasnom položaju, da će i oni tamo onda sigurno stići. Ova je zabluda toliko providna da to svi mogu uočiti samo ako hoće. Sotona i sada, preko pojedinaca sličnih Pejnu, radi ono isto što je pokušavao od samog svog pada. Svojom silom i lažnim čudesima, on potkopava same temelje hrišćanske nade i potiskuje svetlost čiji bi zraci trebalo da obasjavaju putnike na uzanoj stazi koja vodi prema nebu. On je učinio da svet veruje da Biblija nije nadahnuta od Boga i da nije bolja od obične zbirke pripovedaka, dok umesto nje veliča takozvane spiritističke pojave.

Na taj način sotona dovodi ljude potpuno pod svoju vlast, i može učiniti da oni veruju u šta on hoće. Knjigu koja osuduje i njega i njegove sledbenike bacio je u zasenak, jer to odgovara njegovoj želji. Za Spasitelja sveta tvrdi da nije bio ništa više nego samo običan čovek, i kao što su rimski stražari koji su čuvali Isusov grob širili o Njemu lažne izveštaje, ono što su u njihova usta stavili sveštenici i starešine, tako će i ti siroti, obmanuti sledbenici takozvanih spiritističkih pojava ponavljati i pokušavati da dokažu da u rodenju, smrti i vaskrsenju našeg Spasitelja nema ničeg natprirodnog. Pošto su Isusa bacili za leda, oni pažnju sveta skreću na sebe i na svoje znake i lažna čudesa za koje tvrde da daleko premašuju dela Hristova. Tako svet, uhvaćen u ovu zamku i uljuljkan u osećanju sigurnosti, neće spoznati svoju strašnu obmanutost sve dok ne počnu da se

izlivaju sedam poslednjih zala. Sotona se smeje videći da mu je plan potpuno uspeo i da je ceo svet uhvatio u svoju zamku.

Poglavlje 64 – Pohlepa za Zemaliskim Novcem i Blagom

Videla sam kako sotona nalaže svojim andelima da postavljaju zamke posebno onima koji očekuju Hristov drugi dolazak i drže sve Božje zapovesti. On uverava svoje andele da pripadnici crkava spavaju i da će ih on sve učestalijim ispoljavanjem svoje moći i lažnih čuda zadržati u tom stanju. „Ali — kaže on — mrzimo zajednicu onih što svetkuju subotu; oni stalno rade protiv nas i otimaju nam podanike, navodeći ih da drže omraženi Božji zakon. Nastojte da one (izmedu njih) koji poseduju zemlju i novac opijete brigama. Ako uspete da njihova osećanja i sklonosti vežete za te stvari, onda su oni u našim rukama. Mogu oni da ispovedaju šta im je drago, samo nek se više brinu za svoj novac i imovinu nego za napredak Hristovog carstva ili širenje istine koju mrzimo. Prikažite im svet u najprivlačnijoj svetlosti da bi ga ljubili i obožavali. Moramo zadržati na svojoj strani sva sredstva koja možemo dovesti pod svoju kontrolu. Ukoliko više sredstava Hristovi sledbenici posvete Njegovom delu, utoliko više nanose štetu našem carstvu, odvodeći naše podanike. Ako oni zakažu sastanke na raznim mestima, mi smo u opasnosti. Tada budite veoma oprezni. Ako je moguće, izazovite nemir i pometnju. Uništite njihovu medusobnu ljubav. Obeshrabrite njihove propovednike i učinite ih malodušnim, jer ih mrzimo. One koji imaju sredstva navedite da iznalaze na izgled prihvatljive izgozore, samo da novac ne ispuštaju iz svojih ruku. Ako možete držite svoje ruke nad svim novčanim sredstvima, i dovedite njihove propovednike u oskudicu i nevolju. To će oslabiti njihovu hrabrost i revnost. Borite se za svaki palac zemlje. Učinite da pohlepa i ljubav prema zemaljskom blagu postanu vladajuća crta njihovog karaktera. I sve dok ove osobine preovladuju, delo spasavanja i milosti će zaostajati. Okružite ih svim mogućim privlačnostima ovog sveta, i oni će sigurno biti naši. I ne samo što možemo sa sigurnošću računati na njih, nego više neće moći da vrše taj omraženi uticaj kojim se drugi navode na put koji vodi u nebo. A ako neki i pokušaju da ponešto pruže, navedite ih da pri tom gundaju kako su to mogli da uštede".

Videla sam da sotona vešto sprovodi svoje planove. Kad sluge Gospodnje zakažu sastanak, na tom mestu je i sotona sa svojim andelima da bi ometao delo. On stalno pokušava da ubaci nešto u misli Božjeg naroda. On jedne vodi jednim putem, a druge drugim, koristeći se uvek prednošću koju mu pružaju rdave karakterne crte braće i sestara; on podstiče i raspiruje njihove ukorenjene rdave sklonosti. Ako su skloni sebičnosti i pohlepi sotona je odmah uz njih i svim silama se trudi kako bi ih naveo da popuste svojim ukorenjenim gresima. Milost Božja i svetlost istine mogu za izvesno vreme da potisnu njihovu pohlepu i sebična osećanja, ali ako oni ne izvojuju potpunu

pobedu, sotona će doći u trenutku kad oni ne budu pod tim spasonosnim uticajem i uništiti svako plemenito načelo darežljivosti — oni će misliti da se od njih suviše zahteva. Oni se umaraju čineći dobro i zaboravljaju veliku žrtvu koju je Isus podneo da bi ih spasao od sile sotonine i očajničke bede.

Tako je sotona iskoristio i Judinu sklonost ka pohlepi i sebičnosti, i naveo ga da gunda kad je Marija izlila ono skupoceno miro na Isusove noge. Juda je na to gledao kao na veliko rasipanje, izjavivši da se to miro moglo prodati a dobijeni novac podeliti siromasima. Medutim, on se nije brinuo za siromahe nego je smatrao da je tako velikodušna žrtva za Isusa ipak bila preterana. On je svoga Učitelja cenio toliko da ga je prodao za svega nekoliko srebmika. Videla sam da i medu onima što tvrde da očekuju svog Gospoda ima takvih kao što je bio Juda; i nad njima vlada sotona, ali oni toga nisu svesni. Bog ne može da odobri sebičnost i pohlepu ni u najblažem obliku i Njemu su mrske čak i molitve i vapaji onih koji popuštaju tim zlim osobinama. Znajući da su mu dani izbrojani, sotona navodi ljude da se sve više odaju sebičnosti i pohlepi, i onda likuje kad ih vidi uvučene u sebe, zatvorene, škrte i samožive. Kad bi se oči takvih mogle otvoriti, videli bi sotonu u paklenom trijumfu kako likuje nad njima i smeje se ludosti onih što slušaju njegova došaptavanja i zapliću se u njegove zamke.

Sotona i njegovi andeli beleže sve pohlepne postupke ovih lica, iznose to pred Hrista i Njegove svete andele i prekorno dovikuju „To su Hristovi sledbenici! Ti se spremaju za preobraženje!" Sotona upoređuje njihove postupke sa biblijskim stihovima koji to jasno osuduju, a onda zajedljivo dobacuje nebeskim andelima „Ovi slede Hrista i Njegovu Reč! To su plodovi Hristove žrtve i iskupljenja!" Andeli se sa odvratnošću okreću od ovog prizora. Bog od svih pripadnika svog naroda zahteva da neprekidno čine dobro; a ako se njima dosadi da to čine, onda će i oni Njemu postati dosadni. Videla sam da je Njemu odvratan i najmanji znak sebičnosti kod naroda koji tvrdi da je Njegov i kojega radi Isus nije poštedeo svoj dragoceni život. Svaki onaj koji ostane sebičan i pohlepan pašće i ostati pored puta. Slično Judi koji je prodao svoga učitelja, takvi će za neki mali zemaljski dobitak prodati dobra načela i plemenit, uzvišeni karakter. Svi takvi biće odstranjeni iz Božjeg naroda. Oni koji žele da udu u nebo moraju svom svojom snagom i svim što poseduju braniti i podupirati načela neba. Umesto da se sebično povlače u sebe, njihove duše treba da se razvijaju u dobrim delima. Svaku priliku treba iskoristiti čineći dobro drugima i razvijajući na taj način u sebi nebeska načela. Isus mi je prikazan kao savršeni primer. Bez ikakvih sebičnih ciljeva i ličnog interesa, Njegov je život neprekidno nosio obeležje nesebičnog dobročinstva.

Poglavlje 65 – Rešetanje

Videla sam neke od Božjeg naroda kako s jakom verom i bolnim ridanjem vape Bogu u molitvi. Na njihovim bledim licima vidi se nespokojstvo, izraz teške unutrašnje borbe, i odlučnost, i velika ozbiljnost, dok im sa padaju krupne kapi znoja. Ponekad svetlost obasja njihova lica što predstavlja znak Božjeg odobravanja, i ponovo ih obuzima isti izraz ozbiljnosti i zabrinutosti.

Zli andeli se gomilaju oko njih, obavijajući ih tamom i pokušavajući da njihov pogled odvrate od Isusa a uprave samo na mrak koji ih okružuje, kako bi posumnjali u Boga i počeli da gundaju protiv Njega. Njihova sigurnost nalazi se samo u tome da svoj pogled neprekidno upiru gore. Božjim andelima je naredeno da bdiju nad Njegovim narodom, i dok otrovna atmosfera zlih andela obavija te uznemirene duše, nebeski andeli svojim krilima neprekidno mašu iznad njih razgoneći gusti mrak.

I dok ovi molitelji nastavljaju da upućuju svoje usrdne vapaje, do njih s vremena na vreme dopiru zraci Hristove svetlosti što hrabri njihova srca i osvetljava im lica. Videla sam kako pojedini uopšte ne učestvuju u tom bolnom ridanju i molitvi. Oni izgledaju posve ravnodušni i bezbrižni. Uopšte se ne opiru tami koja ih obavija i potpuno su utonuli u gusti mrak. Andeli čuvari napuštaju takve i odlaze u pomoć usrdnim moliteljima. Videla sam kako se Božji andeli žure da pomognu onima koji se svim silama bore da pruže otpor zlim andelima, i nastoje da pomoć nadu istrajnim prizivanjem Boga u molitvi. One pak koji sa svoje strane ne ulažu nikakve napore da bi dobili pomoć, Njegovi andeli napuštaju, i više ih nisam videla.

Zapitala sam kakvo je značenje rešetanja koje sam videla, i pokazano mi je da će ono biti prouzrokovano nedvosmislenim svedočanstvom koje se zasniva na savetu Vemog Svedoka upućenom Laodekiji. To će imati uticaja na srca onih koji ga budu primili i navešće ih da zastavu još više uzdignu i ispovedaju čistu istinu. Neki neće moći da podnose ovo otvoreno svedočanstvo. Oni će ustati protiv njega i to će izazvati rešetanje medu Božjim narodom.

Videla sam da svedočanstvo Vernog i Istinitog Svedoka ni upola nije prihvaćeno. Svečano i ozbiljno svedočanstvo od koga zavisi sudbina crkve suviše je olako shvaćeno, ako nije i sasvim odbačeno. To svedočanstvo mora dovesti do dubokog kajanja; svi koji ga iskreno prihvate pokoriće mu se i biće očišdeni.

Andeo reče: „Slušaj!" Ubrzo sam začula glasove koji su se slivali u savršenu harmoniju slično akordu mnogih muzičkih instrumenata To je prevazilazilo svaku muziku koju sam ikad čula, i izražavalo potpunu sreću, saosećanje i svetu radost koja dušu uzdiže i oplemenjuje. Ovo je duboko uzbudilo čitavo moje biće. Andeo zatim reče:

„Pogledaj!" Tada mi je skrenuta pažnja na pomenutu grupu koja je bila snažno rešetana. Pokazani su mi oni koje sam prethodno videla kako plaču i mole se u duševnom strahu i bolu. Broj andela čuvara koji ih okružuju udvostručio se, i oni su obučeni „u sve oružje Božje" od glave do pete kreću se u strogom redu, slično četi vojnika. Na licu im se vide tragovi pretrpljenog duševnog straha i teške borbe kroz koju prolaze. Ali su ta lica, izmučena teškim unutrašnjim bolom, sada ozarena svetlošću i slavom neba. Oni su izvojevali pobedu i to u njima budi osećanje najdublje zahvalnosti i svete radosti.

Broj pripadnika te grupe smanjuje se. Neki, budući izrešetani, ostaju na putu. Bezbrižni i ravnodušni, ne pridruživši se onima što se za pobedu i spasenje istrajno mole i bore u duševnom strahu, ne uspevaju da izvojuju pobedu i ostaju u mraku, a njihova mesta odmah zauzimaju drugi koji prihvataju istinu i stupaju u redove. Zli andeli ih još uvek okružuju, ali više nad njima nemaju nikakve sile.

Čula sam one koji su bili obučeni „u sve oružje Božje" kako objavljuju istinu sa velikom silom i snažnim uticajem. Mnogi će sve do tada biti vezani: žene za svoje muževe a deca za roditelje. Iskrene duše, medutim, koje su ranije bile sprečene da čuju istinu sada je željno prihvataju. Nestaje svakog straha od rodbine, jer im je istina postala pretežnija od svega. Oni osećaju glad i žed za istinom, ona im onda postaje milija i dragocenija od života. Upitala sam šta je uzrok ove velike promene. Jedan andeo odgovori: „Ovo je pozni dažd, odmaranje od lica Gospodnjeg i glasni poklič Trećeg andela".

Velika sila prati ove izabrane. Andeo reče: „Pogledaj!" Tada mi je pažnja skrenuta na bezbožnike i nevernike. Svi su oni veoma uznemireni. Revnost i sila Božjeg naroda uzbuduju ih i raspaljuju njihov gnjev. Na sve strane nastaje pometnja i uzbuna. Videla sam kako se preduzimaju mere protiv pripadnika zajednice koja ima svetlost i silu Božju. Mrak koji ih okružuje postaje još gušći, ali oni stoje čvrsto uzdajući se u Boga i svesni Njegovog odobravanja. Videla sam ih snalaze nevolje a zatim sam čula kako prizivaju Boga. Danju i noću oni ne prestaju da vape: „Neka bude Tvoja volja, o Bože! Ako je to na proslavu Tvog imena, otvori put za izbavljenje svog naroda. Oslobodi nas od neznabožaca koji nas okružuju. Oni su odlučili da nas pobiju, ali nam Tvoja mišica može doneti spasenje. To je sve što sam mogla da zapamtim. Videla sam kako svi duboko osećaju svoju nedostojnost, spremni da se potpuno potčine Božjoj volji; ipak, slično Jakovu, svaki pojedinac, bez izuzetka, se moli i bori sa Bogom za oslobodenje.

Oni uskoro počinju da zapomažu tako da andeli, pokrenuti saosećanjem, žele da ih oslobode. Ali istaknuti andeo zapovedkik ne dozvoljava: „Još nije izvršena volja Božja, — kaže on. — Oni moraju da ispiju tu čašu i da budu kršteni tim krštenjem.

Uskoro sam začula glas Božji koji potresa nebo i zemlju. Nastaje jak zemljotres. Na sve strane ruše se zgrade. Zatim sam začula snažan, harmoničan i jasan poklič pobede. Posmatram grupu vernih koji su do malo pre bili tako izmučeni i zarobljeni. Njihovom ropstvu došao je kraj. Veličanstvena svetlost obasjava njihova lica. Kako divno sada izgledaju! Nestaje svakog traga brige i iznurenosti a zdravlje i lepota blistaju na svakom licu. Njihovi neprijatelji, neznabošci svuda oko njih padaju na zemlju kao mrtvi, jer ne mogu da izdrže svetlost koja obasjava oslobodene svete. Ova svetlost i slava ostaju na njima sve dok se Isus ne pojavi na oblacima nebeskim a tada se okušana grupa vemih „najedanput, u trenuću oka" preobražava „iz slave u slavu". Zatim se otvaraju grobovi vernih i oni izlaze zaodeveni besmrtnošću, kličući: „Pobeda nad smrću i grobom", i zajedno sa živim svetima uznose se na susret Gospodu u vazduhu, dok snažni poklič slave i pobede skladno odjekuje sa svakog besmrtnog jezika.

Poglavlje 66 – Gresi Vavilona

Videla sam da stanje crkava postaje sve gore kako je Drugi andeo objavio njihov pad. Pripadnici svake od tih crkava nazivaju se Hristovim sledbenicima, ali ih nije moguće razlikovati od ostalog sveta. Propovednici uzimaju stihove iz Reči Božje, ali propovedaju „mile stvari" laskajući narodu. Protiv toga telesno srce nema šta da kaže, njemu su mrski samo duh i istine i Hristovo spasenje. U izlaganjima popularnih propovednika nema ničeg što bi izazvalo gnjev sotone, navelo grešnike da zadrhte ili predočilo srcu i savesti slušalaca strahovitu stvarnost Božjeg suda koji je tako blizu. Neobraćenim ljudima se obično svida obličje pobožnosti lišeno svoje istinske sile, i takvu religiju oni rado prihvataju.

Andeo kaže: „Ništa izuzev celokupnog oružja pravde ne može osposobiti čoveka da silama mraka uspešno pruži otpor i da nad njima izvojuje pobedu. Sotona je potpuno zagospodario crkvama kao organizovanim telima. Umesto da iznose istinu Reči Božje koja seče srce, propovednici se zadržavaju na izrekama i delima ljudi. Duh prijateljstva sa svetom u stalnom je neprijateljstvu sa Bogom. Čim se istina u svojoj jednostavnosti i sili, onakva kako ju je propovedao Isus, suprotstavi duhu ovog sveta, odmah se budi duh progonstva. Mnogi od onih što tvrde da su hrišćani nisu upoznali Boga. U njihovom srcu nije došlo ni do kakve promene, a telesne misli i sklonosti ostaju u neprijateljstvu sa Bogom. Oni su odane sluge sotone iako su uzeli drugo ime".

Videla sam da su se crkve, od kako je Isus napustio prvo odeljenje nebeske svetinje i ušao iza druge zavese, napunile svake nečistote i „sviju ptica nečistijeh i mrskijeh" (Otkr. 18, 2). Videla sam veliko bezakonje i podlost u crkvama, a ipak njihovi pripadnici tvrde

da su hrišćani. Njihovo ispovedanje vere, kao i njihove molitve i propovedi, sve je to mrsko u očima Božjim. Andeo kaže: „Njihovi sastanci nisu miris za Boga. Oni ispoljavaju sebičnost, i potpuno mirne savesti varaju i obmanjuju ljude. I sve te zle osobine pokrivaju plaštem religije". Pokazana mi je oholost tih takozvanih crkava. Misli njihovih pripadnika uopšte nisu upravljene na Boga, već samo na sebe; oni ukrašavaju svoje ništavno smrtno telo i onda sa zadovoljstvom i uživanjem gledaju na sebe, dok Isus i andeli sa gnjevom gledaju na njih. Andeo kaže: „Njihovi gresi i oholost dopiru do neba. Njihova kazna je gotova. Pravda i sud se već dugo odlažu, ali će se uskoro podići i izvršiti svoje. „Osveta je moja; ja ću im platiti, govori Gospod!"

Strašna pretnja Trećeg andela obistiniće se, i svi nepokajani moraće da piju „od vina gnjeva Božjega, koje je nepomešano utočeno u čašu gnjeva Njegova" (Otkr. 14, 10). Bezbrojne čete zlih andela razilaze se čitavom zemljom i masovno navaljuju u crkve. Ovi sotonini predstavnici likujući gledaju na verske zajednice jer plaštem vere pokrivaju najveća bezakonja i zločine. Celo nebo sa negodovanjem gleda na tlačenje i ponižavanje

ljudskih bića koja su delo Božjih ruku, a koja su od strane svojih takozvanih bližnjih potpuno obespravljena i izjednačena sa životinjama. Takozvani sledbenici dragog Spasitelja — u čijem srcu je svaki prizor ljudske nesreće i patnje budio najdublje saosećanje — bezdušno učestvuju u groznom i teškom grehu prodavanja robova i trgovanja sa dušama ljudi, koje su vukli od mesta do mesta, prodavali ih i kupovali. Andeli su sve to beležili i to je zapisano u knjigama. Suze pobožnih robova — očeva, majki i dece, braće i sestara — sve se čuvaju u sudu na nebu. Bog će ustezati svoj gnjev još samo malo vremena. Njegov gnjev se raspalio protiv ovih tlačitelja a posebno protiv verskih zajednica koje odobravaju tu užasnu trgovinu i same u njoj učestvuju. Takvu nepravdu, takvo tlačenje i takve patnje mnogi takozvani sledbenici smemog i blagog Isusa gledaju sasvim ravnodušno, kao da nemaju srca. A mnogi od njih u tim neopisivim patnjama drugih čak nalaze svoje zlobno zadovoljstvo; i pored svega toga, ipak se usuduju da kleknu pred Boga. To nije molitva ni bogosluženje, već teško ruganje Bogu; sotona likuje nad tim, i zbog takve nedoličnosti prebacuje Hristu i svetim andelima dovikujući im uz pakleni trijumf: „Talwi su Hristovi sledbenici!".

Tim takozvanim hrišćanima, kad čitaju o patnjama mučenika, teku suze niz lice. Oni se čude kako su ljudi uopšte mogli da budu toliko neosetljivi da tako svirepo postupaju sa svojim bližnjima. Pa ipak u isto vreme, dok tako misle i govore, oni drže u ropstvu ljudska bića. Ali to još nije sve; oni kidaju prirodne veze i svirepo tlače svoje bližnje. Oni mogu da muče druge isto tako nemilosrdno i svirepo kao što su neznabošci i papisti mučili Hristove sledbenike. Andeo reče: „Neznabošcima i papistima će na dan strašnog Božjeg suda biti lakše nego ovima". Vapaji dopiru do neba, i andeli zaprepašćeni zastaju pred ovim neizrecivim mučenjem i patnjama koje ljudi, stvoreni po obličju svoga Tvorca,

pričinjavaju svojim bližnjima. Andeo reče: „Imena tih tlačitelja ispisana su krvlju, izukrštana modricama i preplavljena vrelim i bolnim suzama potlačenih. Božji gnjev neće prestati sve dok ova zemlja svetlosti (narod koji je svetlost) ne ispije čašu Njegovog gnjeva do taloga i dok sa Vavilonu ne plati dvojinom. „Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po djelima njezinima; kojom čašom zahvati vama zahvatajte joj po dva puta onoliko" (Otkr. 18, 6).

Videla sam da će robovlasnici odgovarati za duše svojih robova koje su držali u neznanju (ne pružajući im mogućnost da upoznaju volju Božju); i gospodar će biti pohoden gnjevom Božjim za grehe svoga roba. Takvog roba koji je držan u tolikom neznanju i uniženosti da o Bogu ili o Bibliji uopšte nema pojma niti zna za strah od bilo čega drugog osim biča svoga gospodara, Bog ne može da uzme u nebo. Ali će učiniti za njega što u svojoj božanskoj samilosti može da učini. Dopustiće da ostane tako kao da uopšte nije ni postojao, dok će njegov gospodar morati da podnese sedam poslednjih zala i da ustane o drugom vaskrsenju da bi umro i drugom smrću koja će biti nešto najstrašnije. Tek tada će Božja pravda biti zadovoljena.

Poglavlje 67 — Glasni Poklič

Videla sam andele na nebu kako žurno odlaze i dolaze, silaze na zemlju i ponovo se vraćaju na nebo, vršeći pripreme za neki značajan događaj. Zatim sam videla još jednog moćnog andela kome je naređeno da side na zemlju i da svoj glas ujedini sa glasom Trećeg andela, dajući veću silu i uticaj njegovoj vesti. Tom andelu je bila data velika moć i slava, i kad se spustio, sva zemlja se zasvetlila od njegove slave. Svetlost koja je dolazila od tog andela prodirala je svuda, i on je snažnim glasom povikao: „Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan davolima, i tamnica sviju ptica nečistijeh i mrskijeh" (Otkr. 18, 2). Vest o padu Vavilona, koju je objavio Drugi andeo, ponovljena je ali sa pridodatom napomenom o pokvarenostima koje su se uvukle u crkvu posle 1844. Delo ovog andela dolazi u pravo vreme pridružujući se poslednjem velikom delu — objavljivanju vesti Trećeg andela, kako bi ova prerasla u glasni poklič. Na taj način će Božji narod biti pripremljen da opstane u času iskušenja koje će ubrzo naići. Videla sam kako ga obajava velika svetlost i kako se ujedinjuje da bi neustrašivo objavio vest Trećeg andela.

Sa neba su poslati andeli da se pridruže ovom moćnom andelu, i začula sam glasove koji kao da su odzvanjali svuda: „Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijehe njezine, i da vam ne naude zla njezina. Jer grijesi njezini dopriješe tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine" (Otkr. 18, 4. 5). lzgleda da je ova vest dodatak Trećoj, ona joj se pridružuje kao što se ponoćni poklič 1844. godine pridružio vesti drugog andela. Slava Božja počiva na svetima koji strpljivo čekaju, i oni neustrašivo razglašuju

poslednju ozbiljnu opomenu, objavljuju pad Vavilona i pozivaju Božji narod da izade iz njega kako bi izbegao njegovu strašnu kaznu i propast.

Svetlost koja obasjava verne čekaoce svuda prodire i oni pripadnici raznih crkava koji imaju nešto svetlosti, a za Treću vest još nisu čuli niti je odbacili, odazivaju se pozivu i napuštaju pale crkve. Mnogi koji su u meduvremenu, otkako se ova vest objavljuje bili deca, sada su odrasli; i, obasjani svetlošću, oni imaju prednost da biraju život ili smrt. Neki biraju život i pridružuju se onima što očekuju Gospoda i drže sve Njegove zapovesti. Vest Trećeg andela mora da izvrši svoje delo; ona prokušava sve koji su iskreni i poziva ih da izadu iz verskih zajednica. Neka neodoljiva sila pokreće iskrene, dok to ispoljavanje Božje sile izaziva strah kod njihovih nevernih rodaka i prijatelja, tako da se ne usuduju niti imaju sile da sprečavaju one koji osećaju da na njih deluje Božji Duh. Poslednji poziv stiže i do bednih robova i pobožni izmedu njih oduševljeno pevaju pesme radosti gledajući znake svog srećnog oslobodenja. Njihovi gospodari zanemeli od straha i iznenadenja, ne mogu više da ih ometaju. Znaci i čudesa prate veme i oni leče bolesne i čine silna čuda. U delu se oseća Božja ruka, i svaka iskrena duša, ne plašeći se posledica, sledi osvedočenje sopstvene savesti i ujedinjuje se sa onima što drže sve Božje zapovesti objavljujući snažno vest Trećeg andela. Pokazano mi je da će moć i snaga koje će pratiti završetak ove vesti daleko nadmašiti ponoćni poklič.

Sluge Božje, obdarene snagom sa neba, lica ozarena svetlošću i istinskom posvećenošću, nastavljaju da objavljuju ovu nebesku vest. Duše rasute po svim verskim zajednicama odazivaju se pozivu i naglo napuštaju osudene crkve, kao što je Lot naglo izveden iz Sodoma, pred samo uništenje grada. Božji narod je osnažen izuzetno sjajnom svetlošću i slavom koja počiva na njemu i spreman je za čas iskušenja. Sa svih strana čula sam mnoštvo glasova kako govore: „Ovde je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božje i veru Isusovu" (Otkr. 14, 12).

Poglavlje 68 — ObjavljLvanje Vesti Treceg Andela Privodi se Kraju

Bila sam u duhu prenesena u vreme kad će se objavljivanje vesti Trećeg andela privoditi kraju. Videla sam kako na vernima počiva Božja sila; oni završavaju svoje delo i spremni su za čas iskušenja koji je upravo pred njima. Primaju pozni dažd ili osveženje od lica Gospodnjeg i živo svedočanstvo se ponovo uvodi. Poslednja velika opomena svuda odjekuje, i to raspaljuje bes stanovnika zemlje koji nisu voljni da tu vest prihvate.

Videla sam andele kako žurno odlaze i ponovo se vra ćaju u nebo. Jedan andeo „sa opravom pisarskom uz bedricu" vraća se sa zemlje i obaveštava Isusa da je njegovo delo dovršeno i da su sveti prebrojani i zapečaćeni. Zatim sam videla Isusa, koji služi pred kovčegom u kome se nalaze deset Božjih zapovesti, kako spušta kadionicu. On podiže

svoje ruke i snažnim glasom uzvikuje: „Svrši se!" Svi andeli skidaju svoje krune dok Isus svečano izjavljuje: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti" (Otkr. 22, 11).

Slučaj svakog pojedinca odlučen je za život ili za smrt. Za vreme Hristove službe u svetinji sudilo se najpre umrlim pravednicima a onda se prešlo na slučajeve živih. Hristos je primio svoje carstvo, izvršio pomirenje za svoj narod i izbrisao grehe. Podanici carstva su primljeni. Svadba Jagnjetova je obavljena: „A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svijem nebom" daje se Isusu i naslednicima spasenja, i Isus će carovati kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima.

Čula sam kako odzvanjaju zvonca na Isusovim haljinama pri Njegovom izlasku iz svetinje nad svetinjama, i kad On to mesto napusti, na stanovnike zemlje spušta se oblak gustog mraka. Tada više neće biti posrednika izmedu grešnih ljudi i razgnjevljenog Boga. Dok Isus posreduje izmedu Boga i grešnika, sotonina vlast nad ljudima je ograničena, ali kad Isus napusti mesto posrednika, tog ograničenja će nestati i sotona će potpuno zagospodariti onima koji konačno ostanu nepokajani. Sedam poslednjih zala ne mogu da se izliju dok Isus vrši svoju službu u svetinji, ali kad On svoje delo tamo završi i prestane da posreduje, više ništa neće zadržavati Božji gnjev i on će se u svoj svojoj žestini izliti na nezaštićene glave grešnika koji su prezreli spasenje i mrzeli opomenu. U to strašno vreme kad Isus prestane da posreduje, sveti će pred očima svetog Boga živeti bez Posrednika. Slučaj svakog pojedinca biće odlučen, svaki dragulj prebrojan. Isus se zadržava još koji trenutak u spoljnjem predvorju nebeske svetinje, a gresi priznati u toku Njegove službe u svetinji nad svetišama prenose se na sotonu, koji kao začetnik greha mora za njih da iodnese kaznu.

Tada sam videla Isusa kako svlači svešteničke haljine i oblači svoje najlepše carsko odelo. Na glavi Mu je višestruka kruna, kao da se više kruna nastavljaju jedna na drugu. Okružen vojskom andela On napušta nebo. Zla ne prestaju da se izlivaju na stanovnike zemlje. Neki od njih zbog toga optužuju Boga i hule na Njega. Drugi opet saleću verne molbama i preklinju da ih ovi nauče kako da izbegnu Božje kazne. Ali sveti ne mogu ništa više da učine za njih. Poslednja suza za grešnika će već biti prolivena, poslednja dirljiva molitva izmoljena , poslednje breme podneseno i poslednja opomena data. Slatki glas milosti više ih ne poziva na pokajanje. Dok su se sveti i celo nebo zalagali za njih, oni se za svoje spasenje nisu nimalo interesovali. Pred njih su bili izneseni život i smrt. Mnogi od njih su želeli život, ali nisu uložili nikakav napor da bi ga zadobili. Oni nisu izabrali život i tada više neće biti krvi pomirenja koja bi oprala njihovu krivicu, ni saosećajnog Spasitelja u svetinji nad svetinjama da se za njih zalaže i moli Oca: „Poštedi, poštedi grešnika još malo". Kad Isus izgovori strašne reči: „Gotovo je; svršeno je", celo

nebo će se složiti s tim. Plan spasenja ostvariće se u potpunosti, ali je malo izabranih koji ga prihvataju. I kad slatki glas milosti zauvek umukne za nepokajane, njih će obuzeti neizrecivi strah i užas. Sa stravičnom jasnoćom oni slušaju reči: „Prekasno! prekasno! Oni koji nisu cenili Reč Gospodnju juriće „od mora do mora, i od sjevera do istoka trčaće tražeći Riječ Gospodnju", Andeo kaže: „Nede je naći. Na zemlji je glad; „ne glad hljeba ni žed vode nego slušanja riječi Gospodnjih". Šta sve oni sada ne bi dali za jednu reč Božjeg odobravanja! Ali to je sve uzalud; oni moraju da podnose ovu glad i žed. Dan za danom oni su omalovažavali spasenje, ceneći bogatstvo i zadovoljstva ovog sveta više nego blago neba ili reči koje na to ukazuju. Oni su odbacili Isusa i prezreli Njegove svete. Ko je pogan, mora zauvek ostati pogan".

Muke i patnje koje će nepokajani morati da podnose kao posledice izlivanja sedam poslednjih zala strahovito će ih razbesniti. Roditelji će ogorčeno prebacivati svojoj deci a deca roditeljima, braća svojim sestrama i sestre opet braći. Na sve strane čuje se glasno optuživanje: „Ti si me zadržao da ne prihvatim istinu koja bi me spasla od ovog strašnog časa". Puni ogorčenosti i mržnje ljudi se okreću svojim propovednicima i optužuju ih govoreći: „Vi nas niste opominjali. Govorili ste da će se sav svet obratiti i vikali ste: mir, mir, da biste potisnuli svako budenje straha. Vi nam uopšte niste ukazali na ovaj čas, a one koji su nas opominjali proglašavali ste fanaticima i zlim ljudima, tvrdeći da bi nas oni upropastili". Videla sam da propovednici neće moći da izbegnu Božji gnjev. Oni će biti mučeni deset puta teže nego njihovi članovi.

Poglavlje 69 — Vreme Nevolje

Videla sam svete kako napuštaju gradove i sela, grupišu se i žive u najskrovitijim mestima. Andeli ih snabdevaju hranom i vodom, dok nepokajani pate od gladi i žedi. Zatim sam videla kako se vodeći ljudi na zemlji nešto medusobno savetuju, dok su oko njih veoma zaposleni sotona i njegovi andeli. Videla sam jedan spis čiji će primerci biti razaslati u razne delove zemlje, uz dozvolu da stanovništvo posle odredenog vremena slobodno pobije svete, ako se ne odreknu svoje posebne vere i ne napuste subotu da bi praznovali prvi dan sedmice. Ali u tom času iskušenja sveti će biti potpuno staloženi i spokojni, uzdajući se u Boga i oslanjajući se na Njegovo obećanje da će se pred njima otvoriti put oslobodenja. U nekim mestima će bezbožnici napasti svete da ih pobiju još pre no što zakon o progonstvu stupi na snagu, ali će se za njih boriti andeli u obliku ratnika. Sotona će nastojati da uništenjem svetih Svevišnjega stekne neko preimućstvo, ali Isus narediuje svojim andelima da ih čuvaju. Bog želi da se proslavi na taj način što će sa onima što su držali Njegov zakon učiniti zavet pred očima neznabožaca koji ih opkoljavaju; i Isus isto tako hoće da se proslavi time što će svoje verne, koji su Ga tako dugo očekivali preobraziti i odvesti u nebo, a da uopšte ne vide smrti.

Ubrzo zatim videla sam kako svete obuzima i duševni strah. Oni izgledaju od svuda okruženi bezbožnim stanovnicima zemlje. Kao da uopšte nema izgleda za oslobodenje. Neki počinju da se plaše da ih je Bog prepustio ovim bezbožnicima da ih pobiju. Medutim, kad bi im se mogle otvoriti oči, videli bi da su okruženi Božjim andelima. Zatim nailaze razjarene mase bezbožnika koje legioni zlih andela podstiču da pobiju svete. Ali pre no što uopšte mogu da se približe svetima, bezbožnici bi morali da probiju redove moćnih svetih andela, a to je nemoguće. Andeli Božji prisiljavaju na povlačenje i njih i zle andele koji ih okružuju i podstiču, i oni padaju i povlače se.

Ovo će za svete biti čas najužasnijeg straha. Dan i noć oni vape Boga za oslbodenjem. Spolja gledano, ne postoji nikakva mogućnost ni izgled da se izvuku iz obruča. Bezbožnici već počinju da trijumfuju, dovikujući: „Zašto vas vaš Bog ne izbavi iz naših ruku? Što se ne uznesete da biste spasli svoj život? Ali sveti ne obraćaju pažnju na njih. Kao Jakov, oni se bore sa Bogom. Andeli čeznu da ih oslobode, ali moraju još malo da čekaju. Narod Božji mora ispiti čašu i biti kršten i tim krštenjem. Vršeći verno poverenu im dužnost, andeli ne prestaju da bdiju nad njima. Bog neće trpeti da se Njegovo ime sramoti medu neznabošcima. Samo što nije nastupilo vreme kad će On silno ispoljiti svoju moć i slavno osloboditi svoje svete. Radi slave svog imena, On će spasti svaku dušu koja Ga strpljivo očekuje i čije se ime nade zapisano u knjizi života.

Tada mi je pažnja skrenuta na vernog Noja. Kad se kiša spustila i nastao potop, Noje i njegova porodica već su bili u kovčegu i Bog je za njima zatvorio vrata. Noje je vemo opominjao stanovnike prepotopnog sveta iako su ga oni ismevali i rugali mu se. A kad je voda prepravila zemlju i kad su jedan za drugim počeli da se dave, gledali su taj kovčeg koji su nekada toliko ismejavli, kako sigurno plovi po vodi čuvajući vernog Noja i njegovu porodicu. Videla sam da će i Božji narod koji je vemo opominjao svet i ukazivao na sud Božji koji dolazi, isto tako biti spasen. Bog neće dozvoliti da bezbožnici unište one koji očekuju da budu uzneseni i koji nisu hteli da se klanjaju zveri niti da prime njen žig. Kad bi bezbožnicima bilo dopušteno da pobiju svete, videla sam da bi to pričinilo zadovoljstvo sotoni, njegovim zlim andelima i svima onima koji mrze Boga. O, kakav trijumf bi to predstavljalo za njegovo sotonsko veličanstvo da u poslednjem sukobu dovede pod svoju vlast (vlast smrti) one koji su tako dugo čekali da ugledaju svog dragog Osloboditelja! Oni koji su ideju svetih o vaznesenju toliko ismevali, svojim očima će videti koliko se Bog brine za svoje verne i ugledaće njihovo slavno oslobodenje.

Kad sveti budu napuštali gradove i sela, bezbožnici će ih progoniti, nastojeći da ih pobiju. Ali mačevi podignuti na Božji narod lome se i neupotrebljivi padaju na zemlju kao slamke. Svete čuvaju i štite Božji andeli. I dok oni dan i noć vape za oslobodenjem, njihov vapaj stiže do Gospoda.

Poglavlje 70 — Oslobodenje Božjed Naroda

Upravo je ponoć kada Bog odlučuje da oslobodi svoj narod. Dok mu se bezbožnici kojima je okružen rugaju i smeju, odjednom nastaje nagla promena. U ponoć, dok mesec još uvek sija, pojavljuje se sunce u svom punom sjaju. Grešnici sa strahom i zaprepašćenjem gledaju ovaj prizor, dok sveti sa svečanom radošću posmatraju znake svog oslobodenja. Znaci i čudesa redaju se brzo jedno za drugim. U prirodi izgleda kao da je sve izašlo iz svog uobičajenog reda. Reke prestaju da teku. Tamni, teški oblaci gomilaju se i sudaraju medusobno. Medutim, na jednom mestu zapaža se sjaj neopisive slave odakle dopire Božji glas sličan hujanju mnogih voda, koji potresa i nebo i zemlju. Nastaje strašan zemljotres. Grobovi se otvaraju i oni što su umrli verujući u vest Trećeg andela i svetkujući subotu, ustaju iz svojih grobova i praha koji im je bio postelja da čuju zavet mira koji će Bog učiniti sa onima što su održali Njegov zakon.

Nebo se otvara i ponovo zatvara, neprestano u pokretu. Planine se tresu kao trska na vetru, dok raskomadano stenje pada na sve strane. More ključa kao voda u loncu i izbacuje kamenje na obalu. Kada Bog najavi dan i čas Isusovog dolaska i objavi večni zavet svom narodu, On to izgovara lagano — rečenicu po rečenicu, dok se Njegov glas prolama zemljom. Božji lzrailj stoji pogleda upravljenog gore, slušajući reči koje dolaze iz usta Jehove i prolamaju se zemljom slično tresku najjačeg groma. Sve je to strahovito svečano i ozbiljno. Posle svake rečenice sveti kliču: „Slava! Aliluja!" Lica su im obasjana slavom Božjom i blistaju slično licu Mojsijevom kad je silazio sa Sinaja. Zbog te slave bezbožnici ne mogu da gledaju u njih. I dok se nad onima što su poštovali Boga držanjem Njegove svete subote izriče večni blagoslov, razleže se snažan poklič u znak pobede nad zveri i njenom ikonom

I tada nastaje jubilej — period slavlja, kad zemlja treba da se odmori. Videla sam pobožnog roba kako se pobedonosno diže i zbacuje okove koji su ga sputavali, dok njegov bezbožni gospodar sav zbunjen ne zna šta da čini; jer zli i bezbožni neće moći da razumeju reči Božjeg glasa.

Uskoro se ukazuje veliki beli oblak na kome sedi Sin čovečiji. Kada se pojavi, dok je još veoma daleko, oblak izgleda sasvim mali. Andeo kaže da je to znak Sina čovečijeg. Kad se oblak približi zemlji, ugledaćemo neopisivu slavu i veličanstvo Spasitelja koji dolazi kao pobednik u pratnji svetih andela na čijim glavama blistaju sjajne krune. Nema jezika koji bi mogao da opiše slavu i sjaj tog prizora. Živi oblak veličanstva i neopisive slave još više se približuje zemlji i mi jasno vidimo dragi lik Isusov. On nije više ovenčan trnovim vencem, već kruna slave blista na Njegovoj svetoj glavi. Na Njegovom odelu i bedru ispisano je Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima. Njegovo lice sija kao sunce u podne, oči su Mu kao plamen ognjeni a noge kao uglačani bakar. Njegov glas

odzvanja slično akordu mnogih muzičkih instrumenata. Pred Njim zemlja drhti, nebesa se izmiču kao knjiga kad se savije u rolnu. „A vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskijem; i govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, i sakrijte nas od lica Onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva Jagnjetova. Jer dode veliki dan gnjeva Njegova, i ko može opstati?" (Otkr. 6, 15-17). Oni što su pre svega nekoliko trenutaka hteli da veme Božje unište i zbrišu sa lica zemlje, sada gledaju slavu Božju koja počiva na njima. I obuzeti užasnim strahom oni čuju glasove svetih kako kliču u radosti: „Gle, ovo je Bog naš; Njega čekasmo, i spašće nas" (Is. 25, 9).

Zemlja se strašno trese dok glas Sina Božjeg poziva usnule svete da izadu iz svojih grobova. Oni se odazivaju pozivu i izlaze zaodeveni slavom besmrtnosti, kličući: „Pobeda! pobeda nad smrću i grobom! Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, grobe, pobjeda?" (I Kor. 15, 59). Tada živi sveti zajedno sa vaskrslima podižu svoj glas i dugo i zanosno kliču u slavu pobede. Vernici čija su tela položena u grob sa znacima bolesti i smrti, izlaze iz groba u snazi i zdravlju besmrtnosti. Živi sveti probražuju se „odjednom, u trenuću oka" i zajedno sa vaskrslima uznose se u vazduh, na susret svome Gospodu. O, kakvog li veličanstvenog susreta! Dragi prijatelji i srodnici koje je smrt jednom rastavila ponovo su sjedinjeni, da se nikada više ne rastanu.

Kola sačinjena od oblaka sa svake strane imaju krila a odozdo žive točkove; i kako se kola kreću, točkovi viču: „Svet" a krila u pokretu odgovaraju: „Svet". Sveti andeli iz pratnje koja okružuje oblak takode kliču: „Svet, svet, svet, Gospod Bog Svedržitelj!" A spaseni na oblaku kliču: „Slava! Aliluja!" Kola se tako uzdižu do Svetog Grada. Pre no što udu u grad, sveti se svrstavaju savršeni četvorougao u čijoj sredini stoji Isus. On glavom i ramenima nadvišuje sve spasene i okupljene andele, tako da svi mogu da vide Njegov veličanstveni lik i Njegovo umilno lice.

Poglavlje 71 — Nagrada Vernih

Tada sam videla mnoštvo andela kako iz Grada donose veličanstvene krune — za svakog spasenog po jednu, a na svakoj kruni ispisano je ime onog kome je namenjena. Na Isusov zahtev andeli Mu dodaju svaku od tih kruna i On ih svojom rukom stavlja na glave svetih. Isto tako andeli donose i harfe i Isus ih lično predaje spasenima. Jedan istaknuti andeo daje početni ton a zatim se svaki glas uzdiže u pesmi punoj najsrdačnije hvale i blagodarnosti, a svaka ruka vešto udara u žice harfe, izmamljujući iz njih umilne zvuke koji se slivaju u bogate i savršene akorde. Zatim sam videla kako Isus vodi spasene ka vratima Svetog grada. Pri dodiru Njegove ruke bisema vrata se pokreću na svojim blistavim šarkama i širom otvaraju, a narod koji je održao istinu ulazi unutra.

Unutrašnjost grada obiluje svim mogućim milinama koje nasladuju oko posmatrača. Raskošna slava vidi se na sve strane.

Tu Isus posmatra svoje iskupljene čija su lica ozarena slavom, i dok On tako ne skida sa njih svoj umilni pogled, do njihovog uha dopire Njegov milozvučni glas: „Videdi trud svoje duše, ja sam zadovoljan. Sve ovo bogatstvo i slava vaša je i to ćete uživati zauvek. Vaše patnje su završene. I smrti neće biti više". Videla sam iskupljene kako skidaju svoje sjajne krune i padaju pred Isusove noge klanjajući Mu se, i kad ih On svojom dragom rukom podigne, oni se ponovo dotiču žica svojih zlatnih harfi, ispunjavajući nebo bogatom muzikom i pesmama u slavu Jagnjeta. Zatim sam videla kako Isus svoj narod vodi ka drvetu života, i ponovo se čuje Njegov umilni glas, divniji od svake muzike koju je ikada čulo uho smrtnika, kako govori: „I lišće ovog drveta služi za isceljivanje narodima. Slobodno jedite rod sa njega". Na drvetu života vise najdivniji plodovi koje spaseni slobodno mogu da jedu. U gradu je i veličanstveni presto od kojega izvire bistra reka žive vode, providna kao kristal. Sa obe strane reke nalazi se drvo života, a duž njenih obala vidi se razno divno drveće čiji su plodovi veoma prijatni i dobri za jelo.

U pokušaju da se nebo opiše jezik je zaista isuviše slab. Kad je prizora nestalo ispred mojih o čiju, ostala sam zapanjena i kao izvan sebe. Savladana iznenadujudom lepotom i neopisivom slavom, spustila sam pero i uskliknula: „O kakva ljubav! Kakva čudesna ljubav!" Ni najbiranijim rečima ne može se opisati slava neba i Spasiteljeva ljubav koja se ni sa čim ne može uporediti.

Poglavlje 72 — Opustosenje Zemlje

Pažnja mi je ponovo bila upravljena na ovu zemlju. Svi nepokajani uništeni su a njihova mrtva tela leže po zemlji. Gnjev Božji u sedam poslednjih zala pogodiće stanovnike zemlje takvom žestinom da će svoje jezike žvakati od bola i huliti na Boga. Lažni pastiri će biti najistaknutiji predmet gnjeva Božjeg. Jezik će im se osušiti a oči iščiljeti dok još stoje na svojim nogama. Kad glas Božji oslobodi svete, mase bezbožnika počinju da se medusobno istrebljuju. Zemlja izgleda preplavljena krvlju a leševi pobijenih leže na sve strane. Cela zemlja poprima izgled nenaseljene pustinje. Gradovi i sela, porušeni zemljotresom, leže u ruševinama. Planine, prosto iščupane iz svojih temelja, ostavljaju za sobom duboke ponore. Stenje izbačeno iz mora ili odvaljeno od brda, i veliko drveće sa korenom iščupano iz tla, leže svuda razbacani po površini zemlje.

Tu će hiljadu godina biti stan sotone i njegovih zlih andela. Tu će on biti utamničen, osuden da luta razrovanom i izobličenom površinom zemlje, da gleda posledice svoje pobune protiv Božjeg zakona. Hiljadu godina moći će da uživa plodove prokletstva koje je sam prouzrokovao. Ograničen samo na zemlju, on neće imati prednost da odlazi na

druge planete, da kuša i uznemirava one koji nisu pali. Za to vreme će sotona strašno patiti. Od kako je pao, on nije prestajao da razvija svoje zle osobine i bio je u neprekidnoj aktivnosti. Ali sada, lišen svoje moći i prepušten da razmišlja o ulozi koju je igrao od samog svog pada, on sa strahom i drhtanjem gleda na strašnu budućnost kad će morati da ispašta za sve zlo što je počinio i da bude kažnjen za sve grehe koje je prouzrokovao.Čula sam glasove slične akordu od deset hiljada muzičkih instrumenata — to andeli i iskupljeni sveti trijumfalno kliču što sotona više neće moći da ih kuša i muči i što su i stanovnici drugih svetova najzad oslobodeni njegovog prisustva i njegovog kušanja.

Zatim sam videla prestole na kojima sede Isus i iskupljeni sveti; i spaseni će vladati kao carevi i sveštenici Bogu i Jagnjetu. Hristos će zajedno sa svojim narodom suditi mrtvim bezbožnicima, uporedujud njihova dela sa zakonikom — Rečju Božjom i odlučujući slučaj svakog pojedinca prema delima učinjenim u toku života. Oni će svakom nepokajanom odmeravati kaznu prema njegovim delima, i to će se upisivati pored njegovog imena u knjigu smrti. Spaseni će sa Isusom suditi isto tako i sotoni i njegovim andelima. Sotonina kazna biće daleko teža od kazne onih koje je on zaveo. Njegove muke biće toliko teže od svega onoga što će drugi morati da podnesu, da se to uopšte ne može uporedivati. I kad već svi koje je obmanuo budu uništeni, sotona će još uvek biti živ i još dugo će morati da se muči.

Na kraju sedme hiljade godina, kada se sudenje bezbožnicima završi, Isus zajedno sa spasenima napušta Sveti Grad i u pratnji andela spušta se na ovu zemlju, na jednu veliku goru koja se pri dodiru Njegovih nogu raspada i postaje jedna velika ravnica. Zatim ćemo, podigavši svoj pogled prema nebu, ugledati veliki i divan grad sa dvanaest temelja i dvanaest vrata, po troja sa svake strane a na svakim vratima stoji po jedan andeo. Svi u glas ćemo povikati: „Grad! Veliki grad! Silazi od Boga sa neba!" I silazeći u svoj svojoj velelepnosti i zasenjujućoj slavi spustiće se na veliku ravnicu koju će Isus prethodno pripremiti za njega.

Poglavlje 73 – Drugo Vaskrsenje

Tada Isus u pratnji svetih andela i svih iskupljenih napušta Sveti Grad. Andeli okružuju svog Zapovednika i prate Ga na Njegovom putu a za njima nastupa duga povorka iskupljenih. U stravičnoj veličanstvenosti i ozbiljnosti, Isus poziva mrtve bezbožnike, i oni ustaju sa svim znacima nemoći i bolesti sa kojima su položeni u grob. Kakav izgled! Kakav prizor! O prvom vaskrsenju svi ustaju u svežini i lepoti besmrtnosti, a o drugom na svima su tako vidljivi znaci prokletstva. Carevi i veliki ljudi ovog sveta, visoki i niski, učeni i neuki, svi oni ustaju zajedno. Pogled svih upravljen je na Sina čovečijeg. Isti oni ljudi koji su Ga prezirali i ismevali, koji su stavili trnov venac na Njegovo sveto čelo i udarali Ga trskom po glavi — posmatraju Ga sada u svom

Njegovom carskom veličanstvu i moći. Oni što su u sudnici pljuvali na Njega, sada se kriju od Njegovog prodornog pogleda i od slave koja blista sa Njegovog lica. Oni što su Ga raspinjali i Njegove ruke i noge probijali strašnim klinovima, vide znakove Njegovog raspeća. Oni što su kopljem probili Njegovu slabinu, posmatraju tragove svoje svireposti na Njegovom telu. Oni dobro znaju da je to isti Onaj koga su oni raspinjali, ismevali i vredali u Njegovim samrtnim mukama. I dok pokušavaju da pobegnu i da se sakriju ispred lica Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima, čuje se njihovo otegnuto i gorko jadikovanje u samrtnom strahu.

Svi oni pokušavaju da se sakriju u razbacano stenje i da se zaklone od strahovite slave Onoga koga su nekada prezirali. I savladani mučnom grižom savesti i neopisivom slavom Njegovog veličanstva, oni će sa užasnom jasnoćom svi u jedan glas povikati: „Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje!" Zatim Isus i sveti andeli zajedno sa spasenima ponovo odlaze u grad a gorko jadikovanje i zapomaganje osudenih nevernika ispunjava vazduh. Tada sam videla kako sotona ponovo nastavlja svoje delo. On zalazi medu svoje podanike i hrabri slabe i iznemogle, govoreći im da je on sa svojim andelima veoma moćan. On ukazuje na bezbrojne milione ljudi koji su podignuti iz mrtvih. Medu njima se nalaze i silni ratnici i carevi koji su za života bili veoma vešti ratovanju i koji su carstva osvajali. Tu su moćni divovi i hrabri ljudi koji nikada nisu izgubili bitku. Medu njima je gordi i slavoljubivi Napoleon od čijeg približavanja su carstva drhtala. Tu se ističu ljudi visokog rasta i dostojanstvena držanja koji su pali na bojištu žedajudi za pobedom. Tok njihovih misli i težnji, kako ustaju iz grobova, jednostavno se nastavlja tamo gde ga je smrt presekla. Njih obuzima ista ona težnja za pobedom koja ih je opijala u trenutku njihove pogibije na bojnom polju. Sotona se savetuje sa svojim andelima a zatim sa svim carevima, osvajačima i silnicima. Gledajući na silnu i mnogobrojnu vojsku na svojoj strani sotona ih uverava da je četa u Svetom Gradu mala i slaba, i da oni stoga mogu zauzeti grad, proterati njegove stanovnike i dočepati se bogatstva i slave.

Sotona uspeva da ih prevari, i svi odmah počinju da se pripremaju za borbu. U tom moru vojske nalaze se i mnogi iskusni stručnjaci koji odmah konstruišu sva moguća ratna oruda. Zatim, sa sotonom na čelu, bezbrojno mnoštvo polazi. Carevi i ratnici koračaju odmah iza sotone, a za njima nastupa bezbrojno mnoštvo po raznim formacijama, svaka predvodena svojim vodom, i u strogom borbenom poretku oni preko ispucane i izobličene zemljine površine nadiru ka Svetom Gradu. Isus zatvara gradske kapije, a ova ogromna vojska opkoljava grad, zauzima borbeni položaj i sprema se za žestok napad. Na vrhu gradskog zida pojavljuje se Isus, sve vojske svetih andela i svi spaseni sa svojim blistavim krunama. Isus dostojanstveno progovora: „Grešnici, pogledajte nagradu vernih. A vi, moji otkupljenici, posmatrajte nagradu grešnika!" Bezbrojno mnoštvo gleda slavu i veličanstvenost onih na zidovima grada.

I posmatrajući sjaj i velelepnost njihovih blistavih kruna, njihova lica ozarena slavom u kojoj se ogleda Isusov lik, i neopisivu slavu i veličanstvo Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima, sve njihove hrabrosti i sile nestaje. U njima se budi svest o veličini slave i bogatstva koje su izgubili, osećanja snažno naviru i oni shvataju da je plata za greh samo smrt. Verne — koje su toliko prezirali — sada vide srećne, nagradene slavom, čašću, besmrtnošću i večnim životom, dok su oni sami izvan grada zajedno sa svim onim što je nisko i odvratno.

Poglavlje 74 – Druga Smrt

Sotona se munjevito probija medu svoje sledbenike pokušavajući da ih podstakne na borbu. Ali oganj od Boga s neba počinje da pada na njih i proždire ih sve zajedno: velike i moćne, i ugledne i bedne. Videla sam kako neki brzo umiru, dok se drugi duže muče. Oni primaju kaznu prema delima koja su činili za života. Neki će danima goreti i neće prestati da se muče sve dok i poslednji delić njihovog tela ne sagori. Andeo kaže: „Crv njihovog života neće umreti i njihov oganj se neće ugasiti sve dok i najsitniji delić njihovog bića ne sagori".

Sotona i njegovi andeli moraju dugo da se muče. Sotona snosi odgovornost i mora da podnese kaznu ne samo za svoje grehe, nego i za prestupe iskupljenih koji su preneseni na njega i za propast svih duša koje je obmanuo. Zatim sam videla kako oganj potpuno proždire i sotonu i sve nepokajane, pravda Božja se zadovoljava, a sve vojske andela i svi iskupljeni snažnim glasom kažu: „Amin!".

„Sotona je koren a njegovi sledbenici su grane", kaže andeo. „Sada se uništavaju i koren i grane. Umiru večnom smrću. Oni nikada više neće vaskrsnuti, jer Bog hoće da cela vasiona ostane čista". Zatim sam videla kako vatra koja će progutati nepokajane spaljuje i sve što iza njih ostaje razbacano na sve strane, i čisti zemlju. Ponovo sam bacila pogled i ugledala zemlju potpuno čistu. Više nema nikakvog znaka prokletstva. Razrovana i neujednačena površina zemlje sada pruža izgled ravnice. Ceo Božji svemir potpuno je čist, a velika borba je zauvek završena. Kuda god pogledamo i sve na čemu se pogled zaustavi divno je i sveto. I svi iskupljeni, stari i mladi, veliki i mali skidaju svoje sjajne krune, polažu ih pred noge svoga Iskupitelja, klanjaju Mu se i slave Onoga koji živi oduvek i doveka. Divna Nova zemlja, sa svom svojom slavom i lepotom biće večno naslede spasenih. „A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svijem nebom daće se narodu svetaca Višnjega", „i držaće carstvo na vijek i do veka" (Dan. 7, 27. 18).
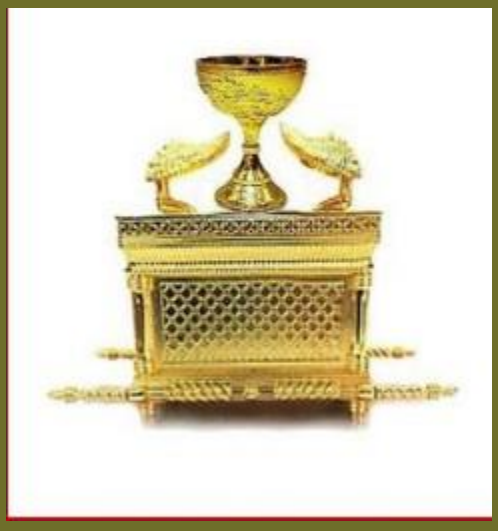
U Iščekivanja Kraja